

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 345 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

ΕΞΕΓΕΡΣΗ!

Κάτω η χούντα κυβέρνησης - Τρόικας

Για μια **ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΔΙΕΞΟΔΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΡΙΣΗ**

ΝΟΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΔΙΚΙΟ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΗ

Οργάνωση - Αγώνας για την επιβίωση των ανέργων

Οι άνεργοι στη Ελλάδα ξεπερνούν πλέον το 1 εκατομμύριο και η πορεία της ελληνικής οικονομίας με μαθηματική ακρίβεια στην χρεοκοπία, θα εκτινάξει αυτό το νούμερο. Η ανεργία εξάλλου τραβάει την ανηφόρα σε όλη την Ε.Ε και στις ΗΠΑ, με κύρια θύματα νέους, γυναίκες και άντρες άνω των 40 ετών.

Τα μαζικά λουκέτα μικρών επιχειρήσεων (25.000 από τον περσινό Σεπτέμβριο), που αποτελούν το 96% των επιχειρήσεων και απασχολούν το 58% του εργατικού δυναμικού, πετούν στο δρόμο χιλιάδες ανθρώπους. Καθημερινά αυξάνονται οι στρατιές ανέργων, που αντιμετωπίζουν αζεπέραστες δυσκολίες για μια αξιοπρεπή διαβίωση, δεδομένης της καταστροφής των όποιων «αποθεμάτων», με τη λεηλασία των οι-

κογενειακών εισοδημάτων, μισθών, συντάξεων, επιδομάτων, κοινωνικών παροχών από τα βάρβαρα μέτρα, την φοροεπιδρομή, την ακρίβεια.

Παρά τα αμύθητα ποσά που η κυβέρνηση χαρίζει στους εργοδότες (φοροαπαλλαγές, επιδότηση έως και 100% των ασφαλιστικών εισφορών κ.α.), παρά την κάθετη μείωση του κόστους εργασίας και την εκτίναξη των ελαστικών-δουλικών σχέσεων εργασίας σε πάνω από το 40% του εργατικού δυναμικού, οι κανίβαλοι της αγοράς επιτίθενται ακόμα πιο σκληρά. Η Τρόικα ετοιμάζει για τους επόμενους μήνες **συνολική μείωση κατά 500 εκατ. ευρώ των επιδομάτων ανεργίας**, βάζοντας εισοδηματικά κριτήρια, δηλ. υπολογίζοντας τα ακίνητα, ΙΧ κ.λπ. που ενδεχομένως κατέχει ένας άνεργος.

Είναι πλέον ζήτημα ζωής ή θανάτου η υπεράσπιση των θέσεων εργασίας με κάθε τρόπο, με κάθε μαχητική μορφή πάλης, αλλά και η οργάνωση των ανέργων πάνω σε ένα πρόγραμμα σωτηρίας για την επιβίωση τους. Η οργάνωση ενός **κοινού κινήματος εργαζομένων και ανέργων** είναι πιο αναγκαία από ποτέ, για να σπάσει στην πράξη η διαίρεση που βίαια επιβάλλει το μαύρο μέτωπο κυβέρνησης-αφεντικών-Τρόικας, ο εκβιασμός με το μαστίγιο της ανεργίας, της εξαθλίωσης, της πείνας.

Αν μια τέτοια ενοποίηση δεν επιτευχθεί μέσα στους αγώνες οι συνέπειες θα είναι οδυνηρές για την εργατική τάξη. Κάτω από την σκληρή μπότα της ανεργίας, η χούντα του κεφαλαίου θα πολτοποιήσει όλη την κοινωνία και θα μας μετα-

τρέψει σε δουλοπάροικους που σφάζονται μεταξύ τους για ένα κομμάτι ψωμί. Χωρίς την **παρामीκή καθυστέρηση, να προχωρήσουμε στην οργάνωση Επιτροπών Ανέργων, που μαζί με τα σωματεία και όλους τους εργαζόμενους να απαιτήσουν λύσεις ενάντια στον καρκίνο της ανεργίας:**

- Επίδομα ανεργίας ίσο με το βασικό μισθό και χωρίς άλλες προϋποθέσεις, για όσο διάστημα διαρκεί η ανεργία.
- Δωρεάν βασικές κοινωνικές υπηρεσίες (μεταφορές, ύδρευση κλπ.) για τους ανέργους.
- Πλήρης, δωρεάν ασφάλιση και περίθαλψή τους.
- Πρόγραμμα δημόσιων κοινωφελών έργων για δημιουργία θέσεων εργασίας.
- Έτσι μπορούμε να σταματήσουμε τους κανίβαλους της αγοράς.**

Banquet

Πογκρόμ
μηνύσεων και
συλλήψεων

σελ. 11

«Βήμα Διαλόγου»

Και πάλι για
την ενότητα της
αριστεράς

σελ. 5

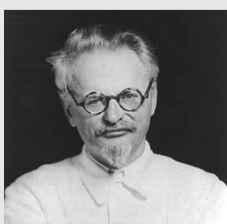
Ιδεολογία

Εθνικοποιήσεις με
εργατικό έλεγχο

σελ. 14

70 χρόνια από τη
δολοφονία του
Τρότσκι

σελ. 15

Να οργανώσουμε την αντίσταση Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

Όλοι εμείς, οι εργαζόμενοι, οι νέοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, βιώνουμε καθημερινά την απίστευτα σκληρή επίθεση του κεφαλαίου στα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα, στις ατομικές ελευθερίες και την ποιότητα ζωής. Με την ιδιωτικοποίηση των δημόσιων υπηρεσιών και των κοινωνικών αγαθών, την εμπορευματοποίηση/διάλυση των συστημάτων υγείας, παιδείας και κοινωνικής ασφάλισης. Τις φαραωνικές ανισότητες με τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας δράκας καπιταλιστών και χρυσοδάκτυλων της αγοράς χάρη στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στην λεηλασία της δημόσιας περιουσίας και των λαϊκών αποταμιεύσεων. Την καταπάτηση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, τον εκφυλισμό των ηθικών, πνευματικών και πολιτιστικών αξιών και συνολικά την αποσύνθεση της οικονομίας και της κοινωνίας.

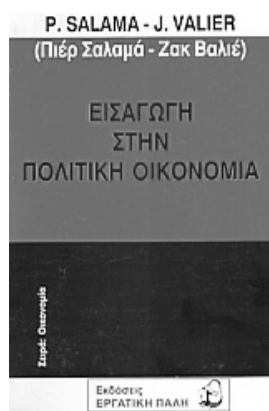
Όλοι εμείς, βλέπουμε την εξαθλίωση, την φτώχεια και την πείνα να απλώνονται παντού στον πλανήτη. Την παιδική εργασία, την εγκληματικότητα, τον ρατσισμό, τον εθνικισμό να φουντώνουν. Τον πόλεμο και την καταστροφή του περιβάλλοντος να απειλούν την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Την αλόγιστη χρήση των ανθρωπίνων και φυσικών πόρων από μια χούφτα πολυεθνικών/ διεθνικών επιχειρήσεων των ιμπεριαλιστικών χωρών, που επιβάλλουν με την βία τον Νεοφιλελευθερισμό, την Παγκοσμιοποίηση και την Νέα Τάξη Πραγμάτων, για την σωτηρία των κερδών τους και του συστήματός τους από την βαθύτατη κρίση του.

Όλοι εμείς πρέπει και μπορούμε να τους σταματήσουμε. Να βάλουμε τέλος στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης. Να μετατρέψουμε με τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας τα συνδικάτα και τους συλλόγους μας σε όπλα αντίστασης στον νεοφιλελευθερισμό, την εκμετάλλευση, την καταστολή, την καταστροφή του περιβάλλοντος, τον ρατσισμό και τον πόλεμο. Να πετάξουμε οριστικά την «αρχαία σκουριά»: σοσιαλδημοκράτες, σταλινικούς, ρεφορμιστές και γραφειοκράτες συνδικαλιστές. Όλους αυτούς, που αφού βίβαν ιδανικά και αξίες γενιών και γενιών για μια καλύτερη ζωή, σήμερα έχουν περάσει στο νεοφιλελεύθερο στρατόπεδο ή αναπαλαιώνουν τις πολιτικές της ταξικής συνεργασίας, της «κεντροαριστεράς», της «λαϊκής εξουσίας», που μας οδήγησαν σε τραγικές ήττες.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πολιτική μας. Να συγκρουστούμε με την λογική της αγοράς και του κέρδους στη βάση ενός αντικαπιταλιστικού προγράμματος. Να χτυπήσουμε το κακό στην ρίζα του, το κεφάλαιο, την Ε.Ε., τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπων από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε τις επιχειρήσεις σ' όλους τους τομείς-κλειδιά της οικονομίας (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς και επικοινωνίας). Να θέσουμε όλες τις μεγάλες επιλογές –ενέργεια, βιομηχανία, διατροφή, περιβάλλον, πολιτισμός- σ' ένα δημοκρατικό σχεδιασμό. Να αποδεσμεύσουμε την χώρα μας από την Ε.Ε. των καπιταλιστών, των κερδοσκόπων, του ρατσισμού και των τρομονόμων, του νεοαποικισμού και των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων. Να ανατρέψουμε την κοινοβουλευτική δικτατορία του κεφαλαίου, να διαχωρίσουμε οριστικά από τις σταλινικές δικτατορίες των γκούλαγκ ή τα πρότυπα του «ανθρώπινου καπιταλισμού» της σοσιαλδημοκρατίας και της κεντροαριστεράς. Να εγκαταστήσουμε μια σοσιαλιστική κοινωνία στην χώρα μας και την Ε.Ε. που θα έχει στο κέντρο της τις ανάγκες του ανθρώπου, τα δημοκρατικά και κοινωνικά δικαιώματα, τις ατομικές ελευθερίες, τις ανθρώπινες, ηθικές και πολιτικές αξίες. Να εγκαθιδρύσουμε την εξουσία των εργαζομένων, που θα στηρίζεται σε όργανα άμεσης δημοκρατίας και αυτοδιαχείρισης, όπου τα δημοκρατικά, πολιτικά και ατομικά δικαιώματα και ελευθερίες θα ξεπερνούν κατά πολύ, ποσοτικά και ποιοτικά, εκείνα ακόμη και των πιο ανεπτυγμένων αστικών δημοκρατιών.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πρακτική μας. Να στρατευτούμε στον αγώνα για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμα στην ζωή. Να βάλουμε τέλος στην βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, στις πολιτικές των αστικών κομμάτων (Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ) και του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού. Να παλέψουμε για την ενότητα του κινήματος μέσα στους αγώνες στη βάση της ταξικής ανεξαρτησίας. Να δημιουργήσουμε και να στηρίξουμε συσπειρώσεις αντίστασης και επιτροπές αγώνα σε κάθε σωματείο, σύλλογο, τόπο δουλειάς, σχολείο, σχολή, γειτονιά και κοινότητα. Να οικοδομήσουμε μια ισχυρή αντικαπιταλιστική δύναμη μέσα στο εργατικό/συνδικαλιστικό κίνημα και τα κοινωνικά κινήματα. Να χτίσουμε την δική μας μαζική εργατική, επαναστατική οργάνωση, πραγματικό εργαλείο στην πάλη μας για την σωτηρία από τους νεοφιλελεύθερους καπιταλιστές και ιμπεριαλιστές. Να στρατευτούμε στην υπόθεση της Ο.Κ.Δ.Ε. και του επαναστατικού μαρξισμού, στην οικοδόμηση του παγκόσμιου κόμματος της σοσιαλιστικής επανάστασης, την 4^η Διεθνή.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Εισαγωγή στην Πολιτική Οικονομία

Συγγραφείς: Π. Σαλαμά - Ζ. Βαγιέ

Χρ. έκδοσης: Ιούλιος 2004

Σελίδες: 248

Τιμή: 10 ευρώ

ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ:

[...] Η πολιτική οικονομία δεν είναι ουδέτερη, δεν είναι ανεξάρτητη από την ταξική πάλη, από τα συμφέροντα των τάξεων μιας κοινωνίας, από τα συμφέροντα της αστικής και εργατικής τάξης της καπιταλιστικής κοινωνίας [...]

Το βιβλίο «Εισαγωγή στην Πολιτική Οικονομία» των Π. Σαλαμά-Ζ.Βαγιέ, που εκδίδουν οι εκδόσεις «Εργατική Πάλη» αποτελεί μια θαυμάσια μελέτη. Για εισαγωγή στην πολιτική οικονομία είναι ίσως το καλύτερο και πιο ολοκληρωμένο που έχει εκδοθεί στην χώρα μας. Ειδικά σήμερα πολύ σπάνια μπορεί να βρει ο αναγνώστης, ο νέος αγωνιστής, κάποιο βιβλίο πολιτικής οικονομίας και ακόμη σπανιότερα πραγματικής μαρξιστικής πολιτικής οικονομίας.

και όχι διαστρεβλωμένης από τη σταλινική σχολή. Η μελέτη της μαρξιστικής πολιτικής οικονομίας είναι αναγκαία προϋπόθεση για να γνωρίσει κανένας τον Μαρξισμό, για τη συγκρότηση των αγωνιστών, γιατί αποτελεί βασικό συστατικό μέρος της μαρξιστικής θεωρίας.

Το βιβλίο αυτό είχε εκδοθεί και παλαιότερα. Από εκείνη την έκδοση έλειπαν σημαντικά κομμάτια –άραγε κατά τύχη;- όσα σχετίζονταν με τον Λ. Τρότσκι, τους σταλινικούς και την πολιτική τους, την Διαρκή Επανάσταση. Η παρούσα έκδοση είναι πλήρης, και δίνει ολοκληρωμένα τις απόψεις των συγγραφέων.

Από τον Πρόλογο

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 και σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Πρωτοπορία" Λ. Νίκης 3

Πάνασσα

Βιβλιοπωλεία: "Δωδώνη", "Το βιβλιοπωλείο" στην Αβέρωφ

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Πού θα βρείτε την εφημερίδα

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων. Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καίνα Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα": Αμύντα 12, ισόγειο

Περίπτερα: Καμάρα, Αλεξάνδρου Σβώλου 39

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30

γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938

www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Οσοι πίστεψαν ότι με την υπογραφή του Μνημονίου από την κατοχική κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ τελείωσαν τα σκληρά μέτρα, γελάστηκαν οικτρά. Το Μνημόνιο είναι ένα γενικό σχεδιάγραμμα, που κάθε 3-4 μήνες θα ανανεώνεται με νέα σκληρότερα μέτρα. Έτσι με το «επικαιροποιημένο» Μνημόνιο η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ συγκεκριμενοποιεί τα νέα αντεργατικά μέτρα που θα πάρει μέχρι το τέλος του 2010 και με τον προϋπολογισμό του 2011 (γ' και δ' τρίμηνο του 2010). Ο υπ. Οικονομικών Παπακωνσταντίνου και ο διοικητής της Τράπεζας της Ελλάδας, στην αναφορά τους στον Γιούνκερ (πρόεδρος του Eurogroup), στον Όλι Ρεν (Επίτροπος Οικονομικών και Νομισματικών Υποθέσεων της Ευρωπαϊκής Επιτροπής) και στον Ζαν-Κλοντ Τρισέ (πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας) επισυνάπτουν την επικαιροποιημένη εκδοχή του Μνημονίου (6/8) και τους διαβεβαιώνουν ότι η κυβέρνηση πετύχει τους στόχους του Μνημονίου της 3ης Μάη, δηλαδή «τη δημοσιονομική βιωσιμότητα, τη σταθερότητα του χρηματοπιστωτικού συστήματος και τη δυναμική ανάπτυξη». Παραδέχονται βέβαια ότι είναι δύσκολος ο έλεγχος των δαπανών, αλλά υπερηφανεύονται για τις διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις -που υλοποίησαν αυτοβούλως πριν από τα χρονικά όρια που είχαν τεθεί- και για τον «Καλλικράτη» στην Τοπική Αυτοδιοίκηση.

Το επικαιροποιημένο μνημόνιο για το γ' τρίμηνο που διανύουμε προβλέπει:

α) Νέες ρυθμίσεις για τα εργασιακά. Θα υπερισχύουν οι επιχειρησιακές συμβάσεις έναντι των κλαδικών, οπότε οι καπιταλιστές θα επιβάλουν ανά επιχείρηση τους μισθούς που θέλουν (βλ. **ατομικές συμβάσεις εργασίας**). Επίσης θα αποδεσμεύονται από την εφαρμογή των Συλλογικών Συμβάσεων όσοι καπιταλιστές δεν συμμετέχουν στις εργοδοτικές οργανώσεις που τις υπογράφουν.

Επικαιροποιημένο Μνημόνιο: Επιθέσεις χωρίς τέλος

Προβλέπεται ρύθμιση που θα αναδιοργανώσει τον θεσμό της διατησίας με γνώμονα την ανταγωνιστικότητα και το χαμηλό κόστος εργασίας, **επέκταση της μερικής απασχόλησης** με άρση όσων περιορισμών υπάρχουν σήμερα. Η δοκιμαστική περίοδος στην εργασία επεκτείνεται από τους δύο μήνες στον ένα χρόνο και ο εργοδότης θα μπορεί να απολύει χωρίς προειδοποίηση και χωρίς αποζημίωση στη διάρκεια της. Ακόμη **μειώνεται το επίδομα ανεργίας** για να εξοικονομηθούν 500 εκ. ευρώ και προωθείται η **εφαρμογή της οδηγίας Μπολκεστάιν** για την απελευθέρωση όλων των κλάδων των υπηρεσιών.

β) Νέα **φορομπηχτικά μέτρα** με τη διεύρυνση της βάσης του Φ.Π.Α. σε υπηρεσίες που σήμερα εξαιρούνται και τη μεταφορά σημαντικού ποσοστού αγαθών και υπηρεσιών (το 30% τουλάχιστον) από τον συντελεστή 11% στο 23%, με την ενεργοποίηση των αντικειμενικών κριτηρίων στη φορολόγηση των επαγγελματιών, με τη μη τιμαριθμοποίηση των συντάξεων, με την αναπροσαρμογή των αντικειμενικών αξιών και τη διεύρυνση της φορολόγησης της ακίνητης περιουσίας, τη συλλογή του τέλους για τους ημιπαίθριους, τη θέσπιση πράσινου φόρου κ.λπ.

γ) Νέες **αντισσφαλιστικές ρυθμίσεις** και νόμοι, ούτως ώστε οι δημόσιες δαπάνες για την κοινωνική ασφάλιση να μην αυξηθούν πάνω από 2,5% του ΑΕΠ σε σχέση με σήμερα έως το 2060! Την 1η Δεκεμβρί-

ου θα υπάρχουν οι προβλέψεις για τις ενδιάμεσες συνταξιοδοτικές δαπάνες έως τότε για τα κύρια ταμεία ΙΚΑ, ΟΓΑ, ΟΑΕΕ και δημοσίων υπαλλήλων. Το κράτος **δεν θα εγγυάται** πλέον τις επικουρικές συντάξεις, τα επικουρικά ταμεία θα δίνουν συντάξεις ανάλογα με τις αναλογιστικές μελέτες, ενώ ακόμη κι αν αυξάνονται οι δικαιούχοι δεν θα αυξάνεται η δαπάνη, πράγμα που οδηγεί αναγκαστικά στην κατάργηση ή την δραματική μείωση των επικουρικών συντάξεων. Προβλέπεται ακόμη επανεξέταση και αυστηρότερα κριτήρια για τις αναπηρικές συντάξεις καθώς και η αναθεώρηση της λίστας των Βαρέων και Ανθυγιεινών Επαγγελματιών με στόχο μόνο το 10% του εργατικού δυναμικού να ανήκει σε αυτά, με αποτέλεσμα τα όρια ηλικίας συνταξιοδότησης να αυξηθούν από 5 έως 7 χρόνια για παλιούς και νέους εργαζόμενους που θα τεθούν εκτός λίστας.

δ) **Μπαράζ ιδιωτικοποιήσεων** ξεκινώντας από τον **ΟΣΕ**, με απολύσεις προσωπικού (35%), μειώσεις βασικών μισθών κατά 20%, αύξηση της τιμής των εισιτηρίων για να αυξηθούν τα έσοδα του οργανισμού κατά 55%. Θα καταργηθούν οι ζημιόγones γραμμές και θα εκποιηθεί η περιουσία του οργανισμού. Για τις αστικές συγκοινωνίες προβλέπεται αύξηση της τιμής εισιτηρίου 30-50%, απολύσεις και κατάργηση των δικαιωμάτων των εργαζομένων. Για τη **ΔΕΗ** προωθείται η πλήρης απελευθέρωση της παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας και αύξηση στην τιμή του ρεύματος για οικιακή και αγροτική κατανάλωση 40 έως και 100%.

ε) Ο «**Καλλικράτης**» θα εξοικονομήσει 500 εκ. ευρώ κατ' έτος για την περίοδο 2011-13. **Μαχαίρι μπαίνει στις δαπάνες της Τ.Α.** με περιορισμό του δανεισμού, μείωση των μεταβιβάσεων και έλεγχο των προϋπολογισμών τους. Η «μεταρρύθμιση και ο εκσυγχρονισμός» της δημόσιας Διοίκησης με «ανεξάρτητους λειτουργικούς ελέγχους» από «διεθνώς αναγνωρισμένους εξωτερικούς εμπειρογνώμονες» έχουν στόχο τον περιορισμό των δαπανών, με αποτέλεσμα την περικοπή ή κατάργηση διαφόρων κοινωνικών προγραμμάτων.

Οι μισθοί των δημοσίων υπαλλήλων θα μειωθούν κι άλλο με νέα περικοπή επιδομάτων και υπερωριών, με «ένα απλοποιημένο σύστημα αμοιβών ανάλογα με την παραγωγικότητα». Ανοίγει ο δρόμος για την εφαρμογή του νέου «ενιαίου μισθολογίου» από το 2011.

στ) Γενικεύεται η καταβολή εισιτηρίου 3 ευρώ στα εξωτερικά ιατρεία των νοσοκομείων, εφαρμόζεται η ολοήμερη λειτουργία τους σαν **ιδιωτικές επιχειρήσεις** για αύξηση των εσόδων, αυξάνονται τα τιμολόγια των ιατρικών πράξεων και εξετάσεων.

ζ) Προωθείται η **απελευθέρωση των κλειστών επαγγελματιών** (βλ. σχετικό άρθρο).

Είναι φανερό ότι **Μνημόνια θα υπάρξουν πολλά μέχρι να ξηλωθούν και τα τελευταία εργατικά δικαιώματα**. Μπροστά στα αλλεπάλληλα μνημόνια της κυβέρνησης και της τρόικας, οι εργαζόμενοι, η νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα πρέπει να παλέψουμε για την ανασυγκρότηση/ανασύνθεση του εργατικού κινήματος, με μαχητικούς και δυναμικούς αγώνες. Να ανατρέψουμε την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ και να διώξουμε την Τρόικα από τη χώρα, το συντομότερο δυνατόν.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Τουλάχιστον 600.000 παιδιά ζουν στους δρόμους των πόλεων του **Αφγανιστάν** έξω από κάθε κοινωνική πρόνοια, σχολική εκπαίδευση και κρατική περίθαλψη. Οι πολυδιαφημισμένες και καλοπληρωμένες «δυνάμεις ασφαλείας» των δυτικών όχι μόνο κάνουν τα στραβά μάτια, αλλά πρωταγωνιστούν στην παιδική εκμετάλλευση, την σεξουαλική τους κακοποίηση ακόμη και στον εθισμό τους στα ναρκωτικά. Ο πόλεμος των ιμπεριαλιστών έχει εξαπλώσει μαζί με τον θάνατο και την φτώχεια και πολλά παιδιά αναγκάζονται να βρουν δουλειά για να θρέψουν τον εαυτό τους και τις οικογένειές τους, αφού πολλοί γονείς είναι ανάπηροι και ανίκανοι προς εργασία.

Ταυτόχρονα ένα αδιάκοπο κύμα προσφύγων συρρέει από πληγείσες πόλεις και περιοχές προς την πρωτεύουσα Καμπούλ. Ο πληθυσμός της χώρας υπερδιπλασιάστηκε ξεπερνώντας τα 30 εκατομμύρια και η ορεινή και σκονισμένη Καμπούλ ξεχειλίζει στην κυριολεξία, φτάνοντας να μετράει 4 εκατομμύρια άπομφτωχους κατοίκους διάσπαρτους σε παραγκουπόλεις.

Διαστάσεις μάστιγας έχουν πάρει στην Ιαπωνία οι **αυτοκτονίες**, που σύμφωνα με τον Παγκόσμιο Οργανισμό Υγείας (ΠΟΥ) ξεπερνούν τις 25 σε 100.000 κατοίκους, σχεδόν το διπλάσιο από τον παγκόσμιο μέσο όρο. Πρόκειται για έναν ακόμη δείκτη της δεινής κατάστασης στην οποία βρίσκεται η χώρα. Κυρίαρχο αίτιο του φαινομένου είναι οι οικονομικές δυσκολίες που άρχισαν τη δεκαετία του '90 και η κατάρρευση του ιαπωνικού μοντέλου.

Η ιαπωνική κυβέρνηση -που όπως κάθε αστική κυβέρνηση συνηθίζει να μετράει τις ζωές σε χρήμα- ανακοίνωσε ότι περίπου 25 δις ευρώ υπολογίζεται ότι είναι τα διαφυγόντα κέρδη της οικονομίας από τους ανθρώπους που έβαλαν τέλος στη ζωή τους και από αυτούς που σταμάτησαν να δουλεύουν εξαιτίας της κατάθλιψης.

Η **ανεργία** αυξάνεται με ραγδαία ταχύτητα σε όλο τον κόσμο. Στην Ευρωπαϊκή Ένωση σύμφωνα με επίσημα στοιχεία τον Αύγουστο 23 εκατομμύρια άνθρωποι ήταν άνεργοι, ποσοστό 10% του εργάσιμου δυναμικού. Τα μεγαλύτερα ποσοστά παρουσιάζονται στην Ισπανία όπου οι άνεργοι αυξήθηκαν κατά 9,3% μέσα στο 2010 προσθέτοντας επιπλέον 340.581 ανθρώπους στο ταμείο ανεργίας και ανεβάζοντας τον συνολικό αριθμό των ανθρώπων χωρίς δουλειά στα 3.97 εκατομμύρια, ποσοστό 20,3%. Μετά την Ισπανία ακολουθούν η Σλοβακία με 15%, και η Σλοβενία με 6,8%.

Στις ΗΠΑ το ποσοστό της ανεργίας βρίσκεται στο 9,6% του ενεργού πληθυσμού. Μόνο τον Αύγουστο προστέθηκαν στις λίστες για αίτηση επιδόματος ανεργίας 54.000 νέοι άνεργοι ενώ εκτιμάται πως στη χώρα χάνονται κάθε χρόνο 750.000 θέσεις εργασίας.

Πέθανε ο “αόρατος δικτάτορας”

■ Μαρία Χριστοφή

Στις 16 Αυγούστου απεβίωσε σε ηλικία 87 ετών στο Κρατικό Νοσοκομείο Νίκαιας ο Δημήτρης Ιωαννίδης. Ο Ιωαννίδης ήταν ένας από τους πρωτεργάτες του στρατιωτικού πραξικοπήματος της 21ης Απριλίου 1967, ενώ ήταν και ο υπεύθυνος για την ανατροπή του δικτάτορα Παπαδόπουλου με νέο πραξικόπημα στις 25 Νοεμβρίου 1973. Κατά τη διάρκεια της Χούντας ανέλαβε τη διοίκηση της ΕΣΑ, της μυστικής στρατιωτικής αστυνομίας της δικτατορίας, θέση που του εξασφάλιζε τον έλεγχο της κατάστασης αλλά και πολύ μεγάλη ισχύ μέσα στο καθεστώς.

Πρωταγωνίστησε στις πιο μαύρες σελίδες της ελληνικής ιστορίας του 20ού αιώνα (Μακρόνησος 1946, κίνημα ΙΔΕΑ 1951, Χούντα 1967, Κύπρος 1974), χτυπώντας βάνουσα το εργατικό κίνημα για πάνω από 25 χρόνια. Αυτή του η δράση ενέπνεε εμπιστοσύνη στο πρόσωπό του σε ένα μεγάλο μέρος της ελληνικής αστικής τάξης καθώς και στους ιμπεριαλιστές, αφού οι σχέσεις του με τη CIA ήταν πολύ στενές.

Ως εκφραστής της αδιάλλακτης πτέρυγας των πραξικοπηματιών ήταν αντίθετος στην επικείμενη φιλελευθεροποίηση του καθεστώτος, αντίθετα με τον Παπαδόπουλο που το 1973 σκόπευε να προχωρήσει σε εκλογές για την ομαλοποίηση του καθεστώτος (μετάβαση στην κοινοβουλευτική δημοκρατία). Ο Ιωαννίδης είχε δηλώσει τότε ότι «οι βουλευτικές εκλογές δεν μπορούν να διεξαχθούν στην Ελλάδα στο ορατό μέλλον, τουλάχιστον ώσπου οι κομμουνιστές να σταματήσουν να αποτελούν ελκυστική πρόταση για τους Έλληνες».

Έτσι, έχοντας ήδη οργανώσει τον δικό του μηχανισμό είχε αρχίσει να προετοιμάζει την ανατροπή του Παπαδόπουλου. Η εξέγερση του Πολυτεχνείου το 1973 και η επακόλουθη πολιτική αστάθεια αποτέλεσε την ευκαιρία που έψαχνε ο Ιωαννίδης για την ανατροπή του Παπαδόπουλου και την επιβολή ακόμα πιο σκληροπυρηνικού καθεστώτος. Έτσι στις 25 Νοεμβρίου 1973 ο Ιωαννίδης επικεφαλής πολλών αξιωματικών ανέτρεψε τον Παπαδόπουλο και την κυβέρνηση Μαρκεζίνη.

Με την ανάληψη της εξουσίας τοποθέτησε στην πρωθυπουργία τον **Ανδρουτσόπουλο** και τον **Γκιζίκη** στην προεδρία της Δημοκρατίας. Ουσιαστικός όμως αρχηγός ήταν ο ίδιος, ο οποίος προτιμούσε να εργάζεται σε παρασηκνιακό επίπεδο, εξ ου και το προσωνύμιο «αόρατος δικτάτωρ». Το δικτατορικό καθεστώς του Ιωαννίδη αποδείχτηκε πολύ σκληρότερο από το προηγούμενο.

Ο ίδιος δήλωνε σταθερά φιλοαμερικανός και τάχθηκε υπέρ της ελληνικής συμμετοχής στον πόλεμο του Βιετνάμ. Φανατικός αντικομμουνιστής και φιλοδυτικός, πίστευε ότι οι ΗΠΑ και το ΝΑΤΟ είχαν στρατηγικά συμφέροντα στην Ελλάδα, την οποία ήθελαν να παραμείνει με κάθε τρόπο μέρος της αντικομμουνιστικής ασπίδας ενάντια στη Σοβιετική Ένωση, άσχετα με το καθεστώς που θα επικρατούσε στη χώρα. Εξάλλου η ίδια η Χούντα ήταν αποτέλεσμα αυτής της λογικής: της διασφάλισης των συμφερόντων των ελλήνων καπιταλιστών και των ιμπεριαλιστών απέναντι στο εργατικό κίνημα που άρχισε να αναπτύσσεται τη δεκαετία του '60 στην Ελλάδα.

Η επιθετική και «εθνοκεντρική» εξωτερική πολιτική που εφάρμοσε σχετικά με την Κύπρο, οδήγησε στην ανατροπή του **Μακαρίου** με πραξικόπημα, οδηγώντας στην τουρκική εισβολή τον Ιούλιο του 1974, για την οποία φέρει μεγάλη ευθύνη. Συνέπεια αυτών των γεγονότων ήταν και η πτώση της Χούντας.

Ο ίδιος ποτέ δεν δήλωσε μετάνοια για τις πράξεις του. Μέχρι τον θάνατό του δήλωνε περήφανος για τη συμμετοχή και τον ρόλο του στο πραξικόπημα της 21ης Απριλίου 1967, αποδεχόμενος τις συνέπειες που απέφερε αυτή του η στάση. Γι' αυτό και μέχρι την τελευταία στιγμή της ζωής του παρέμεινε στη φυλακή.

Το εργατικό κίνημα και η νεολαία θα θυμούνται και θα τιμούν πάντα τους χιλιάδες αγωνιστές που χάθηκαν κατά τη διάρκεια της επταετούς δικτατορίας και στην εξέγερση του Πολυτεχνείου και ως εκ τούτου δεν θα ξεχάσουν ποτέ τη θέση του αιμοσταγούς δικτάτορα Ιωαννίδη στις πιο σκοτεινές σελίδες της ελληνικής ιστορίας.

επίκαιρα...

Κλείνουν τα «Ελληνικά Γράμματα»

Στον αστικό τύπο η ανακοίνωση για το κλείσιμο του εκδοτικού οίκου «Ελληνικά Γράμματα», που ανήκε εξολοκλήρου από το 2001 στον Δημοσιογραφικό Όμιλο Λαμπράκη (ΔΟΛ), συνοδεύτηκε με το μελό κλαυούρισμα δημοσιογράφων και καλλιτεχνών για το πόσο φτωχότερος θα είναι ο «κόσμος των γραμμάτων» μετά από αυτή την απώλεια. Ούτε λέξη για τους 96 εργαζόμενους του εκδοτικού οίκου που βρέθηκαν στο δρόμο από την μια ημέρα στην άλλη.

Οι απολυμένοι από τα Ελληνικά Γράμματα με την συμμετοχή αλληλέγγυων πραγματοποίησαν την Κυριακή 5 Σεπτεμβρίου παρέμβαση στην τελετή εγκαινίων της Έκθεσης Βιβλίου στην Αθήνα, με συνθήματα κατά της εργοδοσίας του ΔΟΛ. Κανένας εργαζόμενος δεν φταίει για την οικονομική κατάσταση της επιχείρησης. Όλο το ζωντανό κομμάτι του εργατικού κινήματος πρέπει να παλέψει ενάντια στις απολύσεις και τα κλεισίματα επιχειρήσεων.

Νίκη των εργαζομένων στην ΜΕΤΚΑ

Στις 31/8 το δικαστήριο Βόλου αποφάσισε για τα ασφαλιστικά μέτρα που είχαν λάβει τρεις απολυμένοι της ΜΕΤΚΑ. Η απόφαση έκρινε πως πρόκειται για συνδικαλιστικές διώξεις και ζήτησε την πλήρη εργοδοσία όμως παραβίασε την δικαστική απόφαση, τις επόμενες ημέρες έβαλε τους σκευοιριτάδες να εμποδίσουν τους εργαζόμενους να εισέλθουν στο εργοστάσιο και κατέθεσε αίτηση ανακοπή ασφαλιστικών μέτρων γιατί δήθεν οι υπόλοιποι εργαζόμενοι δεν επιθυμούν τους απολυθέντες... Στις 6/9 η αίτηση ανακοπή απορρίφθηκε από το δικαστήριο. Η απόφαση υποχρεώνει την εργοδοσία να δεχτεί τους εργαζόμενους στην δουλειά και σε περίπτωση μη εκτέλεσης της απόφασης θα τρέχουν προς τους εργαζόμενους οικονομικές αποζημιώσεις.

Οι δικαιωμένοι εργαζόμενοι πήγαν στο εργοστάσιο και έπιασαν δουλειά. Η εξέλιξη αυτή είναι μια νίκη με σημαντικά διδάγματα για όλους τους εργαζόμενους στην νέα δύσκολη περίοδο. Ο αγώνας για την επαναπρόσληψη των τριών αγωνιστών ήταν ένας υποδειγματικός αγώνας με μαχητικές μορφές πάλης και με πλατιά συμπαράσταση και αλληλεγγύη από όλη την κοινωνία. Ήταν ένας αγώνας σκληρός σαν όλους όσους έχουμε μπροστά μας.

ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΣΗ ΕΝΟΨΕΙ ΔΕΘ

Μηχανισμούς τρομοκρατίας και καταστολής ενεργοποιεί η κυβέρνηση και το υπ. «Προστασίας του Πολίτη» ενόψει της διαδήλωσης στη Δ.Ε.Θ. Πάνω από 3.500 αστυνομικοί από την Θεσσαλονίκη, τους νομούς της Βόρειας Ελλάδας αλλά και από την Αθήνα επιστρατεύονται για να καταλάβουν το κέντρο της πόλης και να αποτρέψουν τους εργαζόμενους και την νεολαία να διαδηλώσουν και να εκφράσουν την αντίθεσή τους στο μεσαίωνα που ετοιμάζουν. Αξιωματούχοι της Αστυνομίας προκλητικά δηλώνουν ότι θα γίνονται προληπτικές προσαγωγές και έλεγχοι. Την απάντηση θα δώσουν οι χιλιάδες εργαζόμενοι και νεολαίοι με το δυναμικό τους παρόν στην διαδήλωση του Σαββάτου 11 Σεπτεμβρίου.

«Ειδικός Έφεδρος Οπλίτης»

Το υπουργείο Εθνικής Άμυνας καθιέρωσε με σχέδιο νόμου ένα νέο θεσμό επαγγελματικής θητείας μετά το 9μηνο επαγγελματικής θητείας. Πρόκειται για το θεσμό του «Ειδικού Εφεδρου Οπλίτη», ο οποίος θα είναι ένας υποαπασχολούμενος-επισφαλής νέος του ελληνικού στρατού με το όπλο πάρα πόδας στην υπηρεσία των ιμπεριαλιστών. Με δήλωσή του ο υπουργός Άμυνας Ευ. Βενιζέλος δήλωσε ότι οι νέοι αυτοί δεν θα έχουν «εργασιακή σχέση», αλλά θα θεωρούνται «κληρωτοί χωρίς μισθό» και μέσω της θέσης αυτής θα μπορούν από 6 μήνες έως και 3 χρόνια να αντιμετωπίσουν προβλήματα ανεργίας, κάλυψη συντάξιμου χρόνου κ.ο.κ (sic). Η ψήφιση του νομοσχεδίου αναμένεται εντός του μηνός.

ΚΑΤΩ Η ΧΟΥΝΤΑ ΤΡΟΪΚΑΣ - ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ

Να «υποδεχτούμε» τον πρωθυπουργό της φτώχειας με μαζική, μαχητική διαδήλωση στη ΔΕΘ

ΔΕΝ ΠΑΕΙ ΑΛΛΟ!

Η χούντα της Τρόικας και της Κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ έχει βαλθεί να ξεκάνει τους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τη νεολαία. Μετά το Μνημόνιο και τα βάρβαρα μέτρα της μείωσης μισθών, επιδομάτων και συντάξεων, το αντι-ασφαλιστικό έκτρωμα, την πλήρη απελευθέρωση ουσιαστικά των απολύσεων, την υπονόμευση των συλλογικών συμβάσεων, τη φοροληστεία κλπ., έρχεται νέα καταιγίδα:

=> Νέο **τσεκούρι σε μισθούς και συντάξεις**, όχι μόνο στο Δημόσιο αλλά πάνω απ' όλα στη ζούγκλα του ιδιωτικού τομέα.

=> Νέες **αυξήσεις φόρων** και μάλιστα σε βασικά είδη (π.χ. τρόφιμα), ενώ η ακρίβεια καλπάζει. Κι αυτό με θράσος το ονομάζουν «αλληλεγγύη»!

=> **Καινούριο αντιασφαλιστικό**, με άμεσο στόχο να περικόψουν δραστηριότητες επικουρικές συντάξεις. Τα ασφαλιστικά ταμεία οδηγούνται στην κατάρρευση λόγω της κρίσης και της μαζικής ανεργίας, της «μαύρης» εργασίας, της εκμηδένισης της κρατικής επιχορήγησης, της τεράστιας εισφοροδιαφυγής των εργοδοτών και των ρυθμίσεων-χάρισμα των χρεών τους.

=> **Εκτίναξη της ανεργίας και της υποαπασχόλησης**, με απολύσεις και μείωση θέσεων εργασίας παντού, στον ιδιωτικό και δημόσιο τομέα.

=> **Περικοπή των επιδομάτων ανεργίας**, που σημαίνει εξαφάνιση κι αυτής της ελάχιστης προστασίας των ανέργων -που ήδη ξεπερνούν το 1 εκατομμύριο-, των εκατοντάδων που χάνουν καθημερινά τη δουλειά τους.

=> **Ιδιωτικοποίηση σε ό,τι έχει απομείνει από ΔΕΚΟ και δημόσιες υπηρεσίες**: σιδηρόδρομοι, ΔΕΗ, αστικές κοινωνικές (ΟΑΣΑ), αεροδρόμια, ΕΛΤΑ, ύδρευση (ΕΥΔΑΠ και ΕΥΑΘ). Το κόστος θα πέσει στις πλάτες μας, με αυξήσεις-σοκ στα τιμολόγια αλλά και με τον «Καλλικράτη», που ιδιωτικοποιεί τους δήμους. Οι εργαζόμενοι στις ΔΕΚΟ θα μειωθούν, θα απολυθούν και θα χειροτερεύσουν δραματικά οι εργασιακές τους σχέσεις, τραβώντας και όλους τους υπόλοιπους εργαζόμενους προς τα κάτω.

=> **Συγχώνευση και Κλείσιμο Νοσοκομείων, Σχολείων**

αλλά και ΑΕΙ-ΤΕΙ (με επιβολή και διδάκτρων), με τη μείωση των κοινωνικών δαπανών, τις μη προσλήψεις καταρχήν και κατόπιν τις απολύσεις δασκάλων, γιατρών, νοσηλευτών κλπ. Μόρφωση και περίθαλψη θα έχει μόνο όποιος έχει γεμάτο πορτοφόλι.

Όλα αυτά στο όνομα του «Μνημονίου» και της νέας εκδοχής του, μιας πολιτικής που πλέον δεν κρύβεται η αποτυχία της. Που φουσκώνει το κύμα λουκέτων και απολύσεων, ανεργίας, φτώχειας και εξαθλίωσης. Που όχι μόνο δεν μείωσε το χρέος αλλά μας οδηγεί μαθηματικά στην χρεοκοπία, γυρίζοντας την ελληνική κοινωνία στο Μεσαίωνα. **Μόνο και μόνο για να κρατάει όρθιους με κρατικό χρήμα ντόπιους και ξένους κερδοσκόπους.** Και κυρίως τις τράπεζες: μέσα σε 2 χρόνια, πήραν από το κράτος τουλάχιστον 78 δις Ευρώ, όσο το 1/3 του ετήσιου ΑΕΠ της χώρας!

Απέτυχαν όλοι...

ΝΑ ΦΥΤΟΥΝ ΟΛΟΙ!

Οι πιο γνωστές εφημερίδες του διεθνούς κεφαλαίου αποκαλούν ανοιχτά τον Παπανδρέου «ο άνθρωπος μας στην Αθήνα», που έχει επιβάλλει «το κτηνωδέστερο δυνατό πρόγραμμα λιτότητας που έχει δει ποτέ η Ευρώπη». Κατά τ' άλλα, μας παριστάνει από τα κανάλια τον πρόεδρο της... Σοσιαλιστικής Διεθνούς! Αυτός και η κλίκα του, αυτή η δοτή, κατοχική κυβέρνηση στέκουν όρθιοι αποκλειστικά χάρη στην υποστήριξη του πιο αδίστακτου κομματιού της αστικής τάξης και κυρίως των ιμπεριαλιστών. Η ΝΔ είναι επίσης σε κατάσταση διάλυσης.

Συνολικά το πολιτικό σκηνικό έχει εξαχρειωθεί μέχρι απείρας. Δεν ρετουσάρεται με γελοίους «ανασηματισμούς», δήθεν «νέα» κόμματα και «άφθαρτα» πρόσωπα, όλοι είναι δεκανίκια αυτού του άθλιου καθεστώτος. Η αλήθεια δεν κρύβεται πια. Όλοι όσοι διαχειρίστηκαν την οικονομία, τους θεσμούς, την κοινωνία τα τελευταία 35 χρόνια έχουν ξοφλήσει. Μπροστά στην κρίση, η ελληνική αστική τάξη το μόνο που μπόρεσε να κάνει για να σώσει το καπιταλιστικό σύστημα, ήταν να καλέσει, και πάλι ως **δοσίλογος**, την Τρόικα να αναλάβει τη διακυβέρνηση της χώρας.

ΝΑ ΤΟΥΣ ΣΤΕΙΛΟΥΜΕ ΣΤΟΝ ΑΓΥΡΙΣΤΟ

Όλους αυτούς, Πολιτικούς και Κόμματα του Κεφαλαίου, «Παπαγάλους» των ΜΜΕ. Όσους μας οδηγούν στον γκρεμό, για να ξεκοκαλίζουν όπως δεκαετίες τώρα το δημόσιο χρήμα μαζί με τους επιχειρηματίες-φίλους τους, να στύβουν την εργασία, τον ιδρώτα, το αίμα μας για να ταΐσουν τα κέρδη, τις τσέπες, την προκλητική χλιδή τους. **ΝΑ ΦΥΤΟΥΝ ΟΛΟΙ**, για να κάνουμε μια πραγματικά νέα αρχή, μέσα από τους δικούς μας αγώνες, τη δική μας αλληλεγγύη και οργάνωση.

Ή ΑΥΤΟΙ Ή ΕΜΕΙΣ!

Όποια μορφή κι αν πάρει («ελεγχόμενη πτώχευση» κ.λπ.), η αναγγελία της επίσημης χρεοκοπίας του ελληνικού καπιταλισμού είναι θέμα χρόνου και ήδη μεθοδεύεται από κύκλους του διεθνούς κεφαλαίου. Οι συνέπειες από μια τέτοια εξέλιξη θα είναι ακόμα πιο σκοτεινές και τρομακτικές για ελληνική κοινωνία. Η κατάρρευση του πολιτικού σκηνικού δεν επιτρέπει την παραμικρή αυταπάτη. Η διακυβέρνηση έχει ουσιαστικά παραδοθεί στη μισητή Τρόικα, εξαφανίζοντας κάθε ίχνος λαϊκής κυριαρχίας, ακυρώνοντας κάθε νόημα στην ψήφο του ελληνικού λαού. Αστική τάξη και ιμπεριαλιστές καταργούν την ίδια τη «νομιμότητα» και «ομαλότητα» τους. Νόμοι τους είναι η σωτηρία του χρεοκοπημένου καπιταλιστικού συστήματος, χωρίς να λογαριάζουν ούτε εργατική και κοινωνική νομοθεσία, ούτε συνταγματικές «λεπτομέρειες». Η εργατική τάξη και τα λαϊκά στρώματα μένουν «γυμνοί» απέναντι στην κρίση του συστήματος, στις επιθέσεις και τη βία των καπιταλιστών.

Γ' αυτό ό,τι κι αν ψηφίζουν στη Βουλή οι υπηρέτες της Τρόικας, μόνο μία μπορεί να είναι η απάντησή μας:

ΠΟΛΕΜΟ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΤΟΥΣ.

ΑΝΤΑΡΣΙΑ ΚΑΙ ΑΝΥΠΑΚΟΗ ΠΑΝΤΟΥ.

ΔΙΚΟΣ ΜΑΣ ΝΟΜΟΣ ΕΙΝΑΙ Η ΣΩΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ!

Τα κόμματα της επίσημης, ρεφορμιστικής Αριστεράς ΚΚΕ και ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ και η συνδικαλιστική γραφει-

οκρατία δεν έχουν διέξοδο, δεν μπορούν να κάνουν τίποτα μπροστά στη διαρκή χειροτέρευση της κατάστασης. Γιατί τελικά το μόνο που τους ενδιαφέρει είναι το κοινοβουλευτικό παιχνίδι και το μάζεμα ψήφων.

Ο δικός μας μονόδρομος είναι αυτός των απολυμένων στη ΜΕΤΚΑ, που πέτυχαν την επαναπρόληψή τους μετά από αγώνα μηνών. Των εργαζομένων στο εστιατόριο BANQUET της Θεσσαλονίκης, που παλεύουν σκληρά εδώ και μήνες ενάντια σε εργοδότες, τραμπούκους και αστυνομία, ενάντια σε μηνύσεις και συλλήψεις, για να επιβάλλουν την εφαρμογή και της πιο στοιχειώδους εργατικής νομοθεσίας. Της τεράστιας απεργίας στις 5 Μάη. Των μαχητικών διαδηλώσεων και των καταλήψεων, οργανώνοντας την αυτοάμυνά μας απέναντι στους μηχανισμούς καταστολής.δ

Με τέτοιους αγώνες, μαζικούς, ανυποχώρητους, γερά οργανωμένους από τα κάτω, μπορούμε να νικήσουμε. Να οργανωθούμε παντού, σε κάθε γειτονιά, στους ΟΑΕΔ, σε σωματεία, επιτροπές και συνελεύσεις. Να ξηλώσουμε κάθε Μνημόνιο και βάρβαρο μέτρο. Να ρίξουμε αυτή την κυβέρνηση των άθλιων δοσίλογων - και κάθε επίδοχο συνεχιστή της. Να προτάξουμε μια άλλη διαχείριση της οικο-

νομίας, ένα Πρόγραμμα Σωτηρίας από την κρίση και τη βαρβαρότητα του καπιταλισμού. Για να δώσουμε πνοή στη μόνη πραγματική εναλλακτική λύση: την προετοιμασία της ανατροπής του σάπιου καπιταλιστικού συστήματος, της επανάστασης, της οικοδόμησης μιας κοινωνίας ριζοσπαστικής, δημοκρατικής σοσιαλιστικής, με επίκεντρο τον άνθρωπο και τις ανάγκες του και όχι τη βαρβαρότητα του κέρδους.

ΝΟΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΔΙΚΙΟ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΗ

- Διαγραφή του Χρέους
- Απαγόρευση των Απολύσεων
- Εθνικοποίηση των Τραπεζών και των Μεγάλων Επιχειρήσεων χωρίς Αποζημίωση
- Εργατικός Έλεγχος στην Οικονομία

ΓΙΑ ΜΙΑ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΔΙΕΞΟΔΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΡΙΣΗ

Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

www.okde.gr
ergatikipali@okde.gr

Αβέβαιη η ανάρρωση της παγκόσμιας οικονομίας

ΑΕΠ			
τρίμηνα	δ' 2009 (%)	α' 2010 (%)	β' 2010 (%)
Γερμανία	-2	2	3,7
Γαλλία	0,5	1,2	1,7
Βρετανία	-2,9	-0,2	1,7
ΗΠΑ	0,2	2,4	3
Ιαπωνία	-1,3	4,4	1,9
Κορέα	6,1	8,1	7,1
Μεξικό	-2,3	4,3	7,7
Ινδία		8,8	8,6
Κίνα	10,7	11,9	10,3

Ακαθάριστος σχηματισμός παγίου κεφαλαίου			
τρίμηνα	δ' 2009 (%)	α' 2010 (%)	β' 2010 (%)
Γερμανία	-8,7	0,1	5,9
Γαλλία	-6,1	-4,7	-2,5
Βρετανία	-13,3	-1,2	3,1
ΗΠΑ	-10,3	-1,5	4,3
Ιαπωνία	-11,2	-4,8	-2,7
Κορέα	8,8	9,9	6,3
Μεξικό	-8,1	-1,2	...

Εισαγωγές			
τρίμηνα	δ' 2009 (%)	α' 2010 (%)	β' 2010 (%)
Γερμανία	-7,5	4,2	17,1
Γαλλία	-6,4	1,1	8,9
Βρετανία	-4,8	4,8	8,4
ΗΠΑ	-7,2	6,2	17,2
Ιαπωνία	8,6	21,2	19,3
Κορέα	0	18,8	...

Εξαγωγές			
τρίμηνα	δ' 2009 (%)	α' 2010 (%)	β' 2010 (%)
Γερμανία	-6,1	7,8	18,2
Γαλλία	-6	6,1	9,9
Βρετανία	-5	1,3	4
ΗΠΑ	-0,1	11,4	14,1
Ιαπωνία	-4,9	35,4	29,9
Κορέα	10	17	13,9
Μεξικό	6,8	23,7	...

Αν και ήδη από τις αρχές του α' τριμήνου του 2010 σταμάτησε η ελεύθερη πτώση των δεικτών σχεδόν του συνόλου των χωρών της παγκόσμιας καπιταλιστικής αγοράς, αν και ήδη και στο β' τρίμηνο του 2010 συνεχίζεται η ανάρρωση συνολικά της παγκόσμιας οικονομίας, εντούτοις κανένας πολιτικός, κανένας τραπεζίτης, ούτε ακόμη κανένα νεοφιλελεύθερο παπαγαλάκι δεν τολμά να θριαμβολογήσει και πολύ περισσότερο να ανακοινώσει την αρχή της εξόδου της παγκόσμιας οικονομίας από τη βαθιά κρίση του 2008-09. Πράγματι η ανάρρωση είναι ασταθής, αβέβαιη, στα πρώτα της στάδια και με τεράστια προβλήματα που μάλλον οδηγούν στο συμπέρασμα ότι δεν θα την ακολουθήσει μια ανάκαμψη έστω πρόσκαιρη ή αναμικτή αλλά μάλλον μια ακόμη χειρότερη κρίση.

Η πρόσφατη κρίση είναι πλέον γνωστό ότι έπληξε κυρίως τις ιμπεριαλιστικές χώρες. Οι μεγάλες ευρωπαϊκές ιμπεριαλιστικές χώρες, οι ΗΠΑ και η Ιαπωνία γνώρισαν τα υψηλότερα ποσοστά πτώσης του ΑΕΠ και

μόλις από το δ' τρίμηνο του 2009 ή από το α' τρίμηνο του 2010 άρχισαν να εμφανίζουν θετικά ποσοστά ανάπτυξης του ΑΕΠ. Ωστόσο αυτά τα ποσοστά δεν ακολουθούνται από θετικούς ρυθμούς αύξησης των επενδύσεων παρά μόνο στο β' τρίμηνο του 2010. Επίσης όσον αφορά την αξιοποίηση του παραγωγικού δυναμικού της βιομηχανίας, στη Γερμανία είχαμε μία ελαφριά άνοδο από το τελευταίο τρίμηνο του 2009, από το 71 στο 74% (όταν στην αρχή της κρίσης βρισκόταν κοντά στο 90%). Στις ΗΠΑ το ίδιο ποσοστό άγγιξε στο α' τρίμηνο το 70%, όταν στην αρχή της κρίσης ήταν στο 80% και στην Ιαπωνία, μετά τη θεαματική απότομη πτώση από το 100% περίπου στην αρχή της κρίσης στο 62%, έχει ξανανέβει μέσα στο 2009 και στο α' τρίμηνο του 2010 στο 90%.

Η Γερμανία ωφελείται το α' εξάμηνο του 2010 από την αύξηση των εξαγωγών της, όχι μόνο λόγω μείωσης του ευρώ απέναντι στο δολάριο αλλά κυρίως λόγω των εξαγωγών της στην υπόλοιπη Ε.Ε. Γενικά η Γερμανία μαζί με την Ιαπωνία φαίνε-

ται να είναι κερδοσήμενες, με τις ΗΠΑ να σηκώνουν πάλι το βάρος, αν και σε μικρότερο βαθμό, της ανάρρωσης της παγκόσμιας οικονομίας.

Οι λεγόμενες αναπτυσσόμενες χώρες (Κίνα, Ινδία, Βραζιλία, Κορέα) χτυπήθηκαν λιγότερο από την κρίση -ουσιαστικά εμφανίζοντας χαμηλότερους ρυθμούς ανάπτυξης- με την Ινδία να στηρίζεται κυρίως στην εσωτερική αγορά και την Κίνα να στηρίζεται τόσο στα 600 δις του πακέτου κρατικής ενίσχυσης, όσο και σε μία αύξηση των εξαγωγών της. Οι πρόσφατοι γενικευμένοι αγώνες του κινέζικου προλεταριάτου έχουν οδηγήσει σε θεαματική αύξηση των μισθών των βιομηχανικών εργατών (αν και εξακολουθούν να παραμένουν στο 1/10 των μισθών των ιμπεριαλιστικών χωρών), πράγμα που θα οδηγήσει σε αύξηση της εσωτερικής κατανάλωσης. Συνολικά οι αναπτυσσόμενες χώρες σε διαφορετικό βαθμό κερδίζουν ολόένα και μεγαλύτερα μερίδια της παγκόσμιας αγοράς.

Παρόλα τα πρώτα σημάδια ανάρρωσης της παγκόσμιας οικονομίας οι βασικοί κίνδυνοι που την απει-

λούν δεν έχουν εκλείψει. Καταρχάς ήδη για αυτή την ασθενική ανάκαμψη που είχαμε στην πρώτη δεκαετία του 21ου αιώνα τα πακέτα ενίσχυσης έφτασαν σε πρωτοφανή ύψη (επιτόκια δανεισμού κοντά στο μηδέν, έκρηξη της κερδοσκοπίας και της πιστωτικής επέκτασης κ.ά.). Με την εκδήλωση της κρίσης το ιδιωτικό χρέος (νοικοκυριών και επιχειρήσεων) βρισκόταν ήδη σε δυσθεώρητα ύψη, ενώ για την αντιμετώπιση της κρίσης εκτινάχθηκε και το δημόσιο χρέος. Το χρέος συνολικά βρίσκεται σε τέτοιον επικίνδυνο σημείο, που η κατάρρευση μιας ασήμαντης τράπεζας ή μιας ασήμαντης χώρας μπορεί πλέον να τινάξει την παγκόσμια οικονομία στον αέρα. Η άλλη όψη του χρέους είναι η υπερβάλλουσα παραγωγική δυναμικότητα που ρίχνει τη βαριά σκιά της σε όλο το μακρύ κύμα κάμ-

ψης μετά το 1973 και που ξαναεπιδεινώθηκε το 2003-2008. Η κατάσταση γίνεται χειρότερη γιατί αφενός το πιστωτικό σύστημα δεν έχει ξεφορτωθεί τα τοξικά δάνεια, ενώ η όποια πρόσκαιρη και προσωρινή συμφωνία των ιμπεριαλιστών ή των G20 μπροστά στο ξέσπασμα της κρίσης έχει διαλυθεί και αρχίζει να εντείνεται ο ανταγωνισμός και οι αντικρουόμενες «εθνικές» πολιτικές.

Οι βασικοί αυτοί κίνδυνοι που απειλούν την παγκόσμια οικονομία, αποτελούν τεράστιο βαρίδιο που εμποδίζει κάθε είδους διέξοδο από την κρίση ή τουλάχιστον προδιαγράφει ότι η όποια ανάκαμψη θα είναι κάτι παραπάνω από σύντομη και αναμικτή και πολύ γρήγορα θα τη διαδεχθεί μια ακόμη πιο σφοδρή οικονομική κρίση.

■ Ηρακλής Χριστοφορίδης

Άνοιγμα "κλειστών" επαγγελματιών = εξάπλωση φτώχειας

Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, με τη σύμπραξη της ΝΔ και του ΛΑΟΣ και την πίεση της Τρόικας και του ΣΕΒ, προχωρά στο «άνοιγμα των «κλειστών επαγγελματιών» ως μέρος της συνολικής στρατηγικής τους για πλήρη απελευθέρωση όλων των τομέων της οικονομίας/κοινωνίας και την παράδοσή τους στην αγορά (ενέργεια, υγεία, παιδεία κλπ.).

Οι κλάδοι που θέλουν να παραδώσουν στους μεγαλοεπιχειρηματίες με το «άνοιγμα» του επαγγέλματος είναι: **α) τα τεχνικά επαγγέλματα** όπως αρχιτέκτονες, μηχανικοί κ.α. όπου στοχοποιούν τις μέχρι σήμερα καθοριζόμενες από το κράτος «ελάχιστες αμοιβές», **β) τα ταξί, τα φορτηγά και λεωφορεία Δημόσιας Χρήσης**, όπου θα απαξιωθούν πλήρως οι άδειες λειτουργίας, **γ) οι δικηγόροι και τα νομικά επαγγέλματα** όπου στοχοποιείται η ελάχιστη αμοιβή και η κρατική εγγύηση στην είσπραξη των αμοιβών, **δ) τα φαρμακεία** με την κατάργηση κάθε περιορισμού στην έκδοση αδειών, **ε) οι αρτοποιοί** με περιορισμούς στην αδειοδότηση και κατάργηση των περιορισμών στην παραγωγή του ψωμιού, για να διευκολυνθούν οι μεγάλες εμπορικές αλυσίδες, κ.α.

Τα επιχειρήματα που χρησιμοποιούν όλοι οι πολιτικοί και θεσμικοί εκπρόσωποι του Κεφαλαίου είναι γνωστά: «οι πολλές μικρομεσαίες επιχειρήσεις επιβραδύνουν την ανάπτυξη των υπηρεσιών μεταξύ κρατών-μελών», «ο προστατευτισμός στρεβλώνει τον ανταγωνισμό», «θα δημιουργηθούν νέες θέσεις εργασίας», «θα βελτιωθεί η ποιότητα των προϊόντων και των υπηρεσιών», «ο ανταγωνισμός θα ρίξει τις τιμές» κ.λπ. Ο ίδιος ο Σύνδεσμος Ελλήνων Βιομηχάνων ενισχύει την κυβερνητική επιλογή τονίζοντας πως θα αυξηθεί

το ΑΕΠ κατά 1% ή 2,5 δις ετησίως ή ακόμα και 13% μακροχρόνια, σύμφωνα με μια έντονα αμφισβητούμενη μελέτη που παρουσίασε.

Η αλήθεια είναι πως σε κανένα κλάδο που επιχειρήθηκε απελευθέρωση και ιδιωτικοποίηση (βλ. αερομεταφορές, τηλεπικοινωνίες κ.α.), δεν είχαμε καμία από τις παραπάνω «θετικές» συνέπειες. Αντιθέτως το αποτέλεσμα ήταν τα καρτέλ ή τα ιδιωτικά μονοπώλια, η εκτόξευση των τιμών με ταυτόχρονη χειροτέρευση των υπηρεσιών, οι απολύσεις και η ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων, δηλαδή τεράστια κέρδη για λίγους καπιταλιστές και απώλειες σε όλα τα επίπεδα για το σύνολο της κοινωνίας.

Το σχέδιο της «απελευθέρωσης»

Χαρακτηριστικό είναι το παράδειγμα των εμπορευματικών μεταφορών. Το νομοσχέδιο προβλέπει τον καθορισμό ανώτατης αξίας ενός φορτηγού ΔΧ σε 71.500 ευρώ -σήμερα φτάνει τις 200.000 ευρώ- και ενός βυτιοφόρου ΔΧ σε 102.000 ευρώ -300.000 ευρώ σήμερα. Τα κόμιστρα διαμορφώνονται ελεύθερα, εκτός από νησιά και απομονωμένες ορεινές περιοχές. Οι άδειες περιορίζονται σε δύο (εθνικές και διεθνείς), αντί τεσσάρων (εθνικές, διεθνείς, νομαρχιακές, βυτιοφόρων) σήμερα. Για την έκδοση αδειών θα αξιολογείται το διαθέσιμο κεφάλαιο(!), η καλή φήμη(!), η ύπαρξη υποδομών(!), ενώ θα εκδίδονται μόνο για εταιρείες και όχι για φυσικά πρόσωπα. Υποδομές που θα δημιουργούνται από εταιρείες μεταφορών θα υπάγονται στον αναπτυξιακό νόμο! Μηδενίζεται η εισφορά προς το κράτος για την έκδοση άδειας και παρέχονται κίνητρα στις εταιρείες που θα δραστηριοποιηθούν στον κλάδο, όπως φοροαπαλλαγές κ.α!

Οι επιπτώσεις θα είναι καταστροφικές:

α) Πολύ γρήγορα μεγάλες εταιρείες θα κυριαρχήσουν σε όλους αυτούς τους κλάδους, πετώντας στην άκρη χιλιάδες «μικρούς» επαγγελματίες. Μεταξύ τους θα συμφωνήσουν τα «όρια του ανταγωνισμού» καθορίζοντας υψηλές τιμές, όπως κάνουν όλα τα καρτέλ στους τομείς που κυριάρχησαν (βλ. τρόφιμα).

β) Το κεφάλαιο των μικροεπαγγελματιών που βρίσκεται επενδυμένο στις άδειες και σε κρατικά καθοριζόμενες αμοιβές, θα απαξιωθεί σε τεράστιο βαθμό, καθώς θα χάσουν μεγάλο τμήμα της περιουσίας τους. Αν όχι άμεσα, σύντομα θα αναγκαστούν να πουλήσουν τις άδειές τους σε εξευτελιστικές τιμές, καθώς δεν θα μπορούν να ανταγωνιστούν τις μεγάλες εταιρείες. Έτσι, η συντριπτική πλειοψηφία τους θα μετατραπεί γοργά σε άνεργους ή εξαθλιωμένους.

γ) Πανεπιστημιακά πτυχία (Νομική, Πολυτεχνείο, Φαρμακευτική, κ.α.) θα απαξιωθούν πλήρως, μιας και θα εξασφαλίζουν μόνο μια αμφίβολη θέση κακώς αμειβόμενης εξαρτημένης εργασίας. Αυτά τα επιστημονικά πεδία θα ξαναγίνουν προνόμιο των παιδιών της αστικής τάξης και σε μεγάλο βαθμό θα υστερήσουν και επιστημονικά.

δ) Οι όροι ενοίκιασης της εργατικής δύναμης σε αυτούς τους κλάδους θα χειροτερεύουν ραγδαία. Υπό το βάρος της οικονομικής κρίσης και της επίθεσης του κεφαλαίου στην εργασία, οι εργασιακές σχέσεις και οι μισθοί θα ακολουθήσουν το μοντέλο των εμποροϋπαλλήλων στις μεγάλες εμπορικές αλυσίδες: ελαστικά ωράρια, ημιαπασχόληση, κατώτατα ημερομίσθια κ.λπ.

Το «άνοιγμα των κλειστών επαγγελματιών» θα οδηγήσει στην προλεταριοποίηση/εξαθλί-

ωση πολλές χιλιάδες ελεύθερους επαγγελματίες. Και σε γενικό επίπεδο θα σημαίνει ακόμα μεγαλύτερη πτώση της «αγοραστικής δύναμης» και γιγάντωση της ανεργίας. Αυτά θα οξύνουν την οικονομική και πολιτική κρίση του ελληνικού καπιταλισμού. Ας μην ξεχνάμε πως τα συγκεκριμένα μικροαστικά στρώματα ήταν ανέκαθεν σύμμαχοι και οπαδοί των αστικών κομμάτων. Αυτούς σήμερα οι «σύμμαχοί» τους τους επιστρατεύουν και τους ρίχνουν διακρυγόντα. Οι ηγεσίες τους (βλ. μεταφορείς) είναι τελείως ανίκανες να διεξάγουν αγώνα. (Το μόνο που ζήτηνε είναι να αυξηθεί ο χρόνος της μετάβασης προς το νέο καθεστώς). Είναι καθήκον του εργατικού κινήματος να καθοδηγήσει αγωνιστικά τους μικρούς επαγγελματίες και να στηρίξει τα αιτήματά τους, για να σπάσουν τις αλυσίδες που τους δένουν με τα αστικά κόμματα και την συνείδηση του «φιλήσυχου, νομοταγή» πολίτη. Πρέπει να αντιληφθούν ότι τα συμφέροντά τους όσο οξύνεται η οικονομική κρίση θα ταυτίζονται με των εργαζομένων. Αυτοί είναι οι πραγματικοί τους σύμμαχοι.

Οι καπιταλιστές σε καμία περίπτωση δεν έχουν ρεαλιστικό σχέδιο εξόδου από την κρίση. Επιλέγουν όμως να διασφαλίσουν για όσο καιρό, όσα κέρδη μπορούν, μετατρέποντας το σύνολο της κοινωνίας σε δουλοπάροικους. Απέναντι στο «άνοιγμα των κλειστών επαγγελματιών» και την απελευθέρωση των αγορών/ιδιωτικοποιήσεις, εργαζόμενοι και ελεύθεροι μικροί επαγγελματίες πρέπει να ορθώσουμε ένα αγωνιστικό «τείχος», συμμετέχοντας από κοινού σε απεργίες, διαδηλώσεις ενάντια στις επιλογές κυβέρνησης και Τρόικας.

A. Φ.

ΔΕΚΟ

Νέο σαρωτικό κύμα ιδιωτικοποιήσεων

■ Βασίλης Γούτας

Με πρόσχημα τη μείωση του ελλείμματος, η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ μέσα στον Σεπτέμβριο θα προχωρήσει στην ιδιωτικοποίηση όσων ΔΕΚΟ έχουν απομείνει. Σε αγαστή συνεργασία με την Τρόικα, στην κυριολεξία θα επιχειρήσει να **ξεπουλήσει ό,τι απόμεινε από τη δημόσια περιουσία**, να φορτώσει στους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα το κόστος με αυξήσεις-σοκ σε τιμολόγια και υπηρεσίες, καθώς και να τσακίσει τις εργασιακές σχέσεις των εργαζομένων στις ΔΕΚΟ καταστρατηγώντας τις συλλογικές συμβάσεις, μειώνοντας ταυτόχρονα τον βασικό μισθό, τα επιδόματα και τις υπερωρίες τους.

Η άθλια προπαγάνδα του ΠΑΣΟΚ και των κονδυλοφόρων του προσπαθεί να μας πείσει ότι για όλα τα δεινά που περνούν σήμερα οι εργαζόμενοι ευθύνεται ο δημόσιος και ευρύτερος δημόσιος τομέας: «Το δημόσιο έλλειμμα δεν μειώνεται και οι φορολογούμενοι πολίτες δεν μπορούν να βλέπουν τις θυσίες τους να πηγαίνουν χαμένες για να καλυφθούν τα χρέη από την κακοδιαχείριση των ΔΕΚΟ». Αυτή είναι η μόνιμη επωδός των κυβερνητικών στελεχών. Ούτε λόγος για τα σκάνδαλα και τις ευθύνες των κυβερνήσεων του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ, που εφαρμόζοντας πιστά τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές, οδήγησαν συνειδητά στην υπερχρέωση των ΔΕΚΟ, για να λεηλατήσουν τον πλούτο τους και να ανοίξει ο δρόμος για την αρπαγή των φιλέτων του Δημοσίου από το ιδιωτικό κεφάλαιο έναντι πινακίου φακής. Έτσι, μετά και από απαίτηση του αναθεωρημένου μνημονίου της Τρόικας, το φθινόπωρο θα βρεθούν στο μάτι του κυκλώνα ο ΟΣΕ, η ΔΕΗ, οι αστικές συγκοινωνίες, τα λιμάνια, τα αεροδρόμια, τα ΕΛΤΑ, η ΕΥΔΑΠ και η ΕΥΑΘ.

Η αρχή θα γίνει με την εφαρμογή του σχεδίου αναδιάρθρωσης (βλέπε ξεπούλημα) του ΟΣΕ, που θα αποτελέσει πυξίδα και για τις υπόλοιπες ιδιωτικοποιήσεις. Η κίνηση εξάλλου του υπουργείου Οικονομικών να κλείσει τη στρόφιγγα των κρατικών εγγυήσεων για τον δανεισμό των ΔΕΚΟ, οδηγεί εκβιαστικά στην ιδιωτικοποίησή τους. Χαρακτηριστικό είναι το παράδειγμα του ΟΣΕ όταν αναζήτησε να δανειστεί από τις τράπεζες, όπου οι τελευταίες του «πρόσφεραν» δανεισμό με διψήφιο επιτόκιο. Το επικαιροποιημένο μνημόνιο προβλέπει για τους σιδηρόδρομους:

α) Μείωση προσωπικού κατά 40%-50%. Σήμερα εργάζονται 6.000 σιδηροδρομικοί και απαιτήση της Τρόικας είναι να υπάρξουν απολύσεις. Η κυβέρνηση, χωρίς να έχει αποκλείσει αυτό το ενδεχόμενο, προσανατολίζεται στη συνταξιοδότηση 1.500 εργαζομένων και στη μετάταξη 1.000 σε άλλες εταιρείες του Δημοσίου. Είναι όμως σίγουρο ότι αν οι πιέσεις της Τρόικας αυξηθούν, θα έχουμε απολύσεις, γεγονός που θα ανοίξει τον δρόμο των απολύσεων και στις άλλες ΔΕΚΟ. Επιπλέον προβλέπεται **μείωση των βασικών μισθών κατά 20% και μείωση επιδομάτων και υπερωριών κατά 10%-20%**. Επιδείνωση θα υπάρξει και στις εργασιακές σχέσεις, με αλλαγές στον κανονισμό εργασίας και επαναδιαπραγμάτευση των συλλογικών συμβάσεων.

β) Εκμετάλλευση και πώληση της ακίνητης περιουσίας του ΟΣΕ.

γ) Ιδιωτικοποίηση της ΤΡΑΙΝΟΣΕ. Στο σχέδιο απαιτείται να βρεθεί ιδιώτης στρατηγικός επενδυτής, που θα αποκτήσει το 49% της ΤΡΑΙΝΟΣΕ αναλαμβάνοντας και τη διοίκηση της. Για επιπλέον «πρόικα» θα δοθεί στην ιδιωτικοποιημένη ΤΡΑΙΝΟΣΕ ο έλεγχος του τροχιαίου υλικού του ΟΣΕ. Το υπουργείο Υποδομών σχεδιάζει από καιρό το άνοιγμα της δραστηριοποίησης ιδιωτικών εταιρειών στις σιδηροδρομικές μεταφορές. Ήδη η διακίνηση εμπορευμάτων έχει ιδιωτικοποιηθεί και αναμένεται το ίδιο να συμβεί στο τέλος του 2011 και με τις επιβατικές μεταφορές.

δ) Μείωση των κρατικών δαπανών-επιδοτήσεων. Συγκεκριμένα η ΤΡΑΙΝΟΣΕ θα λάβει από τον κρατικό προϋπολο-

γισμό για το 2011-2013 μόνο 50 εκ. ευρώ ως αποζημίωση για τα «άγονα δρομολόγια», γεγονός που θα την εξαναγκάσει είτε να τα παραχωρήσει σε ιδιώτες είτε να τα κόψει.

ε) Από το 2011 κόψιμο όλων των ζημιολόγων γραμμών της ΤΡΑΙΝΟΣΕ ή χρηματοδότηση από την τοπική αυτοδιοίκηση ή άλλο φορέα. Ήδη όμως από το καλοκαίρι δεκάδες δρομολόγια κόπηκαν στην Πελοπόννησο και στη Βόρεια Ελλάδα.

ζ) Κατακόρυφη αύξηση της τιμής των εισιτηρίων, που θα προσεγγίσει αυτή των ΚΤΕΛ, καθώς και κατάργηση των διαφόρων κατηγοριών μειωμένων εισιτηρίων ως το τέλος του 2010. Επιδίωξη είναι η ΤΡΑΙΝΟΣΕ να έχει αύξηση εσόδων κατά 55% και να εμφανιστεί ως κερδοφόρα εταιρεία «ικανή» να προσελκύσει ιδιώτες επενδυτές.

Σειρά παίρνουν οι αστικές συγκοινωνίες του ΟΑΣΑ και οι θυγατρικές (ΕΘΕΛ, ΗΣΑΠ, ΗΛΠΑΠ). Το σχέδιο ιδιωτικοποίησης τους είναι πανομοιότυπο μ' αυτό των σιδηρόδρομων, με την Τρόικα να απαιτεί ο οργανισμός να προβεί άμεσα σε απολύσεις. Στόχος της κυβέρνησης είναι το πλήρες κόψιμο της κρατικής χρηματοδότησης προς τον ΟΑΣΑ και τις θυγατρικές. Καθώς το υπ. Οικονομικών έκοψε τις κρατικές εγγυήσεις για τον δανεισμό των ΔΕΚΟ, η μισθοδοσία των εργαζομένων στην ΕΘΕΛ καθυστέρησε στα τέλη Ιουνίου. Το σίγουρο είναι ότι η συνέχιση αυτής της πολιτικής θα δημιουργήσει ανάλογα ή και χειρότερα προβλήματα στους εργαζόμενους όλων των ΔΕΚΟ, κάνοντας την ιδιωτικοποίηση να φαντάζει μονόδρομος.

Ωστόσο από τις οικονομικές καταστάσεις του ΟΑΣΑ προκύπτει ότι το Δημόσιο ήταν εκείνο που έσπρωχνε τον οργανισμό στην αγκαλιά των τραπεζών. Το διάστημα 2006-2009, με υπουργικές αποφάσεις αναγνωρίστηκε πως το Δημόσιο θα έπρεπε να καταβάλει 2,2 δις ευρώ στον ΟΑΣΑ ως αντιστάθμισμα για τη λειτουργία των συγκοινωνιών της Αθήνας. Όμως από τον προϋπολογισμό διατέθηκαν μόλις 537 εκ. ευρώ, με αποτέλεσμα ο ΟΑΣΑ να προσφύγει σε δανεισμό.

Στο σχέδιο προβλέπεται ακόμα αύξηση της τιμής των εισιτηρίων και ανάθεση της έκδοσης και του ελέγχου τους σε ιδιωτικό φορέα. Τέλος, ιδιωτικός φορέας θα αναλάβει τον σχεδιασμό και τον συντονισμό του οργανισμού.

Διακαής πόθος όμως και πιο δύσκολος στόχος της Τρόικας και της κυβέρνησης είναι η ιδιωτικοποίηση της ΔΕΗ. Οι εργαζόμενοι της επιχείρησης και τα εργατικά νοικοκυριά έχουν πικρή εμπειρία από τις αλλεπάλληλες προσπάθειες των κυβερνήσεων του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ, όσον αφορά την απελευθέρωση της αγοράς ενέργειας. Τα τελευταία χρόνια χάθηκαν περισσότερες από 10.000 θέσεις μόνιμης και σταθερής εργασίας, συμπαρασύροντας προς τα κάτω εργασιακά και ασφαλιστικά δικαιώματα. Το αποτέλεσμα ήταν η δημιουργία μιας νέας στρατιάς εργαζομένων-σκλάβων στις εργολαβίες, με τις οποίες συνεργάζεται η ΔΕΗ. Τα εργατικά νοικοκυριά είδαν την τιμή της κιλοβατώρας να αυξάνει κατά 48%.

Το νέο σχέδιο της κυβέρνησης προβλέπει: α) Απελευθέρω-

ση της αγοράς χονδρικής. β) Αυξήσεις-σοκ στις τιμές και των οικιακών τιμολογίων. Ήδη γίνεται λόγος για αυξήσεις έως και 60% μέσα στο 2011. γ) Πρόσβαση ιδιωτών στις «φθηνές» πηγές ενέργειας της ΔΕΗ. Στόχος είναι η εκποίηση του 40% των λιγνιτικών και υδροηλεκτρικών μονάδων, για να ανοίξει ο δρόμος της αξιοποίησης από ιδιώτες των φιλέτων των λιγνιτικών κοιτασμάτων (Δράμα, Ελασσόνα, Βεγόρα, Βεύη κ.λπ.). Σύμφωνα με τις πρώτες εκτιμήσεις, αυτό θα σήμαινε χάσιμο 6.000 θέσεων σταθερής εργασίας (σε σύνολο 10.000 εργαζομένων σήμερα στη ΔΕΗ).

Η κυβέρνηση, μπροστά στις κοινωνικές αντιδράσεις, τις εσωκομματικές διαφοροποιήσεις και τις δηλώσεις των συνδικαλιστών της ΔΕΗ που προέρχονται από το ΠΑΣΟΚ ότι θα «ματώσουν» για να μην προχωρήσει η ιδιωτικοποίηση, προσανατολίζεται σε «εναλλακτικές» λύσεις. Στην πραγματικότητα σχεδιάζει την ιδιωτικοποίηση της ΔΕΗ από την πίσω πόρτα, αφού προτείνει την εκμίσθωση μονάδων από ιδιώτες για δεκαετίες στο ίδιο σημείο, με χρήση της ίδιας καύσιμης ύλης.

Σε μια επίδειξη πυγμής, κυβερνητικά στελέχη δηλώνουν ότι οι ιδιωτικοποιήσεις θα προχωρήσουν, κάνοντας λόγο «τελειωμένο συνδικαλισμό κάποιων βολεμένων συντεχνιών».

Οι εργαζόμενοι στις ΔΕΚΟ πρέπει να οικοδομήσουν ένα ενιαίο μέτωπο πάλης, δυναμικού και ανυποχώρητου αγώνα. Να δημιουργήσουν τα δικά τους όργανα αγώνα, να αποφασίζουν οι ίδιοι για τα αιτήματα και τις μορφές πάλης. Καμία εμπιστοσύνη δεν θα πρέπει να δείξουν στις γραφειοκρατικές ηγεσίες τους, που ευθύνονται όλα αυτά τα χρόνια για το χάσιμο κατακτήσεων και δικαιωμάτων, ξεπουλώντας μια σειρά αγώνων. Το εργατικό κίνημα θα πρέπει να μετατρέψει τη μάχη κατά των ιδιωτικοποιήσεων και των επιπτώσεών τους σε κεντρική πολιτική αναμέτρηση με την κυβέρνηση των δοσίλογων του ΠΑΣΟΚ.

Βουλιάζει στην αθλ

Όσο βαθαίνει η κρίση του ελληνικού καπιταλισμού, τόσο βαθαίνει και η πολιτική κρίση και γενικότερα η κρίση της αστικής εξουσίας. Κάθε μέρα καινούργια στοιχεία και γεγονότα αποδεικνύουν την απίστευτη εξαθλίωση και εξαχρείωση του πολιτικού σκηνικού. Τελευταίο δείγμα το άρθρο της γερμανικής έκδοσης των Φαϊνάνσιαλ Τάιμς για τον έλληνα πρωθυπουργό Γ. Παπανδρέου με τον αποκάλυπτο και ωμό τίτλο «Ο άνθρωπός μας στην Αθήνα».

■ Σωφρόνης Παπαδόπουλος

«Ο άνθρωπός μας στην Αθήνα»

Αντιγράφουμε από το άρθρο της γερμανικής έκδοσης των Φαϊνάνσιαλ Τάιμς με τίτλο «Ο άνθρωπός μας στην Αθήνα»: «Ο γόνος της δυναστείας Παπανδρέου και σοσιαλιστής επιβάλλει στο λαό του το κτηνωδέστερο δυνατό πρόγραμμα λιτότητας που έχει δει ποτέ η Ευρώπη». Όμως η γνωστή εφημερίδα δεν σταματάει εδώ, συνεχίζει ακόμη πιο απροκάλυπτα και ταυτόχρονα αποκαλυπτικά: «Δεν έσωσε την Ευρώπη το γιγαντιαίο πακέτο σωτηρίας [εννοεί τα 750 δις ευρώ από ΕΕ και ΔΝΤ], αλλά η απόφαση της Αθήνας να πάρει τα χρήματα [εννοεί τα 110 δις ευρώ που έχουν έως τώρα εκταμιευτεί]. Γιατί σε σύγκριση με την τωρινή θεραπεία λιτότητας, η κρατική χρεοκοπία θα ήταν πιο άνετος δρόμος για τους Έλληνες. Σχεδόν το 80% των δανείων έρχονται από το εξωτερικό. Έτσι σε περίπτωση αναδιάρθρωσης του χρέους, οι ίδιοι οι Έλληνες θα την γλίτωναν συγκριτικά ανενόχλητοι». Και συνεχίζει: «Η ευρωζώνη πρέπει να μειώσει σημαντικά το σημερινό επιτόκιο του 5% που απαιτεί από τους Έλληνες διαφορετικά στο τέλος των τριών χρόνων [τότε τελειώνει το «πακέτο βοήθειας»] βρίσκεται η χρεοκοπία».

Πράγματι, η χρεοκοπία θα είναι το αποτέλεσμα της κατοχικής κυβέρνησης του Γ. Παπανδρέου, γι αυτό δεν αμφιβάλλουν ούτε τα πιο έγκυρα αστικά έντυπα στον κόσμο. Το δημόσιο χρέος στο τέλος του 2010 θα έχει φθάσει στα 345 δις ευρώ και περίπου 140% του ΑΕΠ (από 300 δις ευρώ και 115% του ΑΕΠ που ήταν στο τέλος του 2009), λόγω του συνεχιζόμενου δανεισμού και του γεγονότος ότι «πέφτουν» οι εγγυήσεις του δημοσίου σε ΔΕΚΟ και επιχειρήσεις, ύψους περίπου 25 δις ευρώ. Στο τέλος του 2013 το χρέος της κεντρικής διοίκησης θα έχει φτάσει τουλάχιστον 450 δις και αν συνυπολογιστεί το λεγόμενο «κρυφό χρέος» (ΔΕΚΟ, ΟΤΑ, Νοσοκομεία κλπ), όπως επιμένει η τρόικα, τότε θα φτάσει το ιλιγγιώδες ποσό των 500 δις ευρώ! Για να σταματήσει η αύξηση του χρέους η κυβέρνηση πρέπει ως το 2013 να εξασφαλίζει από δικούς της πόρους περίπου

13 δις ευρώ ετησίως για την πληρωμή των τόκων! Χωρίς ανάπτυξη αυτό είναι αδύνατο, ακόμη και αν εκποιούσε όλη τη δημόσια περιουσία, ακόμη και αν μείωνε τις δαπάνες (μισθοί, συντάξεις, επενδύσεις, λειτουργία του κράτους κλπ) στο 50% των σημερινών και αύξανε σημαντικά κάθε είδους φόρους.

Καζάνι που βράζει

Το γερμανικό περιοδικό Σπίγκελ σε πρόσφατο άρθρο του για την Ελλάδα στην ηλεκτρονική έκδοση αναλύει και την πολιτική κατάσταση: «Είσοδος σε σπινάλ θανάτου; Πρώτα κατάθλιψη, έπειτα έκρηξη... Η ελληνική κοινωνία βράζει από ένα μείγμα φόβου, έλλειψη προοπτικής και οργής... Βράζει η κατάσταση όπως μέσα σε μια χύτρα ταχύτητας και κάποια στιγμή θα εκραγεί».

Πράγματι η κρίση του ελληνικού καπιταλισμού δεν είναι μόνο μη αναστρέψιμη αλλά δεν είναι και διαχειρίσιμη. Καταρχάς, η κρίση του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος, η ιδιαίτερη κρίση/κατάρρευση του ελληνικού καπιταλισμού και η απίστευτη σκληρότητα επίθεση αστικής τάξης-κυβέρνησης-ΔΝΤ/ΕΕ προκαλούν ραγδαίες κοινωνικές μετατοπίσεις και αλλαγές, λόγω της ραγδαίας φτωχοποίησης των εργαζομένων, της εργατικής αριστοκρατίας και των μικροαστικών στρωμάτων. Αυτές οι μετατοπίσεις προκαλούν κρίση στο μπλοκ της αστικής εξουσίας¹ και κατά συνέπεια στα αστικά κόμματα (κυρίως ΝΔ και ΠΑΣΟΚ, που το διαμεσολάβησαν, το αντιπροσώπευσαν και το εξυηρέτησαν), στη συνδικαλιστική γραφειοκρατία², στα ρεφορμιστικά κόμματα ΚΚΕ και ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ³.

Όπως σε κάθε περίοδο κρίσης του συστήματος (1922, μετά τον Πόλεμο και τον Εμφύλιο, μετά την πτώση της Δικτατορίας), έτσι και τώρα έχουμε μεγάλες κοινωνικές μετατοπίσεις και αλλαγές, οι οποίες γεννούν μεγάλες πολιτικές μετατοπίσεις. Σήμερα συντελούνται όλες οι διεργασίες για μεγάλες πολιτικές αλλαγές στο επίπεδο των μαζών, για πλήρη αναμόρφωση του πολιτικού σκηνικού όπως το γνωρίσαμε από τη Μετα-

πολίτευση και μετά. Αλλαγές μεγαλύτερες από αυτές που συνέβησαν μετά την πτώση της Δικτατορίας και συγκρινόμενες με εκείνες των δυο άλλων περιόδων που αναφέρθηκαν.

Οι πολιτικές μετατοπίσεις επιταχύνουν την κρίση του πολιτικού σκηνικού και των κόμματος, που έτσι και αλλιώς αντιμετώπιζαν σοβαρά προβλήματα: αναποτελεσματικότητα των επιλογών τους, χαλάρωση των δεσμών τους με τις μάζες, κρίση αντιπροσώπευσης των μαζών, σήψη, σκάνδαλα, διαφθορά κλπ. Οι κοινωνικές και πολιτικές αλλαγές θα πλήξουν κυρίως την ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ, που διαχειρίστηκαν την οικονομία, την κοινωνία, την πολιτική και μας οδήγησαν στη σημερινή οικονομική καταστροφή. Αυτό εκδηλώνεται σήμερα με την πρωτοφανή κρίση τους (αποσύνθεση, αποχωρισμοί, διασπάσεις κλπ) και με την καταβράθρωση της εκλογικής τους επιρροής (έχουν χάσει ήδη 20 μονάδες από τις εκλογές του Οκτωβρίου του 2009 και η πτώση συνεχίζεται). Ειδικά η εκλογική καταβράθρωση του ΠΑΣΟΚ το οδηγεί σύντομα με μαθηματική ακρίβεια στην κατάρρευση. Επιβιώνει – όσο το καταφέρνει – χάρις στην υποστήριξη της αστικής τάξης και των ιμπεριαλιστών μπροστά στα προφανή αδιέξοδα που δημιουργούνται από την πτώση του⁴. Γι αυτό δεν αποκλείεται να έχουμε πολλά πολιτικά πραξικοπήματα προκειμένου να διατηρηθεί στην εξουσία όχι το ΠΑΣΟΚ αλλά ο Γ. Παπανδρέου και η υποτακτική παρέα του, συνεπικουρούμενοι από άλλους της παρούσας Βουλής και εξωκοινοβουλευτικούς εντολοδόχους των ΔΝΤ/ΕΕ. Άλλωστε η κατάκτηση της εξουσίας από το ΠΑΣΟΚ και η παραμονή του στην εξουσία συνιστούν μια πολιτική αντινομία, αν όχι ένα πολιτικό πραξικόπημα. Γιατί εξαπάτησε τον ελληνικό λαό με ψεύτικες υποσχέσεις και υφάρπαξε την ψήφο του σε βαθμό σπάνιο για την πολιτική ιστορία της χώρας. Γιατί έφερε το ΔΝΤ και έθεσε την χώρα υπό ουσιαστική κατοχή καταργώντας το Σύνταγμα, την Βουλή, τα κοινωνικά, δημοκρατικά και πολιτικά

Ότητα το πολιτικό σκηνικό

δικαιώματα των εργαζομένων, και γενικά κάθε είδους νομιμότητα. Και ακόμη οδηγεί την χώρα στην χρεοκοπία και την πλήρη καταστροφή.

Η γενικευμένη κρίση θα επηρεάσει φυσικά και τα **ρεφορμιστικά κόμματα**. Αυτό έχει εκδηλωθεί ήδη στο ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ με την αποχώρηση της λεγόμενης Ανανεωτικής πτέρυγας, ενώ είναι ανοιχτά ακόμη οδυνηρότερα ενδεχόμενα. Το ΚΚΕ, παρά τη φαινομενική του σταθερότητα, αντιμετωπίζει εσωτερικά προβλήματα κυρίως λόγω της χωρίς όρια διασπαστικής του πολιτικής και της επιστροφής σε ένα σκληρό, παλαιολιθικό και αποκρουστικό σταλινισμό. Τα σοβαρότερα προβλήματα αντιμετωπίζει με

την οργανωμένη εργατική τάξη και αυτό φαίνεται από τις συνεχιζόμενες απώλειες στις συνδικαλιστικές εκλογές.

Η κρίση του καπιταλισμού, διεθνικά και εθνικά, και οι λανθασμένες προσεγγίσεις που είχε -και εν πολλούς έχει- η **Άκρα Αριστερά** ανέδειξαν τις προγραμματικές και πολιτικές αδυναμίες της και την κρίση προσανατολισμού που παρουσίαζε εδώ και καιρό. Όμως δεν είναι μόνο αυτό: Για ορισμένες οργανώσεις υπάρχει και μια προσέγγιση προς τον ρεφορμισμό, τουλάχιστον σε πολιτικό και πρακτικό επίπεδο, μια που ακόμη φαίνεται να υπάρχει, έστω και θολά, η υπεράσπιση ορισμένων επαναστατικών θέσεων.

Όλα τα παραπάνω μπορούν να οδηγήσουν -και οδηγούν- σε κοινωνικές εκρήξεις και εξεγέρσεις, που όμως μάλλον δεν αρκούν για να ανατρέψουν αυτή την κατάσταση και πολύ περισσότερο το καπιταλιστικό σύστημα που την δημιουργήσε. Αυτό το συμπέρασμα οδηγεί στην ανάγκη για μια βαθιά Ανασυγκρότηση και Ανασύνθεση του εργατικού κινήματος. Ειδικά τώρα που καινούργια στρώματα των εργαζομένων μπαίνουν στον αγώνα, χωρίς να συνδέονται με τις εξασθενημένες ή ξεχασμένες παραδόσεις του εργατικού κινήματος.

Υποσημειώσεις

¹ Όπως αυτό διαμορφώθηκε σταδιακά μετά την μεταπολίτευση από την αστική

τάξη, τα μικροαστικά στρώματα και την εργατική αριστοκρατία.

² Η συνδικαλιστική γραφειοκρατία έχει ως βάση της την εργατική αριστοκρατία, και συμμετείχε στη συνδιαχείριση εξασφαλίζοντας ως αντάλλαγμα την κοινωνική ειρήνη, υλικά και άλλα προνόμια.

³ Που η βάση τους αποτελείται κυρίως από μικροαστικά και εργατικά στρώματα κυρίως της εργατικής αριστοκρατίας και εξασφάλιζαν την ταξική ειρήνη με αντάλλαγμα την ενσωμάτωσή τους στο πολιτικό σύστημα.

⁴ Όπως γράφουν οι Φαϊνάνσιαλ Τάιμς, αν και λίγο υπερβολικά και αβανταδόρικά: «Ένα πράγμα είναι καθαρό. Αυτό είναι ο άνθρωπός μας στην Αθήνα. Δεύτερη ευκαιρία δεν υπάρχει.»

«Αριστερό Βήμα Διαλόγου και Κοινής Δράσης της Αριστεράς»: Και πάλι για την Ενότητα της Αριστεράς

Η κρίση και το πρόβλημα της αντιμετώπισής της δημιουργούν έντονες πιέσεις για την ενότητα των δυνάμεων της αριστεράς. Έτσι και τώρα έχουν δημιουργηθεί διάφορες κινήσεις, που επιδιώκουν -και δεν αμφιβάλλουμε για τις καλές προθέσεις τους- αυτή την ενότητα.

Καταρχάς, δεν είναι η πρώτη φορά που ανακινούνται τέτοια σχέδια. Από την Μεταπολίτευση και μετά έχουμε πολλές παρόμοιες κινήσεις: Τα πρώτα χρόνια αφορούσαν από τη μια μεριά την ενότητα των ρεφορμιστικών δυνάμεων -και κυρίως του πρώην ενιαίου ΚΚΕ- και από την άλλη την ενότητα των δυνάμεων της άκρας αριστεράς -κυρίως μεταξύ των συγγενικών δυνάμεων. Από τις αρχές της δεκαετίας του '80 μέχρι τα τέλη του '90 έχουμε πολλές τέτοιες κινήσεις, που στην συντριπτική τους πλειοψηφία αφορούν τον χώρο της άκρας και επαναστατικής αριστεράς. Όλες απέτυχαν, με μοναδική εξαίρεση για ένα αρκετά μεγάλο διάστημα το ΜΕΡΑ. Από τις αρχές του 2000, αρχής γενομένης με το ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ (2004) για πρώτη φορά οι κινήσεις ενότητας θα αφορούν όλη την αριστερά (ρεφορμιστική και άκρα) για να πληθύνουν με την επιδείνωση της κρίσης (βλ. «Μέτωπο Ανατροπής» του Αλαβάνου, «Αριστερό Βήμα Διαλόγου και Κοινής Δράσης», και φυσικά πάντοτε μια τέτοια κίνηση είναι και ο ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ παρά τα προβλήματά του).

Αυτό που διδάσκουν όλες αυτές οι πρωτοβουλίες **δεν είναι οι τάσεις για ενότητα, αλλά οι πραγματικές τάσεις σύγχυσης και αποπροσανατολισμού**, κρίσης, πολυδιάσπασης και αποσύνθεσης δυνάμεων της ρεφορμιστικής και άκρας αριστεράς. Στο ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ συμμετέχει σημαντικό μέρος της άκρας αριστεράς (μετά τις τελευταίες εξελίξεις αυτή η συμμετοχή είναι ένα ερωτηματικό), στις νέες κινήσεις συμμετέχει στην πράξη η πλειοψηφία των οργανώσεων της, αφήνοντας στην άκρη τα μεγάλα σχέδια για αντικαπιταλιστικούς πόλους (ΜΕΡΑ, ΕΝΑΝΤΙΑ, ΑΝΤΑΡΣΥΑ), κάτι που είναι το αποτέλεσμα της κρίσης, των πολιτικών αλλαγών και μετατοπίσεων, της σύγχυσης και του αποπροσανατολισμού.

Όπως και το «Μέτωπο Ανατροπής» του Αλαβάνου, έτσι και το νεότευκτο «**Αριστερό Βήμα...**» επί της ουσίας δεν αποτελούν τίποτα διαφορετικό από την προϋπάρχουσα «ενωτική» κίνηση του ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ. Η απήχηση και η διείσδυση που έχει το «Αριστερό Βήμα» στο χώρο της άκρας αριστεράς δεν οφείλεται τόσο στην επιθυμία και την πρακτική κοινής δράσης των δυνάμεων της αριστεράς (ή καλύτερα με τα ρεφορμιστικά κόμματα), όσο στην **πολιτική προσέγγιση της άκρας αριστεράς με τον ρεφορμισμό** και τον απλό ακολουθητισμό χωρίς ξεχωριστή πρακτική (μάλιστα η πλειοψηφία των οργανώσεων αυτών ανάγει αυτή την προσέγγιση σε στρατηγικό στόχο).

Τα διάφορα «αριστερά» ή «επαναστατικά» αιτήματα στις προτάσεις για κοινή δράση του «Αριστερού Βήματος» δεν αποτελούν κάτι το σημαντικό αφ'εαυτού για την επαναστατική πολιτική. Για τον επαναστατικό μαρξισμό **δεν υπάρχουν εξορισμού ρεφορμιστικά και επαναστατικά αιτήματα**. Ο χαρακτήρας των αιτημάτων καθορίζεται από την ένταξή τους σε μια συνολική επαναστατική πολιτική και πρακτική και ασφαλώς από το επαναστατικό υποκείμενο στο οποίο απευθύνονται, από το οποίο υιοθετούνται και προωθούνται, δηλαδή την εργατική τάξη. Έτσι, τα αιτήματα του «Αριστερού Βήματος» για πάλι απλά έξω από την ΟΝΕ, παύση πληρωμών-διαγραφή του χρέους κλπ, όχι μόνο δεν αποτελούν καμιά «θεραπεία», αλλά υπό προϋποθέσεις **μπορούν να αποτελέσουν λύσεις για την διάσωση του καπιταλισμού** και την μερική ενσωμάτωση των μαζών, με καταστροφικά αποτελέσματα για τα συμφέροντα της εργατικής τάξης. Δεν είναι τυχαίο ότι τέτοια παραπλήσια αιτήματα συναντά κανείς μέσα στον αστικό κόσμο, ίσως στο πιο οξυδερκές κομμάτι του.

Η ρεφορμιστική αριστερά και ένα σημαντικό μέρος της άκρας αριστεράς στην Ελλάδα και βέβαια τέτοιες ενωτικές κινήσεις έχουν ως κύριο χαρακτηριστικό του προγράμματός ή των προτάσεών τους ένα **αντι-μαρξιστικό μίγμα αιτημάτων της εργατικής τάξης, της μικρής και μεσαίας αστικής τάξης**. Αυτό συνήθως

συνοδεύονταν από μια λυσοαλέα -στην θεωρία- επίθεση στο μονοπωλιακό κεφάλαιο και τα μονοπώλια. Η ουσία αυτής της πολιτικής και του σχήματος Μονοπώλια-Αντι-μονοπωλιακή πολιτική ήταν και είναι ο παραμερισμός της πάλης ενάντια στον ίδιο τον καπιταλισμό.

Όμως, ο καπιταλισμός είναι ένα αδιαίρετο σύνολο μονοπωλίων, μικρών και μεσαίων επιχειρήσεων κλπ, και δεν χωρίζεται σε «κομμάτια». Η πρακτική της «Αντι-μονοπωλιακής πολιτικής» (στην ουσία της επρόκειτο για στρατηγική) ήταν τα Λαϊκά Μέτωπα που εγκατέλειπαν την εργατική τάξη και τα ιδιαίτερα συμφέροντά της, και αντικαθιστούσαν το στόχο της Σοσιαλιστικής επανάστασης με την αστικοδημοκρατική επανάσταση όπως κατά καιρούς εκδηλώθηκε (Πλατιά Δημοκρατία, Λαϊκή Δημοκρατία, Αντιμονοπωλιακή Δημοκρατία κλπ).

Βέβαια η επαναστατική πολιτική δε σημαίνει μονότονη και γενικόλογη επίκληση της επανάστασης, όπως κάνουν διάφοροι υπεραριστεροί και κυρίως αναρχικοί. Σημαίνει παρακολούθηση και αντίληψη της ταξικής πάλης και των διαθέσεων των μαζών, και βέβαια επαναστατικό πρόγραμμα και σχέδιο, όχι για τα χαρτιά αλλά να προωθούνται καθημερινά ενεργά σε όλες τις κοινωνικές και πολιτικές διεργασίες από τις επαναστατικές δυνάμεις.

Η ΟΚΔΕ δεν έχει φυσικά καμιά αντίρρηση για διάλογο και κοινή δράση των δυνάμεων της

αριστεράς, και κυρίως της άκρας και επαναστατικής αριστεράς. Από την ιδεολογία της έχει ενωτική πολιτική και πρακτική, είναι η οργάνωση που έχει στο πρόγραμμά της το Ενιαίο Μέτωπο, είναι η οργάνωση που επιζητούσε πάντοτε το διάλογο και την κοινή δράση των οργανώσεων του εργατικού κινήματος, εγκαινιάζοντάς τα κυρίως μετά την Μεταπολίτευση και επιβάλλοντάς τα στην πράξη, αρχικά σ' ένα τμήμα της άκρας αριστεράς και κατόπιν σχεδόν στο σύνολό της. Όμως διάλογο και κοινή δράση δεν τα εννοούμε ως αυτοσκοπό, αλλά ως **βήματα για την απόκρουση της επίθεσης** αστικής τάξης-κυβέρνησης-ΔΝΤ/ΕΕ, για την ανάπτυξη του εργατικού και επαναστατικού κινήματος, για την οικοδόμηση του επαναστατικού κόμματος, για τη σοσιαλιστική επανάσταση. Όσο αυτοί οι στόχοι δεν εκπληρώνονται οι λεγόμενες κινήσεις «Ενότητας», που στο μόνο που τελικά καταλήγουν είναι ένα εφήμερο εκλογικό κατέβασμα, **δεν εξυπηρετούν καμιά αναγκαιότητα του εργατικού και επαναστατικού κινήματος** παρά μόνο υποκειμενικές διαθέσεις. Η ΟΚΔΕ διατηρεί τα ενωτικά χαρακτηριστικά της πολιτικής της αλλά τα υποτάσσει στις σημερινές ανάγκες του κινήματος και της οικοδόμησης του επαναστατικού κόμματος, ως εκ τούτου είναι υποχρεωμένη να διαχωριστεί από ορισμένους αμφίβολουσ συνοδοιπόρους.

Έρχεται καυτός χειμώνας στην τριτοβάθμια εκπαίδευση...

Μπορεί το καλοκαίρι τα πανεπιστήμια να είναι κλειστά και στους φοιτητές αλλά και γενικότερα στην κοινωνία να επικρατεί ένα πιο χαλαρό κλίμα (σε πολύ μικρότερο βαθμό βέβαια σχετικά με την προ-ΔΝΤ περίοδο), αλλά δυστυχώς δεν ισχύει το ίδιο για το κυβερνητικό επιτελείο και το υπ. Παιδείας. Σ' αυτή τη νέα περίοδο που άνοιξε μετά την προσφυγή της χώρας στο ΔΝΤ, η παιδεία δεν μπορεί να μείνει «στην απ' έξω». Είναι άλλωστε -κατά τους κανόνες της Τρόικας- ένα από τα πιο σημαντικά τμήματα του «ζημιωγόνου» και «μη-παραγωγικού» δημόσιου τομέα.

Τα τελευταία χρόνια, με τις ευλογίες και τις επιταγές της Ε.Ε. προωθείται η πλήρης μετάλλαξη της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης (και γενικότερα της εκπαίδευσης) όπως την γνωρίσαμε μέχρι σήμερα. Πάνω από δέκα νόμοι, κοινοτικές οδηγίες και προεδρικά διατάγματα δεν κατάφεραν ακόμη να «αναμορφώσουν» το τοπίο, κυρίως λόγω της σθεναρής αντίστασης που προέβλεπε στο πρόσφατο παρελθόν το φοιτητικό κίνημα. Σήμερα, τρία και πλέον χρόνια από την ψήφιση του νέου νόμου-πλαίσιο για ΑΕΙ και ΤΕΙ, το υπουργείο Παιδείας, έχοντας ήδη δώσει κάποια δείγματα γραφής (αναγνώριση κολεγίων, πολυνομοσχέδιο, δια βίου μάθηση), ετοιμάζεται να συμπληρώσει το παζλ των αντιδραστικών μεταρρυθμίσεων ή καλύτερα να δώσει τη χαριστική βολή στην τριτοβάθμια εκπαίδευση.

Ήδη με το νέο νόμο για την «Ανάπτυξη της Δια Βίου Μάθησης και λοιπές δια-

τάξεις» καθιερώνεται και επίσημα το σύστημα «**Εθνικό Πλαίσιο Προσόντων**» σε αντιστοιχία με το ευρωπαϊκό. Αυτό σημαίνει την **οριστική κατάργηση των πτυχίων και την αντικατάστασή τους από κάποιο άθροισμα πιστωτικών μονάδων**. Πλέον η αγορά, δηλαδή οι ίδιοι οι επιχειρηματίες, θα αποφασίζουν τι ξέρεi ένας πτυχιούχος -στην πραγματικότητα «τι αξίζει»- και όχι το πτυχίο του. Ακόμα, με το νόμο αυτό ανοίγεται ένα παραθυράκι για την εισαγωγή στην τριτοβάθμια εκπαίδευση σπουδαστών χωρίς πανελλαδικές εξετάσεις από τα κολέγια και ΚΕΣ, πράγμα που αντικειμενικά τα αναβαθμίζει σε βάρος της δημόσιας εκπαίδευσης.

Αυτά είναι όμως μόνο η αρχή. Σε συζητήσεις του υπουργείου με τον Παπανδρέου έχουν πέσει στο τραπέζι πολλές ακόμα προτάσεις και σχέδια (νέος νόμος-πλαίσιο, «Καλλικράτης στην εκπαίδευση» κ.α.) για ριζικές αλλαγές σε όλες τις βαθμίδες και φυσικά στα ΑΕΙ-ΤΕΙ. Οι σχεδιασμοί αυτοί, όπως είπαμε, δεν είναι κάτι καινούριο και χρόνια τώρα οι εκάστοτε κυβερνήσεις με τις επιταγές της αστικής τάξης και της Ε.Ε. (συνθήκες Λισαβόνας, Μπολόνια, Πράγας) προσπαθούν να τους κάνουν πραγματικότητα. Οι αλλαγές στην τριτοβάθμια εκπαίδευση θα είναι δραματικές και στοχεύουν στη **μετατροπή της σε μια αγορά**, τη μετατροπή των ΑΕΙ και ΤΕΙ σε επιχειρήσεις όπου ο καθένας θα μπορεί να αγοράζει ανάλογα με το πορτοφόλι του. Άμεσα αναμένεται να επιβληθούν διδάκτρα στα ΑΕΙ-ΤΕΙ και να συρρικνωθούν ή να κα-

ταργηθούν μια σειρά άλλων παροχών (βιβλία, σίτιση, στέγαση κ.λπ.). Η αγορά θα είναι αυτή που θα καθορίζει αν και ποια τμήματα και σχολές θα παίρνουν κρατική χρηματοδότηση και πόση θα είναι αυτή. Κρατική χρηματοδότηση η οποία ήδη αναμένεται να είναι αρκετά μειωμένη στο νέο προϋπολογισμό. Δεκάδες τμήματα ΑΕΙ και ΤΕΙ (όχι μόνο της περιφέρειας) θα κλείσουν ή θα συγχωνευτούν. Μέσα σ' αυτό το πλαίσιο αναμένεται και μια λυσσασμένη επίθεση για την κατάργηση του ασύλου, του φοιτητικού συνδικαλισμού και των αγώνων των φοιτητών γενικά, καθώς και κάθε ελεύθερης έκφρασης μέσα στα πανεπιστήμια (συνελεύσεις, στέκια, καταλήψεις κ.λπ.).

Πα όλους αυτούς τους λόγους το φοιτητικό κίνημα θα βρεθεί για μια ακόμα φορά στο επίκεντρο, αφού αντικειμενικά οι αλλαγές στην εκπαίδευση (και στην τριτοβάθμια) θα είναι από τις κεντρικές επιλογές της κυβέρνησης. Επιπλέον έχει ανοίξει ήδη μια έντονη συζήτηση μέσα στους φοιτητές για την εκπαίδευση, την επαγγελματική τους προοπτική και γενικότερα το μέλλον τους. Συζήτηση που σε μεγάλο βαθμό γίνεται με βάση το παρόν και το πολύ κοντινό μέλλον, αφού οι ραγδαίες μεταβολές δεν τοποθετούνται κάπου μακρινά, αλλά ήδη κάποιες συμβαίνουν από φέτος κιόλας, ενώ ο εφιάλτης της ανεργίας χτυπάει κυρίως τη νεολαία.

Το φοιτητικό κίνημα, παρόλη την κάμψη που είχε μετά τις δυναμικές κινητοποιήσεις του 2006-2007, πρέπει να βρεθεί στην πρώτη γραμμή του αγώνα. Να

υπερασπιστεί τη δημόσια δωρεάν εκπαίδευση, τα επαγγελματικά δικαιώματα, το πτυχίο αλλά και τους μισθούς, τις σχέσεις εργασίας, την ασφάλιση, την υγεία και τις ίδιες τις θέσεις εργασίας, το δικαίωμα να δουλεύουμε για να μπορούμε να ζούμε.

Το φοιτητικό κίνημα πρέπει και μπορεί να συμβάλει στην ανατροπή της χούντας που έχουν επιβάλει η **Τρόικα, η αστική τάξη και το ΠΑΣΟΚ**. Μαζί με όλη τη νεολαία και την εργατική τάξη, να παλέψει με προοπτική την ανατροπή αυτής της άθλιας κατάστασης, για την επιβολή μιας άλλης διαχείρισης της κοινωνίας και της οικονομίας που θα έχει στο κέντρο της τις ανθρώπινες ανάγκες, τις ηθικές και πνευματικές αξίες, τον πολιτισμό και το περιβάλλον.

Αυτή είναι η πολιτική και η πρακτική που θα προωθήσει η Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη (ΣΣΠ). Πρέπει να συμμετέχουμε ενεργά σε κάθε αγώνα ενάντια στη χούντα Τρόικας και κυβέρνησης, να συμβάλουμε στην οργάνωση των μικρών και μεγάλων μαχών που έχουμε μπροστά μας, με δυναμικές ενέργειες που θα κάνουν ξεκάθαρο ότι δεν πρόκειται να πάμε πόντο πίσω, γιατί εδώ παίζεται το μέλλον και οι ζωές μας. Αυτός είναι και ο τρόπος για να κερδηθεί στον αγώνα η πλειοψηφία των σπουδαστών.

Πρώτος σημαντικός σταθμός η διαδήλωση στα εγκαίνια της **ΔΕΘ**, στην οποία πρέπει να συμμετέχουν μαζικά και ενεργά οι φοιτητές στο πλευρό της εργατικής τάξης.

Κυβέρνηση και ΔΝΤ διαλύουν το δημόσιο σχολείο

Οι κοινωνικές υπηρεσίες (υγεία και παιδεία κατά κύριο λόγο) που βρίσκονταν τα τελευταία χρόνια στο στόχαστρο των κυβερνήσεων, δέχονται μια επίθεση άνευ προηγουμένου από την κυβέρνηση και το ΔΝΤ, κάτω από το τεράστιο βάρος της κρίσης, με στόχο την ολοκληρωτική διάλυσή τους. Το ερώτημα για τα δημόσια σχολεία δεν είναι πλέον απλώς το αν θα υπολειφθούν αλλά για πολλά από αυτά **το αν θα λειτουργήσουν**. Η ίδια η υπ. Παιδείας Διαμαντοπούλου, με περίσσιο θράσος δήλωσε ότι «η φετινή χρονιά θα είναι η δυσκολότερη για τα σχολεία από τη μεταπολίτευση και μετά». Πρόκειται για την ίδια υπουργό, της ίδιας κυβέρνησης, που προεκλογικά δεσμευόταν ότι λεφτά υπάρχουν, ότι οι δαπάνες για την εκπαίδευση θα αυξηθούν, ότι τα σχολεία θα αναβαθμιστούν.

Το αποτέλεσμα; Οι διορισμοί των ήδη λίγων εκπαιδευτικών μειώθηκαν στο μισό, ενώ πολλοί καθηγητές για να μην επηρεαστούν από το ασφαλιστικό νομοσχέδιο-έκτρωμα προτίμησαν να βγουν πρόωρα στη σύνταξη. Συνολικά οι ελλείψεις σε εκπαιδευτικό προσωπικό ξεπερνούν τις 20.000! Αυτό το φαινόμενο συμβαίνει τη στιγμή που όχι μόνο η κοινωνία υποφέρει από την ανεργία αλλά και υπάρχει ανάγκη ο αριθμός των μαθητών ανά τάξη να μειωθεί δραστικά. Αντί γι' αυτό, το υπουργείο σχεδιάζει ήδη τα τμήματα να έχουν 30 τουλάχιστον μαθητές!

Το «πετσόκομμα» όμως των δαπανών για την παιδεία δεν σταματάει στις μειώσεις των καθηγητών, στη μείωση του μισθού τους ή ακόμα και στις απολύσεις τους. Περνάει και άμεσα στην ποιότητα των μαθημάτων μας. Οι χρηματοδοτήσεις στα σχολεία πρόκειται να πέσουν στο μισό, φέρνοντας το κόψιμο μαθημάτων, τη χαμηλότερη ποιότητα μόρφωσης, την εγκατάλειψη των σχολικών υποδομών (εργαστήρια, αίθουσες, γυμναστήρια κ.λπ.), την έλλειψη θέρμανσης, κ.α. Ένα πολύ χαρακτηριστικό παράδειγμα για αυτό είναι ότι φέτος στα περισσότερα σχολεία της χώρας θα σταματήσει το

πρόγραμμα της Πρόσθετης Διδακτικής Στήριξης, που είναι κάτι ιδιαίτερα σημαντικό, ειδικά για τα παιδιά των εργατικών και φτωχών οικογενειών.

Η επίθεση της χούντας ΠΑΣΟΚ και ΔΝΤ στη δημόσια παιδεία δεν πρέπει να εξετάζεται χωριστά από την επίθεση στην υγεία, το κόψιμο μισθών και συντάξεων, την αύξηση της φορολογίας κ.λπ. Όλα έχουν τον ίδιο στόχο: την εξοικονόμηση όσων περισσότερων χρημάτων μπορούν αποκλειστικά καταργώντας τα δικά μας δικαιώματα, για να μπουκώσουν με ζεστό χρήμα τους επιχειρηματίες, για να μπορέσουν να αποπληρώσουν το χρέος που

αυτοί δημιούργησαν και είναι αιτία των δεινών μας, σε τελευταία ανάλυση για να σώσουν τον ελληνικό —και να προφυλάξουν τον παγκόσμιο— καπιταλισμό, την εκμετάλλευση και την αδικία.

Οι μαθητές οφείλουμε να σώσουμε τα σχολεία μας, το δικαίωμα να παίρνουμε δωρεάν μόρφωση, ανεξάρτητα αν είμαστε πλούσιοι ή φτωχοί. Οφείλουμε να υπερασπίσουμε όμως και συνολικά τις ζωές μας απέναντι στον πόλεμο της κυβέρνησης και του ΔΝΤ. Μαζί με τους φυσικούς μας συμμάχους, τους φοιτητές και την υπόλοιπη νεολαία, τους εργαζόμενους και τους ανέργους, πρέπει να κάνουμε τη φετινή χρονιά ένα διαρκές πεδίο αντιπαράθεσης, έναν συνεχή αγώνα. Η Μαθητική Αντεπίθεση ξεκινώντας από τη συμμετοχή της στη διαδήλωση της ΔΕΘ, θα ξεκινήσει καμπάνια στα σχολεία ενάντια στα μέτρα της κυβέρνησης, προσαθώντας να δημιουργηθούν σε όλα τα σχολεία ομάδες, επιτροπές και συνελεύσεις. Για να ανασυγκροτήσουμε το μαθητικό κίνημα και με δυναμικές μορφές πάλης, καταλήψεις και διαδηλώσεις, να υπερασπίσουμε τα δικαιώματά μας.

Η Μαθητική Αντεπίθεση συναντιέται κάθε Σάββατο στις 17.00 στο πολιτικό-πολιτιστικό στέκι Ίσκρα στην οδό Αμύντα 12 στο κέντρο της Θεσσαλονίκης.

Μαθητική Αντεπίθεση

ΠΟΓΚΡΟΜ ΜΗΝΥΣΕΩΝ ΚΑΙ ΣΥΛΛΗΨΕΩΝ ΣΤΟ «BANQUET»

Έχει κλείσει τους πέντε μήνες ο αγώνας των εργαζομένων στο εστιατόριο Banquet, που διεκδικούν την επαναπρόσληψη του συναδέλφου Βαγγέλη Κιτσώνη, που είχε εκδιωχθεί από την εργασία του για συνδικαλιστικούς λόγους (διεκδίκησε την καταβολή των δεδουλευμένων και την τήρηση της εργατικής νομοθεσίας). Η εργοδοσία στο Banquet αφού αρνήθηκε να καταβάλει τα δεδουλευμένα (μισθούς, υπερωρίες, επιδόματα, νυχτερινά, αργίες κ.ά.), αφού έβαλε ανθρώπους της να δειρουν τρεις εργαζόμενους της Επιτροπής Αλληλεγγύης, αφού έκλεισε το μαγαζί για τρεις μήνες αφήνοντας απλήρωτους τους καταγγέλλοντες εργαζόμενους, προχώρησε τελικά και σε άλλες οχτώ απολύσεις. Οι εργοδότες σαν να μην έφταναν τα παραπάνω, προχώρησαν σε μηνύσεις με ψευτικές κατηγορίες εναντίον εργαζομένων και της Επιτροπής Αλληλεγγύης.

Την Τρίτη 31/8 συνελήφθη ο συνάδελφος εργαζόμενος στο εστιατόριο Banquet Γ.Κ. και μετά από διαμαρτυρία εκατοντάδων εργαζομένων αφέθηκε ελεύθερος, αφού του καθορίστηκε τακτική δικάσιμος. Την Πέμπτη 2/9, συνελήφθη ένας άλλος εργαζόμενος μέλος της Επιτροπής Αλληλεγγύης, ο Βασίλης Γούτας, ενώ η αστυνομία προσπάθησε να συλλάβει αρκετούς άλλους εργαζόμενους-αλληλέγγυους. Ο Βασίλης έμεινε στο κρατητήριο στην Γ.Α.Δ.Θ. και το πρωί της επόμενης μέρας οδηγήθηκε στον εισαγγελέα, όπου και πήρε αναβολή για το δικαστήριο την Τρίτη 7/9.

Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, με το Μνημόνιο που ψήφισε με ΕΕ και ΔΝΤ πριν από λίγους μήνες και μπροστά στην εφαρμογή της επικαιροποιημένης εκδοχής του, προχωρά στην ωμή κατάργηση των δημοκρατικών, πολιτικών και συνδικαλιστικών ελευθεριών. Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ και ο υπουργός Δημόσιας Τάξης στηρίζουν αποκάλυπτα την εργοδοσία στο Banquet, που έχει σχεδόν παραβιάσει κάθε άρθρο της εργατικής νομοθεσίας και προχωρούν σε συλλήψεις εργαζομένων και συνδικαλιστών που αγωνίζονται να υπερασπίσουν τα στοιχειώδη δικαιώματα των εργαζομένων, το δικαίω-

μα στην εργασία και στη συνδικαλιστική δράση. Κινητοποιούν την αστυνομία για να συντρίψει τον δίκαιο αγώνα των εργαζομένων στο Banquet και όσων τους συμπαραστέκονται, για να συντρίψουν μία εστία αγώνα στη Θεσσαλονίκη και να τρομοκρατήσουν τους εργαζόμενους της πόλης, ώστε να μη διαδηλώσουν μαζικά στα εγκαίνια της ΔΕΘ και για να σταματήσουν τις διαδηλώσεις, απεργίες και διαμαρτυρίες τους.

Η κυβέρνηση και τα αφεντικά της Τρόικας ματαιοπονούν. Οι εργαζόμενοι του Banquet και οι χιλιάδες εργαζόμενοι που συμπαραστάθηκαν μέχρι τώρα στον αγώνα τους δεν πρόκειται να κάνουν πίσω. Οι δεκάδες χιλιάδες εργαζόμενοι που θα διαδηλώσουν στη ΔΕΘ δεν πρόκειται να φοβηθούν. Ο αγώνας στο Banquet θα συνεχιστεί με ακόμη μεγαλύτερη ένταση, γιατί αφορά στην υπεράσπιση του μισθού, των θέσεων εργασίας μας, των συνδικαλιστικών ελευθεριών και δημοκρατικών ελευθεριών να αντιστεκόμαστε στην αντεργατική λαίλαπα της κυβέρνησης και του Μνημονίου, να υπερασπίσουμε τις ζωές μας και τις ζωές των παιδιών μας.

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΝΙΚΗ ΣΤΟΝ «ΚΑΦΕΝΑΙ»

Οι εργαζόμενοι στο καφενείο «Καφενάι», εξοργισμένοι από τη μη καταβολή δεδουλευμένων και ενθαρρυνμένοι από τον μεγάλο αγώνα στο εστιατόριο Banquet, οργανώθηκαν και προχώρησαν στη διεκδίκηση των δεδουλευμένων τους.

Ο εργοδότης στην αρχή αρνήθηκε, αλλά έφτασε μία μόνο παράσταση διαμαρτυρίας της «Επιτροπής Αλληλεγγύης στους εργαζόμενους του Banquet» έξω από τον «Καφενάι» για να υποχωρήσει. Έτσι συμφωνήθηκε να καταβάλει 40.000 ευρώ, τα δεδουλευμένα που όφειλε στους εργαζόμενους, το 30% του ποσού αμέσως και το υπόλοιπο σε δύο δόσεις. Την 1^η Σεπτέμβρη οι εργαζόμενοι πήραν και την τελευταία δόση από αυτά που τους οφείλονταν, ενώ ταυτόχρονα ο εργοδότης αναγκάστηκε να συνάψει συμβάσεις σε όλους τους εργαζόμενους που δούλευαν ανασφάλιστοι ή να τις ανανεώσει για όσους ήδη ασφαλιζονταν, και να καταβάλλει πλέον κανονικά όλα όσα δικαιούνται οι εργαζόμενοι.

Οι συνάδελφοί μας δεν επαναπαύονται, καθώς σύντομα θα εκδικαστεί και η καταγγελία που έκαναν στο ΙΚΑ για να τους κολληθούν τα έσοδα που τους οφείλει ο εργοδότης. Οι συνάδελφοι του «Καφενάι» συμπαραστάθηκαν και συμπαραστέκονται στον αγώνα των εργαζομένων στο Banquet και με την οικονομική βοήθεια που δώσανε (1.300 ευρώ), αλλά και με την καθημερινή τους παρουσία στις κινητοποιήσεις.

Αντεπίθεση στον Επισιτισμό

Από την δράση μας

Με 25.000 κενά «ανοίγουν» τα σχολεία

Εικόνα διάλυσης παρουσιάζουν τα δημόσια σχολεία λίγες ημέρες πριν την έναρξη της νέας σχολικής χρονιάς. Ακόμα και η υπουργός Παιδείας Α. Διαμαντοπούλου αναγκάστηκε να δηλώσει ότι η φετινή χρονιά «θα είναι η δυσκολότερη χρονιά από τη μεταπολίτευση και μετά». Παράλληλα, η κυβέρνηση θέλοντας να αποποιηθεί τις ευθύνες της για την κατάσταση, ισχυρίζεται ότι για τα κενά εκπαιδευτικών στα σχολεία φταίει οι ίδιοι που συνταξιοδοτούνται, για τις ελλείψεις σε βιβλία φταίει οι φορτηγατζήδες που απήργησαν κ.ο.κ. Είναι αδύνατον όμως να κρύψει την αλήθεια: Ο μόνος υπεύθυνος για τις δραματικές περικοπές στις δαπάνες για τη δημόσια παιδεία είναι η κυβέρνηση, η Ε.Ε. και το Δ.Ν.Τ., που με το Μνημόνιο επιχειρούν να οδηγήσουν σε χρεοκοπία τη δημόσια εκπαίδευση.

Τα στοιχεία είναι αποκαλυπτικά: 11.466 παρατήσεις για συνταξιοδότηση ως αποτέλεσμα του νέου αντισφαλιστικού νόμου (4.355 πέρυσι) και 22.000 επίσημα κενά σύμφωνα με το υπουργείο μας δίνουν ανάγκη για 33.466 εκπαιδευτικούς. Ακόμη 2.825 μόνιμοι διορισμοί (6.400 πέρυσι), 5.000 επιστροφές εκπαιδευτικών στα σχολεία λόγω περιορισμού αποσπάσεων, επιστροφής από σχολεία του εξωτερικού κ.α., δηλαδή σύνολο 7.825 εκπαιδευτικοί. Επομένως τα κενά θα φθάσουν και μάλλον θα ξεπεράσουν τις 25.641 σε Α'/θμια και Β'/θμια εκπαίδευση. Οι μειωμένες προσλήψεις των αναπληρωτών κατά 70% σε σχέση με πέρυσι, συμπληρώνουν την εικόνα διάλυσης που θα επικρατήσει φέτος στα σχολεία.

Παράλληλα το υπουργείο εξαπολύει ένα απίστευτο μπαράζ πιέσεων για να μειώσει τα κενά και να αποφυγει τις αντιδράσεις: Ενεργοποιεί παλιότερες υπουργικές αποφάσεις, που προβλέπουν τμήματα 25 και 30 μαθητών στην Α'/θμια και Β'/θμια αντίστοιχα (το εκπαιδευτικό κίνημα είχε κατακτήσει έως τώρα τμήματα 20 και 25 μαθητών αντίστοιχα), ενώ με προφορικές εντολές των διευθυντών εκπαίδευσης απαιτούν μέχρι και 27 και 33 μαθητές ανά τμήμα. Δίνουν εντολές για απόκρυψη των γεωγραφικών ορίων των σχολείων, ώστε οι γονείς να μην γνωρίζουν που δικαιούνται να εγγραφούν τα παιδιά τους, μετακινούν μαθητές σε άλλα σχολεία ώστε να μην αναγκάζονται να σπάσουν τμήματα κ.α.

Επιπλέον ο νέος νόμος της Διαμαντοπούλου προβλέπει: α) αύξηση του ωραρίου των μόνιμων εκπαιδευτικών μέσω πεντάωρων υποχρεωτικών υπερωριών την εβδομάδα που με μια απλή υπουργική απόφαση είναι δυνατόν να αυξηθούν ως και 10 ώρες, αν δεν καλύπτεται το ωρολόγιο πρόγραμμα διδασκαλίας, β) καθιέρωση της δεύτερης ειδικότητας του εκπαιδευτικού, ώστε π.χ. πληροφορικός που έχει και πτυχίο μαθηματικού να παίρνει ως δεύτερη ανάθεση μαθηματικά, γ) μετακίνηση εκπαιδευτικών από τη Δευτεροβάθμια στην Πρωτοβάθμια αλλά και από ένα σχολείο σε άλλο στον ίδιο ή σε γειτονικό νομό.

Η δραστητική περικοπή των δαπανών θα επιδεινώσει σε απελπιστικό βαθμό την κατάσταση των σχολείων, σε σημείο που να αδυνατούν να καλύψουν τα στοιχειώδη (φως, νερό, θέρμανση, υλικοτεχνική υποδομή) και σε συνδυασμό με τις ελλείψεις προσωπικού **πολλά σχολεία θα κλείσουν**. Η ταφόπλακα στην εκπαίδευση, στους λειτουργούς και στους χρήστες της, θα επέλθει όταν μεταφερθούν στις περιφέρειες και στους δήμους (όπως προβλέπεται από τον «Καλλικράτη»), που θα είναι ταυτόχρονα ένα γιγαντιαίο βήμα ιδιωτικοποίησής τους.

Το αποτέλεσμα θα είναι τρομακτική επιδείνωση των μορφωτικών συνθηκών για τα παιδιά των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Ως εκπαιδευτικοί, μαζί με τους γονείς και τους μαθητές μας, δεν πρέπει να επιτρέψουμε την μετακίνηση του κόστους της εκπαίδευσης από το κράτος στις πλάτες των μαθητών, των γονιών και των εκπαιδευτικών. Είτε θα παλέψουμε για να σώσουμε τη δημόσια δωρεάν εκπαίδευση και τη μόρφωση σαν κοινωνικό αγαθό, ή θα χαθούν μαζί με αυτήν τα εργασιακά δικαιώματα και ο ρόλος των εκπαιδευτικών.

Η Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών καλεί όλους τους εκπαιδευτικούς, τους γονείς και τους μαθητές να διαδηλώσουμε δυναμικά στα εγκαίνια της Διεθνούς Έκθεσης Θεσσαλονίκης για να αποτρέψουμε τη διάλυση και την πλήρη ιδιωτικοποίηση της δημόσιας και δωρεάν εκπαίδευσης, για υπερασπίσουμε το δικαίωμα όλων στην μόρφωση και στην εργασία.

ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

ΚΛΙΜΑΤΙΚΗ ΑΛΛΑΓΗ ΚΑΙ ΑΚΡΑΙΑ ΚΑΙΡΙΚΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Η κλιματική αλλαγή έχει εξελιχτεί σε τεράστια απειλή για το περιβάλλον και το μέλλον της ίδιας της ανθρωπότητας. Παρόλα αυτά κυριαρχεί μια μυθολογία ότι η κλιματική αλλαγή οφείλονται γενικά και αόριστα στην «ανθρώπινη δραστηριότητα». Αυτή η αντίληψη καλλιεργείται από την αστική τάξη και τους μηχανισμούς της, ώστε να συγκαλυφθεί η πραγματική αιτία, δηλ. ο καπιταλιστικός τρόπος παραγωγής, και να προωθηθούν «λύσεις» συμβατές με τη λογική του κέρδους. Λύσεις που όπως αποδεικνύεται είναι εντελώς ανεπαρκείς και ψεύτικες.

Η κλιματική αλλαγή και η καταστροφή του περιβάλλοντος οφείλονται στον καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής, στις κατευθύνσεις που επιβάλλει στην ανάπτυξη της τεχνολογίας και της παραγωγής, **υποτάσσοντας την αξιοποίηση των φυσικών πόρων στη λογική του κέρδους και της συσσώρευσης του κεφαλαίου.**

Ο καπιταλιστικός τρόπος παραγωγής έρχεται σε αντίθεση με τη φύση και τις εξελικτικές της διαδικασίες. Για το κεφάλαιο, μόνο η ποσοτική σχέση «χρόνος εργασίας- χρήμα», στο πλαίσιο του νόμου της αξίας, έχει σημασία. Οι ποιοτικές σχέσεις δεν λαμβάνονται υπόψη. Η παραγωγή βασίζεται στην ολοκλήρωση των διαδικασιών του οικονομικού κύκλου στο μικρότερο δυνατό χρόνο, με σκοπό να αποσβεστεί το επενδυμένο κεφάλαιο και να μεγιστοποιηθεί το κέρδος. Έτσι επιβάλλει το δικό του ρυθμό και πλαίσιο στις φυσικές διαδικασίες. Αυτή η εκμετάλλευση των φυσικών πόρων δεν δίνει τον χρόνο που απαιτεί η φυσική ανανέωσή τους.

Σήμερα κυριαρχεί η χρήση **ορυκτών** καυσίμων και κυρίως του πετρελαίου. Έτσι, μαζί με την συνεχιζόμενη αποψίλωση των δασών, απελευθερώνονται ετησίως στην ατμόσφαιρα περίπου 7 δις τόνοι δηλητηριώδη αέρια θερμοκηπίου. Τα μισά απ' αυτά δεν μπορούν να ανακυκλωθούν από τους ωκεανούς και τα δάση, με αποτέλεσμα το φαινόμενο του θερμοκηπίου και την καταστροφή του στρώματος του όζοντος, που εμποδίζει τις καρκινογόνες υπεριώδεις ακτίνες του ήλιου να φτάσουν στην επιφάνεια της γης. Η συνεχιζόμενη χρήση ορυκτών καυσίμων προκαλεί συνεχόμενη αύξηση των αερίων του θερμοκηπίου και κατ' επέκταση της θερμοκρασίας της γης. Αυτό επηρεάζει την ποσότητα των μόνιμων πάγων της Αρκτικής και της Ανταρκτικής, όπου πλέον μειώνονται με δραματικούς ρυθμούς. Αποτέλεσμα, η άνοδος της στάθμης της θάλασσας και της θερμοκρασίας της γης ήδη κατά 1,5 με 2 βαθμούς, με κοντινή προοπτική να φτάσει τους 5,5 βαθμούς Κελσίου: ένα εντελώς καταστροφικό σενάριο για την ανθρωπότητα.

Στην κλιματική αλλαγή οφείλονται και τα **έντονα καιρικά φαινόμενα** ή οι «φυσικές καταστροφές», όπως αποκαλούνται. Ακόμη και ο αντιπρόεδρος της Επιτροπής του ΟΗΕ για την Κλιματική Αλλαγή Ζαν-Πασκάλ φαν Ιπερσελέ, ομολογεί: «Τα ακραία καιρικά φαινόμενα είναι μόλις ένας από τους τρόπους που καθιστούν οφθαλμοφανή τη ραγδαία κλιματική αλλαγή στον πλανήτη μας».

Μετά τον φονικό τυφώνα Κατρίνα στις ΗΠΑ, ήρθαν φέτος ο φονικός μουσώνας στην Ανατολή και η καταστροφική πυρκαγιά στον Βορρά. Η **Ρωσία** βίωσε φέτος το πιο «καυτό» καλοκαίρι, με θερμοκρασίες-ρεκόρ των τελευταίων 130 χρόνων στη Μόσχα (πάνω από 38 βαθμούς Κελσίου). Οι καταστροφικές πυρκαγιές και το τοξικό νέφος έπνιξαν κυριολεκτικά τους μοσχοβίτες: οι θάνατοι υπερδιπλασιάστηκαν σε 700 ημερησίως. Ο πραγματικός αριθμός των θυμάτων είναι μεγαλύτερος, καθώς οι συνέπειες στην υγεία όσων επέζησαν θα φανούν σε βάθος χρόνου. Οι υλικές ζημιές αναμένεται να φτάσουν στο 1% του ρωσικού ΑΕΠ, ενώ σημαντικά μειώθηκε η παραγωγή σιτηρών. Άνθρωποι πέθαναν, δεκάδες εκατομμύρια στρέμματα κάηκαν και σα να μην έφταναν αυτά, υπάρχει διασπορά ραδιενέργειας από τις πυρκαγιές στα μολυσμένα από ραδιενέργεια εδάφη του Τσέρνομπιλ. «Εμπειρογνώμονες» προσπάθησαν να διασκεδάσουν τους φόβους, διαβεβαιώνοντας πως δεν υπάρχει κίνδυνος για την υπόλοιπη Ευρώπη, αν και αργότερα παραδέχτηκαν ότι το φάντασμα του Τσέρνομπιλ μπορεί να επιστρέψει.

Στη βορειοδυτική **Κίνα**, οι καταρακτώδεις βροχές ήρθαν να συμπληρώσουν το σκηνικό καταστροφής. Τουλάχιστον 1.300 είναι οι νεκροί από κατολισθήσεις και πάνω από 11.000 οι παγιδευμένοι. 45.000 έχουν απομακρυνθεί από το Ζοτσού και τις γειτονικές περιοχές, που επιβαρυνμένες από τον σεισμό του 2008 και την ανεξέλεγκτη υλοτομία στην περιοχή, θάφτηκαν στις λάσπες.

Στο Ινδικό **Κασμίρ**, οι πλημμύρες έθιψαν κάτω από τη λάσπη ανθρώπους, παρέσυραν σπίτια, κατέστρεψαν βασικές υποδομές (δρόμους, γέφυρες κ.λπ.).

Το αποκορύφωμα ήταν το ξέσπασμα μουσώνων στο **Πακιστάν**. Πάνω από 20 εκ. άνθρωποι (13% του πληθυσμού της χώρας), συμπεριλαμβανομένων 9 εκ. παιδιών, υποφέρουν άμεσα από τις καταστροφές και πάνω από 3.000 είναι οι νεκροί ως τώρα. Πρόκειται για τη μεγαλύτερη πλημμύρα στην 64χρονη ιστορία του Πακιστάν. 10,5 εκ. άνθρωποι έχουν απομακρυνθεί από τις εστίες τους και περιφέρονται απελπισμένοι ψάχνοντας κάποιο καταφύγιο. Σε ορισμένες αποκλεισμένες περιοχές, τα μόνα μέσα για την πρόσβαση στις λιγοστές προμήθειες είναι με γαϊδούρια ή με τα πόδια! Οι κάτοικοι των χωριών δεν έχουν πόσιμο νερό, φαγητό, καταφύγιο, ρουχισμό και ασθένειες όπως η δυσεντερία, η χολέρα, η ελονοσία κ.α. εξαπλώνονται γοργά. Υπολογίζεται ότι χρειάζονται 15 δις δολάρια για την ανοικοδόμηση της χώρας, που το 1/5 της (μια έκταση ίση με μιάμιση Ελλάδα) έχει βουλιάξει στα νερά, ενώ τουλάχιστον το 14% της αρόσιμης γης έχει καταστραφεί. Το τελευταίο δεν αποτελεί μόνο ένα ισχυρό οικονομικό πλήγμα αλλά θα οδηγήσει και σε έλλειψη τροφής το επόμενο διάστημα.

Η μαζική αποψίλωση των δασών και τα ελλιπή και πρόχειρα έργα στον Ινδό ποταμό γιγάντωσαν την τραγωδία. Η κυβέρνηση ήδη αντιμετωπίζει την εχθρότητα για την αδυναμία της να δράσει και να περιθάλψει τα θύματα. Σκάνδαλο ξέσπασε και όταν μαθεύτηκε ότι για να σωθεί μια αεροπορική βάση των ΗΠΑ, υπουργός διέταξε την εκτροπή των νερών, με αποτέλεσμα να πλημμυρήσει μια ολόκληρη περιοχή και να ξεσπιτωθούν 800.000 άνθρωποι! Σα να μην έφτανε αυτό, οι επιχειρήσεις αποστολής βοήθειας και προμηθειών στην συγκεκριμένη περιοχή δεν ήταν δυνατές, γιατί ο εναέριος έλεγχος ανήκει στην αμερικάνικη βάση! Σε κάθε περίπτωση, τα πρώτα θύματα από τις φυσικές καταστροφές είναι οι φτωχοί. Οι πλούσιοι πρόλαβαν να φύγουν αεροπορικά από τη Ρωσία, ενώ είχαν οχυρώσει τις περιουσίες τους στο Πακιστάν.

Η κλιματική αλλαγή και οι καταστροφές είναι από τη φύση τους διεθνή προβλήματα. Οι επαναστάτες μαρξιστές και το εργατικό κίνημα οφείλουμε να οργανώσουμε την άμεση βοήθεια και αλληλεγγύη προς τα αδέρφια μας που δεινοπαθούν αλλά και να αναδείξουμε τη ρίζα του κακού, το καπιταλιστικό σύστημα, παλεύοντας για την ανατροπή του, για μια άλλη οργάνωση και ανάπτυξη της κοινωνίας, απαλλαγμένη από την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο και από την καταστροφή της φύσης.

■ Πωργία Β.

στον κόσμο...

ΓΑΛΛΙΑ

Στις 28/7 ο Σαρκοζί εξέδωσε διαταγή για τη διάλυση μέχρι τέλος Σεπτεμβρίου, 300 καταυλισμών των Ρομά και την άμεση απέλαση όσων δεν έχουν χαρτιά. Αυτή ήταν η απάντηση του κράτους στις ταραχές που ξέσπασαν στην Κοιλιάδα του Λίγηρα, όταν περίπου 50 Ρομά αντέδρασαν δυναμικά στην δολοφονία ενός 22χρονου ομόφυλου τους από αστυνομικό επειδή δεν σταμάτησε για έλεγχο. Οι διαμαρτυρόμενοι επιτέθηκαν στο αστυνομικό τμήμα οπλισμένοι με τσεκούρια και σιδηρολόστους, κόβοντας δέντρα και πυρπολώντας αυτοκίνητα.

Στην διαταγή Σαρκοζί οι καταυλισμοί αναφέρονται ως «εστίες λαθρεμπορίου με συνθήκες διαβίωσης που σοκάρουν, εστίες εκμετάλλευσης παιδιών για επατεία, πορνεία και έγκλημα». Μάλλον περιέγραφε το μπουντουάρ της γυναίκας του ή το γραφείο του, όπου δέχονταν το μαύρο πολιτικό χρήμα της κυρίας Μπετανκούρ.

Η αστυνομία προχώρησε σε πογκρόμ στους καταυλισμούς, με απελάσεις οικογενειών, ισοπέδωση καταυλισμών και μια ενορχηστρωμένη προπαγάνδα που θέλει να παρουσιάσει τους Ρομά ως υπαίτιους όλων των εγκλημάτων (10.000 Ρομά απελάθηκαν πάλι το 2009 από τη Γαλλία). Όμως το σχέδιο αποπροσανατολισμού του γαλλικού προλεταριάτου δεν πέρασε: Ο Σαρκοζί καταποντίζεται στις δημοσκοπήσεις ενώ στις 5 Σεπτεμβρίου 100.000 διαδήλωσαν εναντίον των ρατσιστικών πογκρόμ.

ΜΠΑΝΓΚΛΑΝΤΕΣ-ΠΑΚΙΣΤΑΝ-ΧΙΛΗ

Στο Μπανγκλαντές, μετά την μεγάλη απεργία στην υφαντουργία (που υποχώρησε λόγω άγριας καταστολής) αναπτύχθηκε μαχητικό φοιτητικό κίνημα για την κατάργηση των διδάκτρων. Ο αγώνας ξεκίνησε στις 26/7 με διαδηλώσεις χιλιάδων φοιτητών στην πρωτεύουσα Ντάκα και στην Τσιτταγκόνγκ (τη δεύτερη μεγαλύτερη πόλη), μετά τον διπλασιασμό των διδάκτρων (2.170 τάκα ή 23 ευρώ τον μήνα, ενώ ο μέσος μηνιαίος μισθός στο Μπανγκλαντές είναι 65 ευρώ). Οι φοιτητές αντιμετώπισαν με επιτυχία την αστυνομία, παρέλυσαν την πρωτεύουσα και ανάγκασαν την κυβέρνηση να αποσύρει τη ρύθμιση για επιπλέον δίδακτρα στους εισαγόμενους στα ιδιωτικά πανεπιστήμια (περίπου 23% όλων των φοιτητών στη Ντάκα). Οι φοιτητές στην Τσιτταγκόνγκ κατέλαβαν τις σχολές τους και το σιδηροδρομικό σταθμό από τον οποίο ξεκινούν για το πανεπιστήμιό τους, οργάνωναν καθημερινά πορείες, κλεισίματα δρόμων και εκδηλώσεις στις σχολές και στην πόλη. Από την άλλη, ο πρύτανης συνεργάστηκε με την αστυνομία για να καταστείλει το κίνημα, μήνυσε 32 φοιτητές, έκλεισε το πανεπιστήμιο και εκκένωσε τις εστίες. Οι κινητοποιήσεις θα συνεχιστούν με το άνοιγμα των σχολών τον Σεπτέμβριο.

Στην επαρχία Μπαχαλβαπούρ του ανατολικού Πακιστάν, οι φοιτητές διαδήλωσαν στα μέσα Αυγούστου ενάντια στα δίδακτρα και για την αύξηση των διορισμών καθηγητών. Στην προσπάθειά τους να υποβάλουν τα αιτήματά τους στις πανεπιστημιακές αρχές, απωθήθηκαν βίαια από την αστυνομία με αποτέλεσμα να συλληφθούν 60 φοιτητές και πάνω από 20 να τραυματιστούν.

Στη Χιλή οι φοιτητές αγωνίζονται ενάντια στην ιδιωτικοποίηση των πανεπιστημίων. Στις 18/8 πάνω από 3.000 βγήκαν στους δρόμους του Σαντιάγκο αντιμετωπίζοντας δακρυγόνα και αντλίες νερού έξω από το Υπ. Παιδείας, με αποτέλεσμα 66 από αυτούς να συλληφθούν ενώ εξίσου μεγάλη διαδήλωση έγινε και στην πόλη Βαλπαράϊζο.

ΜΟΖΑΜΒΙΚΗ

Από τις 31/8 μέχρι τις 4/9 ξέσπασε λαϊκή εξέγερση στην πρωτεύουσα Μαπούτο, ενάντια στην αύξηση των τιμών στα βασικά τρόφιμα, το νερό (έως 25%), τα καύσιμα, το τσιμέντο και τα τιμολόγια του ηλεκτρικού ρεύματος. Ο πληθυσμός λιμοκτονεί εξαιτίας της κυβερνητικής πολιτικής λιτότητας — το 90% κάτω από το όριο της φτώχειας. Με ένα αυθόρμητο κάλεσμα που αναμετέδιδαν ο ένας στον άλλο, οι εξαθλιωμένες μάζες πλημμύρισαν τους δρόμους, έστησαν οδοφράγματα, επιτέθηκαν σε αστυνομικά τμήματα και τράπεζες, εισέβαλαν σε καταστήματα και αποθήκες τροφίμων. Επιχείρησαν ακόμη εισβολή στις γειτονίες των πλουσίων, αλλά ο στρατός άνοιξε πυρ κατά των άοπλων διαδηλωτών. Η καταστολή από την αστυνομία και τον στρατό κόστισε τουλάχιστον έξι νεκρούς και εκατοντάδες τραυματίες, όμως τελικά η κυβέρνηση απέσυρε την αύξηση στην τιμή των καυσίμων.

Επίσκεψη Νετανιάχου

Σύσφιξη σχέσεων με το κράτος-δολοφόνο

Τη μόνη πλέον δικαιολογία της οικονομικής κρίσης χρησιμοποίησε και πάλι η κυβέρνηση Παπανδρέου για να υπερηφιάσει οποιουσδήποτε εναπομείναντες ηθικούς και πολιτικούς ενδοιασμούς και να προχωρήσει στην αναβάθμιση των ελληνοϊσραηλινών σχέσεων. Έτσι, μετά τις στρατιωτικές ασκήσεις των Ισραηλινών πάνω από το Αιγαίο, που έχουν επιτραπεί εδώ και καιρό, είχαμε τον Ιούλιο την επίσκεψη Παπανδρέου στο Ισραήλ, η οποία ακολουθήθηκε από την πρόσφατη επίσκεψη του ισραηλινού πρωθυπουργού στην Ελλάδα (16-17 Αυγούστου). Πρόκειται για την πρώτη επίσκεψη ισραηλινού πρωθυπουργού στη χώρα μας, και μάλιστα του σφαγέα Νετανιάχου. Χωρίς να έχει σημειωθεί η παραμικρή πρόοδος στο Παλαιστινιακό, μόλις τρεις μήνες μετά το ισραηλινό ρεσάλτο στον στόλο της ανθρωπιστικής βοήθειας (συμμετείχαν και 2 ελληνικά καράβια), επίθεση που βάφτηκε με το αίμα 9 ανθρώπων, σηματοδοτεί το μέγεθος του ξεπεσμού ελληνικής κυβέρνησης.

Τα υποτιθέμενα οφέλη

Στις δύο μέρες των συνομιλιών υποτίθεται ότι υπήρξαν συμφωνίες για ανταλλαγή τεχνολογίας στον

αγροτικό τομέα και στην ενέργεια (κυρίως για τις εναλλακτικές πηγές ενέργειας), καθώς και για οικονομική συνεργασία στον τουρισμό και τις επενδύσεις. Επίσης, υποτίθεται ότι εκμεταλλεζόμενη την επιδείνωση των τουρκοϊσραηλινών σχέσεων -που πήρε διαστάσεις με την επίθεση των Ισραηλινών στα δύο τουρκικά καράβια του στόλου της ανθρωπιστικής βοήθειας, από τα οποία προήλθαν και τα θύματα- η ελληνική κυβέρνηση άδραξε την ευκαιρία να αναβαθμιστεί έναντι της Τουρκίας, με προοπτική να ασκήσει πιέσεις στα θέματα του Αιγαίου και της υφαλοκρηπίδας.

Η πραγματικότητα

Τα περί ανταλλαγής τεχνολογίας ακούγονται τουλάχιστον αστεία, με δεδομένη την αποβιομηχανία και την σταθερή οπισθοχώρηση του ελληνικού καπιταλισμού. Στην πραγματικότητα, ο Νετανιάχου ήρθε να κλείσει συμφωνίες για να εξασφαλίσει τη συμμετοχή ισραηλινών ομίλων στους μελλοντικούς διαγωνισμούς του ελληνικού δημοσίου και να πουλήσει οπτικά συστήματα και συστήματα εναλλακτικής ενέργειας. Αυτό το νέο ενδιαφέρον του Ισραήλ δεν είναι τυχαίο και σχετίζεται με το ενδιαφέρον του για την εκμετάλλευση

των κοιτασμάτων πετρελαίου και φυσικού αερίου που έχουν βρεθεί στην υποθαλάσσια περιοχή μεταξύ Κύπρου και Ισραήλ, την οποία εποφθαλμιά η Τουρκία, αν και θεωρείται κυπριακή υφαλοκρηπίδα.

Από την άλλη, το Ισραήλ θέλει την σύσφιξη των σχέσεων με την Ελλάδα για να βελτιώσει την εικόνα του στη διεθνή σκηνή, μετά τον εξαιρετικά αρνητικό αντίκτυπο που είχε η επίθεση στο στόλο της ανθρωπιστικής βοήθειας. Δεν είναι τυχαίο ότι ο Παπανδρέου έσπευσε να εκφράσει την ικανοποίησή του για τα θετικά βήματα της ισραηλινής κυβέρνησης στη διευκόλυνση της κυκλοφορίας αγαθών στο λαό της Γάζας (!), συμπλέοντας με την ισραηλινή επιχειρηματολογία.

Άλλωστε το Ισραήλ προσπαθεί να υποσκάψει τον ηγετικό ρόλο που επιχειρεί τελευταία η Τουρκία στον αραβικό κόσμο (προσέγγιση με Ιράν, «σκληρή» στάση απέναντι στο Ισραήλ, αντίσταση στις επιταγές των ΗΠΑ κ.λπ). Προσπαθεί παράλληλα να σπάσει την απομόνωση στην οποία το έχει καταδικάσει αυτή η σκληρή τουρκική στάση, να βρει διεξόδους προς τη Μεσόγειο ώστε να μειώσει την εξάρτηση από την Τουρκία και να κάνει επίδειξη δύναμης στον Ερντογάν και στα υπόλοιπα αραβικά κράτη.

Τέλος, το Ισραήλ έχει πράγματι ανάγκη από συμμαχίες και συνεργασίες που του εξασφαλίζουν μεγάλες εκτάσεις για τις ασκήσεις και την εκπαίδευση της στρατιωτικής του αεροπορίας. Η Ελλάδα παρέχει αυτή τη δυνατότητα παραχωρώντας τον εναέριο και θαλάσσιο χώρο της. Σε αυτά τα πλαίσια, υπογράφηκε δεκαετής μνημόνιο, που επιτρέπει στην ισραηλινή αεροπορία να πραγματοποιεί εκπαιδευτικές ασκήσεις εντός του FIR Αθηνών, νότια της Κρήτης και αποφασίστηκε συνεργασία των ενόπλων δυνάμεων των δύο χωρών σε ετήσια βάση. Επιπλέον, θα πραγματοποιηθεί τον Οκτώβριο το δεύτερο σκέλος της άσκησης που διακόπηκε το Μάιο λόγω των γεγονότων με το στόλο της ανθρωπιστικής βοήθειας και θα υλοποιηθεί η αναβληθείσα επίσκεψη του αρχηγού της ισραηλινής αεροπορίας στην Αθήνα, ενώ το επόμενο διάστημα θα επισκεφθεί και ο έλληνας υπουργός άμυνας, ο Βενιζέλος, το Ισραήλ. Με άλλα λόγια η Ελλάδα, μετατρέπεται ξεκάθαρα σε ισραηλινοαμερικανική βάση για τις στρατιωτικές επιχειρήσεις τόσο στο Ιράν όσο και στην ευρύτερη περιοχή της Εγγύς και Μέσης Ανατολής.

Απρόβλεπτες διαστάσεις

Πέρα από τη μαχαίρια στον παλαιστινιακό λαό, που αποτελεί αυτή η «στρατηγική επιλογή» της ελληνικής αστικής τάξης (τώρα μάλιστα που ο πρόεδρος της παλαιστινιακής αρχής Αμπάς ετοιμάζεται για μια νέα προδοσία, καθώς ξανακάθεται στο τραπέζι των διπραγματεύσεων υπό αμερικανική πίεση, χωρίς καμιά εγγύηση και έτοιμος να ξεπουλήσει το λαό του), αγγίζουν τα όρια του γελοιού οι προσδοκίες ότι η ελληνική αστική τάξη θα μπορέσει να μπει σ' αυτό το αδυσώπητο παιχνίδι για γερούς παίκτες που εκτυλίσσεται στην περιοχή. Είναι άλλωστε γνωστό ότι έχει χάσει κάθε οικονομική και πολιτική ικανότητα να παίζει οποιονδήποτε αυτόνομο ρόλο στις διεθνείς εξελίξεις και δοσοληψίες, αν βέβαια υποθέσουμε ότι κάτι τέτοιο είναι στις φιλοδοξίες της. Αυτό που πραγματικά σηματοδοτούν αυτές οι εξελίξεις είναι η πλήρης υποταγή της στις προσταγές των ιμπεριαλιστών, η εμπλοκή των ελλήνων εργαζομένων σε εκρηκτικές αντιπαραθέσεις, που όχι μόνο κοστίζουν πανάκριβα αλλά και εγκυμονούν τεράστιους κινδύνους.

■ Μαρία Κτιστάκη

9 χρόνια μετά την 11η Σεπτέμβρη 2001

Εννιά χρόνια έχουν περάσει από τις επιθέσεις αεροπειρατείας τεσσάρων αεροπλάνων στη Νέα Υόρκη και την Ουάσινγκτον, οι οποίες κόστισαν τη ζωή τριών χιλιάδων περίπου ανθρώπων σε αμερικανικό έδαφος και κλόνισαν ανεπανόρθωτα το ηθικό των ΗΠΑ (είχαν να δεχτούν επίθεση από την ιαπωνική επιδρομή στο Περλ Χάρμπορ το 1941). Οι επιθέσεις στους «δίδυμους πύργους» αλλά και στο ίδιο το Πεντάγωνο αποδόθηκαν αμέσως από τα επιτελεία των ΗΠΑ στην οργάνωση της Αλ Κάιντα και στον Μπιν Λάντεν και έδωσαν την αφορμή στα «γεράκια» του επιτελείου Μπους να εξαπολύσουν τον «πόλεμο ενάντια στην τρομοκρατία», αλλά και να περιορίσουν δραματικά τα δημοκρατικά δικαιώματα και τις ελευθερίες στο εσωτερικό των ΗΠΑ και διεθνώς.

Ο «πόλεμος ενάντια στην τρομοκρατία»

Ο «πόλεμος ενάντια στην τρομοκρατία» ή «διαρκής πόλεμος» ήταν το δόγμα του επιτελείου Μπους για να δικαιολογήσει ήδη ειλημμένες αποφάσεις για εισβολές και στρατιωτικές επιχειρήσεις-επεμβάσεις ανά τον κόσμο, με στόχο μια «φυγή προς τα μπρος» του αμερικανικού ιμπεριαλισμού. Δηλαδή τη ριζική αλλαγή του συσχετισμού δύναμης προς όφελος των ΗΠΑ και σε βάρος των υπόλοιπων ιμπεριαλιστών αλλά και των χωρών του Τρίτου Κόσμου.

Το επιτελείο Μπους είδε στον «πόλεμο ενάντια στην τρομοκρατία» τη μοναδική διέξοδο από τη συνεχιζόμενη κρίση και την σταθερή οικονομική υποβάθμιση των ΗΠΑ, μέσω της κατάληψης και του ελέγχου περιοχών με τεράστια οικονομική και γεωστρα-

τηγική σημασία για το παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα (Μ. Ανατολή κ.α.).

Η εισβολή των ΗΠΑ και των συμμάχων τους Άγγλων στο Αφγανιστάν έγινε το 2001 με πρόσχημα τον εντοπισμό και τη διάλυση της Αλ Κάιντα. Στον πόλεμο και την κατοχή του Αφγανιστάν ενεπλάκησαν στη συνέχεια και οι δυνάμεις του ΝΑΤΟ (ιδιαίτερα ισχυρή παρουσία είχαν η Γερμανία, η Γαλλία και η Ιταλία). Ο πόλεμος στο Αφγανιστάν, που έχει μέχρι στιγμής κοστίσει τη ζωή σε τουλάχιστον 72.000 ανθρώπους (8.000 είναι τα θύματα μεταξύ των εισβολέων και των ντόπιων υποστηρικτών τους) έχει εξελιχθεί σε πραγματικό εφιάλτη για τις ΗΠΑ, που να μην κατόρθωσαν να απομακρύνουν γρήγορα την κυβέρνηση των Ταλιμπάν και να την αντικαταστήσουν από την ψευτοκυβέρνηση του Καρζάι, αλλά έχουν πλέον περιοριστεί στον έλεγχο της περιοχής γύρω από την πρωτεύουσα Καμπούλ και δεν μπορούν να ελέγξουν τους Ταλιμπάν. Είναι πασίγνωστο επίσης ότι στον πόλεμο του Αφγανιστάν παραβιάστηκαν όλα τα ανθρώπινα δικαιώματα, οι άμαχοι πολίτες έγιναν «παράπλευρες απώλειες», τα βασανιστήρια γενικεύτηκαν κ.ο.κ.

Το 2003 οι ΗΠΑ και οι σύμμαχοί τους εισέβαλαν και στο Ιράκ, με πρόσχημα την καταστροφή των «όπλων μαζικής καταστροφής» που υποτίθεται ότι διέθετε η χώρα. Η εισβολή, σε αντίθεση μ' αυτή στο Αφγανιστάν, βρήκε πολύ λιγότερη υποστήριξη μεταξύ των ιμπεριαλιστικών χωρών (διαφωνίες υπήρχαν και στο εσωτερικό των ΗΠΑ), ενώ τις παραμονές της εισβολής και μετά απ' αυτήν αναπτύχθηκε ένα άνευ προηγουμένου παγκόσμιο αντιπολεμικό κίνημα. Ου-

σιαστική υποστήριξη σε αριθμό στρατιωτών παρείχε μόνο η Αγγλία. Το κόστος του πολέμου σε ανθρώπινες ζωές είναι πραγματικά ανυπολόγιστο. Διάφορες πηγές κάνουν λόγο για 600.000 έως 1 εκατ. θύματα.

Ο «πατριωτικός νόμος»

Ο «πατριωτικός νόμος» (USA Patriot Act), που ψηφίστηκε από το αμερικανικό Κογκρέσο τον Οκτώβριο του 2001, έδωσε πλήρη ελευθερία στις αμερικανικές αρχές να ελέγχουν και να παρακολουθούν τηλεφωνικές συνομιλίες, ηλεκτρονική αλληλογραφία και κάθε είδους προσωπικά αρχεία που ως τότε θεωρούνταν ιδιωτικό απόρρητο (ακόμη και το ιατρικό ιστορικό). Επίσης εισήγαγε τον όρο της «εσωτερικής τρομοκρατίας», αύξησε τις δυνατότητες κράτησης και απέλασης μεταναστών που ήταν ύποπτοι για τρομοκρατία και κυρίως νομιμοποίησε επί της ουσίας τα βασανιστήρια και το κολαστήριο του Γκουαντάναμο. Ο «πατριωτικός νόμος», του οποίου η ισχύς θα έληγε το 2006, ουσιαστικά ανανεώθηκε τον Μάρτιο εκείνου του έτους με τη συνεργασία Ρεπουμπλικάνων και Δημοκρατών.

Το δόγμα Μπους κατέρρευσε, η απειλή του πολέμου παραμένει

Εννέα χρόνια μετά, με την ανθρωπότητα να έχει πληρώσει βαρύτατο τίμημα σε ανθρώπινες ζωές, παραβιάσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων και περιστολή δημοκρατικών ελευθεριών, είναι ξεκάθαρο ότι οι στόχοι των ΗΠΑ δεν έχουν πραγματοποιηθεί. Στην πραγματικότητα, ο «διαρκής πόλεμος» -που βρέθηκε σε αδιέξοδο ακόμη και λίγο πριν την εκλογική ήττα της κυβέρνη-

σης Μπους- βύθισε την αμερικανική οικονομία σε μια βαθύτατη κρίση, ενώ πλησιάζει σ' ένα οδυνηρό για τις ΗΠΑ τέλος. Έχει εξαπλώσει ακόμη περισσότερο το γεωπολιτικό χάος, αποσταθεροποιώντας το Πακιστάν και πρώην σοβιετικές δημοκρατίες και έχει κάνει ουσιαστικά ανέφικτη την προσχεδιασμένη επίθεση στο Ιράν, που ήταν και η βασική επιδίωξη των ΗΠΑ.

Ωστόσο αυτό δεν σημαίνει ότι ο πόλεμος τελειώνει εδώ. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι και το επιτελείο Ομπάμα και συνολικά ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός, με την τερατώδη πολιτική και -κυρίως- στρατιωτική υπεροπλία του, δεν θα κάτσουν να παρακολουθούν παθητικά την διαρκή οικονομική υποβάθμιση και υποσκαφή της παγκόσμιας ηγεμονίας των ΗΠΑ. Τα σενάρια της αντεπίθεσής τους είναι πολλά και καταστροφικά, οι δυνατότητες του αμερικανικού ιμπεριαλισμού να τα πραγματοποιήσει μεγάλες. Ειδικά με την τροπή της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης από το καλοκαίρι του 2007, έρχεται στο προσκήνιο η προοπτική της έντασης των ανταγωνισμών και νέων πολέμων, ακόμη και μιας τρίτης παγκόσμιας σύρραξης.

Εκεί οδηγεί η παρακμή και η βαρβαρότητα του καπιταλισμού, αν δεν επέμβει αποφασιστικά το εργατικό κίνημα. Οι εργαζόμενοι, η νεολαία, τα φτωχά στρώματα όλων των χωρών του κόσμου πρέπει να συνδυάσουν την αντιπολεμική πάλη με την πάλη για την ανατροπή του καπιταλιστικού συστήματος που γεννά τον πόλεμο και για την αντικατάστασή του με ένα σύστημα σοσιαλιστικό, που θα βασίζεται στις ανάγκες των πολλών και όχι στα κέρδη μιας χούφτας αμερικανικών και ευρωπαϊκών πολυεθνικών.

Σ. Ι.

ΕΘΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΡΑΠΕΖΩΝ - ΜΕΓΑΛΩΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ

κάτω από εργατικό έλεγχο

■ Σταύρος Σκεύος

Με το παρόν άρθρο η Εργατική Πάλη συνεχίζει το αφιέρωμα πάνω στα βασικά σημεία ενός προγράμματος διεξόδου από την κρίση.

Η χρεοκοπία του ελληνικού καπιταλισμού δείχνει ολοκάθαρα την ανάγκη μιας άλλης διαχείρισης της οικονομίας. Είναι όμως εφικτό ένα τέτοιο σχέδιο;

Κράτος στην υπηρεσία των καπιταλιστών

Σύμφωνα με τους προπαγανδιστές της «ελεύθερης αγοράς», για την κρίση δεν φταίει το καπιταλιστικό σύστημα και οι αντιφάσεις του αλλά το σπάταλο και αντιπαραγωγικό κράτος, που πνίγει την υγιή και δυναμική «ιδιωτική πρωτοβουλία» με γραφειοκρατία, υψηλές δαπάνες, μεγάλες δημόσιες επιχειρήσεις κλπ. Η κατάργηση όλων αυτών είναι εγγύηση για την ανάπτυξη. Αυτή η νεοφιλελεύθερη ιδεολογία κυριάρχησε τα τελευταία 30 χρόνια σε όλα τα αστικά κόμματα.

Στην πραγματικότητα, το καπιταλιστικό σύστημα δεν μπορεί να επιβιώσει ούτε λεπτό χωρίς το αστικό κράτος, που αφενός εγγυάται τους γενικούς όρους της καπιταλιστικής οικονομίας (νόμισμα, ενιαία αγορά, νομοθεσία κλπ.) αφεντέρου προστατεύει τα συμφέροντα της αστικής τάξης από τους εξωτερικούς ανταγωνιστές και κυρίως από τον «εσωτερικό εχθρό», τη σοσιαλιστική επανάσταση.

Οι νεοφιλελεύθεροι μιλούν για «λιγότερο κράτος», όταν όμως πρόκειται για την εξυπηρέτηση των καπιταλιστών είναι οι χειρότεροι κρατιστές. Απαιτούν την ιδιωτικοποίηση των κρατικών επιχειρήσεων και κοινωνικών υπηρεσιών, την απλόχερη κρατική χρηματοδότηση της «επιχειρηματικότητας», την αδιάστακτη επέμβαση του κράτους και των μηχανισμών καταστολής για την επιβολή αντεργατικών μέτρων και την κατάπνιξη των αγώνων.

Με το ξέσπασμα της διεθνούς οικονομικής κρίσης (καλοκαίρι 2007), για να συγκρατήσουν την καπιταλιστική οικονομία από την κατάρρευση, οι αστικές κυβερνήσεις κατέφυγαν και πάλι στα κρατικά ταμεία. Αμύθητα ποσά, ίσα με πολλά Σχέδια Μάρσαλ¹, δόθηκαν μέσα από ενισχύσεις, εγγυήσεις, αγορά μετοχών κλπ. Χρεοκοπημένες επιχειρήσεις και προπάντων τράπεζες διασώθηκαν με κρατική εξα-

γορά, φορτώνοντας τη χασούρα των καπιταλιστών στις πλάτες των εργαζομένων και των λαϊκών στρωμάτων. Ούτε αυτά όμως στάθηκαν αρκετά για να αντιμετωπιστεί η δομική κρίση του καπιταλισμού (όξυναν μάλιστα την κρίση υπερχρέωσης στις ανεπτυγμένες χώρες).

Κρατικοδίαιοι και χρεοκοπημένοι

Στη Μεταπολίτευση, οι κυρίαρχοι κύκλοι της ελληνικής μπουρζουαζίας πριμοδότησαν κατά καιρούς τις κρατικοποιή-

Ενδεικτικά αναφέρουμε:

- Διαρκής ιδιωτικοποίηση δημόσιων επιχειρήσεων, οργανισμών και υπηρεσιών. Χαρακτηριστικά παραδείγματα η γιγάντωση της ιδιωτικής υγείας πάνω στα χάλια των δημόσιων νοσοκομείων, η σταδιακή ιδιωτικοποίηση της ηλεκτρικής ενέργειας, οι τηλεπικοινωνίες (είναι πχ. γνωστό ότι αρχικά είχε απαγορευτεί στον ΟΤΕ να αναπτύξει υπηρεσίες κινητής τηλεφωνίας, με αποκλειστικό στόχο να μπουρζουαζία να μην αγοράσει δύο ιδιωτικές εταιρίες).
- Απανωτές χαριστικές ρυθ-

Κοινωνικοποίηση των Μονοπωλίων και Λαϊκή Εξουσία;

Αυτά είναι βασικά συνθήματα στο πρόγραμμα του ΚΚΕ². Σε συστράτευση με το ΚΚΕ να διαμορφωθεί ένα μέτωπο με προοπτική τη λαϊκή οικονομία-εξουσία, την κοινωνικοποίηση των μονοπωλίων κάτω από πανεθνικό σχεδιασμό. Μ' αυτές τις προϋποθέσεις και με την αποδέσμευση από την ΕΕ, το ΝΑΤΟ κλπ., η Ελλάδα μπορεί να αναπτύξει μια αυτοδύναμη λαϊκή οικονομία.

σία του ΚΚΕ αν κομμάτια αυτού του «μέτωπου» (μικροαστοί, επαγγελματιοβιοτέχνες, αγρότες κλπ.) δεν θέλουν το σοσιαλισμό, αυτό και πάλι μας το κρατάει κρυφό. Όμως η ιστορία της δείχνει κατηγορηματικά ότι θα σεβαστεί και θα υπερασπίσει το αστικό καθεστώς.

Έτσι, η «κοινωνικοποίηση των μονοπωλίων» δεν τίθεται ως στόχος πάλης για το εργατικό κίνημα, αλλά ως προπαγανδιστικό προεκλογικό σλόγκαν. Το ΚΚΕ αντιπαλεύει τον στόχο των εθνικοποιήσεων/κρατικοποιήσεων κάτω από εργατικό έλεγχο με το ψευτοριζοσπαστικό σύνθημα «Με κρατικοποιήσεις ή χωρίς, πάλι καπιταλισμός είναι»³. Γιατί δεν θέλει τέτοιες συγκεκριμένες μάχες να αποτελέσουν εμπειρία ριζοσπαστικοποίησης, έμπρακτη αμφισβήτηση των ιερών και όσιων της καπιταλιστικής ιδιοκτησίας, γέφυρα για τη σοσιαλιστική επανάσταση. Η εργατική τάξη αρκεί να καταλάβει επιτέλους ότι «Με το ΚΚΕ υπάρχει λύση», δηλαδή να ψηφίζει μέχρι κάπου, κάπως, κάποτε να αλλάξουν οι συσχετισμοί.

ΝΑ ΠΑΡΟΥΜΕ ΤΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΜΑΣ

Η «αναπτυξιακή» πολιτική των νεοφιλελεύθερων και των αστικών κυβερνήσεων απέτυχε πλήρως. Παρά τη σκανδαλώδη ενίσχυση του κεφαλαίου, έφερε οικονομική ερήμωση. Γιατί όμως οι εργαζόμενοι και η κοινωνία να ταΐζουν μέσω του κράτους έναν ιδιωτικό τομέα που «παράγει» μόνο χρέη, λουκέτα και ανεργία;

Είναι ζήτημα επιβίωσης για το ελληνικό προλεταριάτο αλλά και για τη συντριπτική πλειοψηφία της κοινωνίας να παλέψει για την εθνικοποίηση των βασικών τομέων της οικονομίας (ενέργεια, μεταφορές, συγκοινωνίες, τηλεπικοινωνίες, εξωτερικό εμπόριο κλπ.), για ένα σχέδιο έκτακτης κοινωνικής ανάγκης, παραγωγικής ανασυγκρότησης μέσα από ένα πρόγραμμα δημοσίων-κοινοφελών έργων.

Η οικονομική κατρακύλα μπορεί να αντιστραφεί μόνο αν πάψει το ξεπούλημα του δημόσιου πλούτου, αν μετατραπούν όλες οι μεγάλες επιχειρήσεις σε δημόσια/εθνική περιουσία, αν σταματήσει η εγκατάλειψη των

> συνέχεια στην επόμενη σελίδα

σεις. Είτε γιατί αυτό εξυπηρετούσε τη δημιουργία μιας βάσης υποδομών, που κανείς ατομικός καπιταλιστής δεν μπορούσε να αναλάβει, είτε για να ξεφορτωθούν μη αποδοτικές επιχειρήσεις. Το 1975-77 (κυβέρνηση Καραμανλή) κρατικοποιήθηκαν έτσι η Ολυμπιακή, οι αστικές συγκοινωνίες (ΕΑΣ), ο ηλεκτρικός σιδηρόδρομος (ΗΣΑΠ), ο όμιλος Ανδρεάδη (Εμπορική Τράπεζα, Ναυπηγεία Ελευσίνας κ.α.). Πολλές απ' αυτές ξαναπουλήθηκαν αργότερα σε ιδιώτες, συνήθως έναντι πινακίου φακής, όταν ξανάγιναν ελκυστικές και αφού το κόστος είχε μετακυληθεί μέσω του κράτους στις πλάτες των εργαζομένων. Η πρώτη κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ με τον Οργανισμό Ανασυγκρότησης Επιχειρήσεων υποτίθεται θα διατηρούσε τις προβληματικές, για να μην αυξηθεί η ανεργία. Τελικά οι περισσότερες απ' αυτές έκλεισαν.

Από τα μέσα του '90, η κρατική ενίσχυση του ελληνικού κεφαλαίου είναι σκανδαλώδης.

μίσεις των χρεών των επιχειρήσεων στο κράτος και στα ασφαλιστικά ταμεία, φοροελαφρύνσεις, επιδότηση των ασφαλιστικών εισφορών ή και πλήρης απαλλαγή τους απ' αυτές (πάντα στο όνομα της καταπολέμησης της ανεργίας!), ανεξέλεγκτη φοροδιαφυγή και εισφοροδιαφυγή.

- Άμεση επιδότηση των επενδύσεων με τους «αναπτυξιακούς νόμους».

Μέσα σε 2 χρόνια (2008-2010), μόνο οι τράπεζες πήραν από το κράτος το αστρονομικό ποσό των 78 δισ. ευρώ, περίπου το 1/3 του ετήσιου ΑΕΠ της χώρας! Έτσι πασχίζουν να τις σώσουν από την χρεοκοπία. Όσο για τις επενδύσεις, υπάρχει το κλασικό παράδειγμα του Λαυρά, που αφού έπαιρνε κρατικά δάνεια και εγγυήσεις το ένα πάνω στο άλλο, στο τέλος έκλεισε τα περισσότερα εργοστάσια του αφήνοντας τους εργαζόμενους στον δρόμο. Για ποια «ιδιωτική πρωτοβουλία» έχουν λοιπόν το θράσος να μας μιλάνε;

Όλα αυτά παρουσιάζονται σαν εξόχως ριζοσπαστικά και «ταξικά». Είναι όμως; Ας αφήσουμε κατά μέρος τις ουτοπίες για «αυτοδύναμη ανάπτυξη», που παραγνωρίζουν τη διεθνοποίηση του κεφαλαίου αλλά και την εξάρθρωση της παραγωγικής βάσης του ελληνικού καπιταλισμού. Αν η λαϊκή οικονομία-εξουσία θα είναι ή όχι καπιταλιστική, αυτό η ηγεσία του ΚΚΕ δεν μας το λέει. Κάπου-κάπου αναφέρει την «αλλαγή των ξεπερασμένων ιστορικά κοινωνικών σχέσεων ιδιοκτησίας», χωρίς όμως καν να αναφέρει τις λέξεις «ανατροπή του καπιταλισμού» και «επανάσταση». Απλά καμουφλάει τα παλιά ρεφορμιστικά σχέδια και αυταπάτες: αλλαγή των συσχετισμών μέσα από τις εκλογές, υπέρβαση των καπιταλιστικών κρίσεων μέσα από έναν ισχυρό δημόσιο τομέα - και στην κορυφή μια «λαϊκή» κυβέρνηση. Γι' αυτό ξεκαθαρίζει ότι μέσα στο «μέτωπο» μπορεί να υπάρχουν «διαφορετικές απόψεις για το σοσιαλισμό». Τι θα κάνει η ηγε-

επιχειρήσεων και εργοστασίων που βάζουν λουκέτο, ο κατακερματισμός σε παραγωγικές μονάδες ασημαντού μεγέθους. Όλες αυτές τις επιλογές, που υπαγορεύονται από τους νόμους του καπιταλιστικού ανταγωνισμού στην Ελλάδα και διεθνώς, πρέπει να τις αντιστρέψουμε. Μόνο έτσι μπορούμε να υπερασπίσουμε τις παραγωγικές δυνάμεις που παραμένουν στα πλαίσια της χώρας, δηλαδή τη βάση όπου στηρίζεται κάθε οικονομική δραστηριότητα και σε τελική ανάλυση η ζωή μας. Μόνο έτσι μπορούμε να στηρίζουμε τις θέσεις εργασίας, καλύτερους μισθούς και συντάξεις, δημόσια, δωρεάν και ποιοτική υγεία και παιδεία για όλους και ένα πραγματικά δημόσιο και αποτελεσματικό σύστημα κοινωνικής ασφάλισης.

Εθνικοποιώντας τις μεγάλες, συγκεντρωμένες επιχειρήσεις σε όλους τους βασικούς τομείς της οικονομίας, θέτουμε τη μόνη ρεαλιστική βάση για την εκπόνηση ενός προγράμματος παραγωγικών και κοινωνικά ωφέλιμων δημόσιων έργων για όλο τον πληθυσμό και όχι για τα συμφέροντα μιας χούφτας πλούσιων παράσιτων.

Για παράδειγμα, ένα αποκλειστικά δημόσιο τραπεζικό σύστημα, κάτω από εργατικό έλεγχο, θα είχε ως προτεραιότητα τις φτηνές πιστώσεις για να orthοποδήσει η βιομηχανία και να δημιουργηθούν θέσεις εργασίας, όχι το άρμεγμα του δημόσιου χρέους. Μια άμεση εθνικοποίηση των ιδιωτικών επιχειρήσεων στο χώρο της υγείας θα έδινε αυτόματα διέξοδο στην μαζική δωρεάν και ποιοτική περίθαλψη. Των μεγάλων κατασκευαστικών εταιριών, σ' ένα πρόγραμμα εργατικής και λαϊκής στέγης, οικοδόμησης σχολείων και νοσοκομείων. Των μεγάλων εμπορικών αλυσίδων, στη φτηνή διάθεση των προϊόντων στους καταναλωτές με ταυτόχρονο όφελος για τους παραγωγούς που τους εκμεταλλεύονται οι μεγαλέμποροι κλπ.

Αυτό το πρόγραμμα εθνικοποιήσεων δεν είναι άλλοθι για την εξαγορά/σωτηρία χρεοκοπημένων επιχειρήσεων και καπιταλιστών, αλλά πρέπει να γίνει:

- Χωρίς αποζημίωση ή και με δήμευση των περιουσιών των καπιταλιστών ιδιοκτητών, μετόχων κλπ. Όχι μόνο επειδή αυτό είναι δίκαιο, επειδή αυτή η περιουσία ανήκει στους εργαζόμενους, έχει δημιουργηθεί από την υπεραξία, από την εργασία γενιών και γενιών εργαζομένων. Αλλά και επειδή δεν χρωστάμε καμία αποζημίωση σε μια κυρίαρχη τάξη που μας οδήγησε στην οικονομική άβυσσο μετά από δεκαετίες διαχείρισης της οικονομίας με διαρκή αντεργατικά μέτρα, λεηλασία των δικαιωμάτων μας, φοροεπιδοτήσεις, φοροαπαλλαγές, εισφοροδιαφυγή κλπ.

- Κάτω από εργατικό έλεγχο. Μια αποτελεσματική και κοινωνικά ωφέλιμη διαχείριση αυτών των κρατικοποιημένων επιχειρήσεων, δεν μπορεί βέβαια να γίνει από τους ίδιους διεφθαρμένους κρατικούς, διορισμένους κομματικούς κλπ. αξιωματούχους που οργίασαν με τα πάσης φύσεως «Βατοπέδια». Ούτε όμως και από τα στελέχη του ιδιωτικού τομέα, που πίσω από κούφια λόγια για «αξιοκρατία», εμπλέκονται σε κάθε είδους μίζες και σκάνδαλα με προμηθευτές, παρόχους εξοπλισμού, εταιρίες διαφήμισης κλπ. για προσωπικό όφελος. Μπορεί να γίνει μόνο κάτω από τον άγρυπνο έλεγχο, από όργανα (επιτροπές, συνελεύσεις) των ίδιων των εργαζομένων, που θα έχουν οι ίδιοι συμφέρον τόσο για την αποτελεσματική διαχείριση αυτών των επιχειρήσεων όσο και για την προσφορά τους στη γενικότερη κοινωνική πρόοδο (συμφέρον και ως παραγωγοί και ως καταναλωτές).

Έτσι, το σύνθημα των εθνικοποιήσεων και του εργατικού ελέγχου στην οικονομία συνδέεται αναπόσπαστα με τον στόχο της σοσιαλιστικής επανάστασης, που είναι η μοναδική πραγματική διέξοδος από την κρίση.

Υποσημειώσεις

¹ Σχέδιο Μάρσαλ: το πρόγραμμα των ΗΠΑ για την ανασυγκρότηση της Ευρώπης μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο.

² Βλ. σχετικά τη συνέντευξη τύπου της Αλ. Παπαρήγα, Μάιος 2010.

³ «Η κρίση, τα μονοπώλια και οι κρατικοποιήσεις», άρθρο στον «Οδηγητή», 7.12.2008.

70 χρόνια από τη δολοφονία του Τρότσκι

■ Πάννης Χαλάς

Στις 20 Αυγούστου 1940 ο Λέον Τρότσκι δολοφονήθηκε από σταλινικό πράκτορα στο Μεξικό, όπου ζούσε εξόριστος. Ήταν ο μόνος τρόπος που είχαν οι σταλινικοί γραφειοκράτες για να απαλλαγτούν από τον κυριότερο πολιτικό τους αντίπαλο, που ξεσκέπαζε στο παγκόσμιο προλεταριάτο τα απειράριθμα εγκλήματά τους.

Ο Τρότσκι γεννήθηκε σε ένα χωριό της Ουκρανίας το 1879. Σε πολύ νεαρή ηλικία εντάχθηκε στο επαναστατικό κίνημα και για τη δράση του εξορίστηκε στη Σιβηρία. Το 1902 κατάφερε να αποδράσει και να διαφύγει στο εξωτερικό. Όταν ξέσπασε η επανάσταση του 1905 γύρισε μυστικά στη Ρωσία και αναδείχθηκε ως ένας από τους κυριότερους ηγέτες της επανάστασης, ενώ εκλέχθηκε και πρόεδρος του σοβιέτ της Πετρούπολης.

Η επανάσταση του 1905 ήταν ένα γεγονός τεράστιας ιστορικής σημασίας, όπου αναδείχθηκε η αντιδραστική στάση της ρωσικής αστικής τάξης, αλλά και η ικανότητα της εργατικής τάξης να οικοδομήσει τα εργατικά συμβούλια («σοβιέτ»), αμεσοδημοκρατικά όργανα της επαναστατικής της πάλης, αλλά και της μελλοντικής της εξουσίας. Το 1906, στο έργο του «Αποτελέσματα και Προοπτικές», ο Τρότσκι διατύπωσε σε μια πρώτη μορφή, βασιζόμενος σ' αυτά τα διδάγματα, την περίφημη θεωρία του για τη Διαρκή Επανάσταση. Λόγω του αντιδραστικού ρόλου της αστικής τάξης των καθυστερημένων χωρών στην περίοδο του ιμπεριαλισμού, τα άλυτα αστικοδημοκρατικά καθήκοντα μπορούν να εκπληρωθούν μόνο με την κατάληψη της εξουσίας από το οργανωμένο σε σοβιέτ προλεταριάτο. Κατά συνέπεια, μια επανάσταση που ξεκινά ως αστικοδημοκρατική μπορεί να μετατραπεί σε σοσιαλιστική χωρίς να χρειάζονται ενδιάμεσα στάδια (Διαρκής Επανάσταση).

Το Φλεβάρη του 1917, η εξέγερση των εξαθλιωμένων και εξαγριωμένων από τον πόλεμο ρωσικών μαζών ανέτρεψε τον τσάρο και οδήγησε στη δημιουργία σοβιέτ σε πολύ μεγαλύτερη κλίμακα απ' ό τι το 1905. Η πολιτική τους ανωριμότητα επέτρεψε ωστόσο στην αστική τάξη να καταλάβει την εξουσία, με τη βοήθεια των ρεφορμιστών (μενσεβίκων, εσέρων). Ο Λένιν, επιστρέφοντας από την εξορία, ουσιαστικά υιοθέτησε τη θεωρία της Διαρκούς Επανάστασης, με τις περιφημες «Θέσεις του Απρίλη» και το σύνθημα «Όλη η εξουσία στα σοβιέτ». Ο Τρότσκι επέστρεψε και αυτός το Μάη του 1917 από μακρόχρονη εξορία,

εντάχθηκε στο κόμμα των μπολσεβίκων και, χάρη στις οργανωτικές και στρατιωτικές του ικανότητες, συνέβαλε αποφασιστικά στη νίκη του Οκτώβρη από τη θέση του προέδρου της Στρατιωτικής Επαναστατικής Επιτροπής του σοβιέτ της Πετρούπολης. Το 1918, κι ενώ η νεαρή εργατική δημοκρατία αντιμετώπιζε θανάσιμο κίνδυνο από τους τσαρικούς λευκούς φρουρούς και την επέμβαση των ιμπεριαλιστών, ο Τρότσκι δημιούργησε σχεδόν από το μηδέν τον Κόκκινο Στρατό και πέτυχε μέχρι το 1921 να συντρίψει την αντεπανάσταση.

Ωστόσο, οι τεράστιες καταστροφές και η εξαθλίωση από τους συνεχείς πολέμους, η απώλεια χιλιάδων πρωτοπόρων εργατών και στελεχών, η συνακόλουθη και αναπόφευκτη πτώση της πολιτικής δραστηριότητας των μαζών και των σοβιέτ, οι ήττες της επανάστασης στην Ευρώπη, διευκόλυναν την άνοδο ενός προνομίου στρώματος γραφειοκρατών, που με βασικό πολιτικό εκφραστή το Στάλιν βαθμιαία αφαίρεσε την εξουσία από τα σοβιέτ. Ο Τρότσκι, με τη δημιουργία της Αριστερής Αντιπολίτευσης το 1923, πρότεινε ένα συγκεκριμένο πρόγραμμα για τη γρήγορη εκβιομηχάνιση και την ανύψωση του βιοτικού και πολιτιστικού επιπέδου των εργαζομένων, που θα οδηγούσε σε αναζωγόνηση των σοβιέτ, και για τη διόρθωση των λαθών της Κομμουνιστικής Διεθνούς. Όμως, η μεγάλη πλειονότητα των στελεχών του μπολσεβίκου κόμματος συνθηκολόγησε με τους γραφειοκράτες ή προσχώρησε στο στρατόπεδό τους. Οι σταλινικοί, αρχικά με τη φήμιση της Αριστερής Αντιπολίτευσης και την απόκρυψη των θέσεών της από τα μέλη του κόμματος και τις μάζες, και στη συνέχεια με μια συστηματική εκστρατεία διώξεων εναντίον της, επικράτησαν πλήρως μέχρι το 1927. Το 1928 ο Τρότσκι διαγράφηκε από το κόμμα και εξορίστηκε. Κυνηγμένος από τις αστικές κυβερνήσεις και τους πράκτορες του Στάλιν, κατέφυγε διαδοχικά στην Τουρκία, τη Γαλλία, τη Νορβηγία και τελικά στο Μεξικό το 1936.

Το 1933, μετά την επικράτηση του ναζισμού στη Γερμανία, η οποία διευκολύνθηκε σε μεγάλο βαθμό από την τυχοδιωκτική και διασπαστική πολιτική των Γερμα-

νών σταλινικών, ο Τρότσκι κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η εκφυλισμένη από το σταλινισμό Κομμουνιστική Διεθνής είχε χρεοκοπήσει και κάλεσε στη δημιουργία της Τέταρτης Διεθνούς. Το 1936, στο έργο του «Προδομένη Επανάσταση», ανέλυσε το γραφειοκρατικό φαινόμενο αλλά και τη γενικότερη οικονομική και κοινωνική κατάσταση στη Σοβιετική Ένωση. Διακήρυξε ωστόσο ότι η ταξική της φύση παραμένει εργατική και ότι η γραφειοκρατία δεν είναι μια νέα εκμεταλλεύτρια τάξη, αλλά ένα παρασιτικό στρώμα, που μπορεί να ανατραπεί από μια πολιτική επανάσταση των εργαζομένων. Αυτό ακριβώς έτρεμαν οι σταλινικοί, γι' αυτό και πρόδωσαν τόσες επαναστάσεις που θα έδιναν επικίνδυνα παραδείγματα στις ρωσικές μάζες (Κίνα 1927, Γαλλία 1936, Ισπανία 1936-37 και πολλές άλλες), ενώ παράλληλα εξαπέλυσαν ένα κύμα διώξεων απίστευτης βαρβαρότητας ενάντια σε όλη την παλιά φρουρά των μπολσεβίκων και σε εκατομμύρια εργαζομένους. Ο Τρότσκι ξεσκέπασε με αδιάσειστα στοιχεία την πλεκτάνη των στημένων δικών της Μόσχας, στα πλαίσια μιας επιτροπής προοδευτικών διανοουμένων, με πρόεδρο τον Αμερικανό φιλόσοφο και παιδαγωγό Ντιούι.

Αυτό που δεν πέτυχαν οι σταλινικοί δολοφόνοι ήταν να αποτρέψουν την ίδρυση της Τέταρτης Διεθνούς το Σεπτέμβρη του 1938. Παρά τον τρομερό φόρο αίματος που πλήρωσε, η νεαρή Διεθνής μπόρεσε να διατηρήσει άσβεστες τις αρχές του επαναστατικού μαρξισμού και να προσφέρει ανεκτίμητες υπηρεσίες στην υπόθεση του σοσιαλισμού.

ΙΡΑΚ

Αποχωρούν χωρίς νίκη οι Αμερικανοί

■ Κώστας Δικαίος

Τρόπο να απαγκιστρωθούν από τους πολέμους σε Ιράκ και Αφγανιστάν που εξαπέλυσαν αμέσως μετά την 11^η Σεπτέμβρη αναζητούν οι ιμπεριαλιστές. Το πολιτικό κόστος στο εσωτερικό των ΗΠΑ και το οικονομικό κόστος του πολέμου είναι δυσβάσταχτα και τεράστια σε σχέση με τα μικρά πολιτικά και στρατιωτικά οφέλη που αποφέρει. Οι πόλεμοι του Μπους δεν είναι καθόλου δημοφιλή ούτε ανάμεσα στους αμερικανούς ψηφοφόρους ούτε στους ευρωπαϊκούς λαούς, για να μην αναφέρουμε τον αραβικό και μουσουλμανικό κόσμο, όπου μάλλον πέτυχαν τα αντίθετα δηλαδή ενίσχυσαν τον ρόλο του Ιράν στην περιοχή! Όσοι ζώε και όσα χρήματα κι αν θυσιαστούν στην μαύρη τρύπα του πολέμου «Η αποστολή δεν μπορεί να έρθει σε πέρας!», όπως έχουν ήδη αρχίσει να ομολογούν ανώτατοι αμερικανοί, γερμανοί και βρετανοί στρατηγοί.

Ο Ομπάμα -αν και εκλέχτηκε με αντιπολεμική ρητορεία- έχει μετατρέψει την υπόθεση του Αφγανιστάν σε «πόλεμο του Ομπάμα» και προσπαθεί με κάθε τρόπο να έχει μια επιτυχία σ' αυτό το μέτωπο. Τριπλασίασε τις αμερικανο-νατοϊκές δυνάμεις, αντικατέστησε τον «ηττοπαθή» στρατηγό Μακρίσταλ με τον δήθεν επιτυχημένο στο Ιράκ στρατηγό Περένς, σηματοδοτώντας την νέα κρίσιμη φάση του πολέμου, αλλά ταυτόχρονα δεν αποκλείεται οι αμερικανοί να καθίσουν στο ίδιο τραπέζι με τους Ταλιμπάν για να διαπραγματευτούν την λήξη του πολέμου. Είναι πρόθυμοι να τα βρουν ακόμα και με τους φανατικούς μαχητές των Τζαλαλουτίν Χακάνι (πράκτορας της CIA την δεκαετία του '80, στον πόλεμο με τους ρώσους εισβολείς)! Ο Ομπάμα δύσκολα θα μπορέσει να διατηρήσει τον πόλεμό του μετά τον Ιούλιο του 2011, οπότε υποτίθεται ότι θα αρχίσει η αποχώρηση των στρατιωτικών δυνάμεων.

Αντίθετα στο **Ιράκ** ο Ομπάμα προχώρησε ήδη στην αποχώρηση μεγάλου αριθμού στρατευμάτων. Από τη δύναμη 144.000 ανδρών στο Ιράκ όταν ανέλαβε την προεδρία, έχουν μείνει περίπου 50.000 από 1^η Σεπτέμβρη¹ και θεωρητικά μέχρι την Πρωτοχρονιά του 2012 δεν θα έχει μείνει κανείς!

Φυσικά η απόσυρση των δυνάμεων δεν γίνεται επειδή «ολοκληρώθηκε

η αποστολή», όπως προσπαθεί να εξαπατήσει τον αμερικάνικο λαό ο πρόεδρος του, αλλά υπαγορεύτηκε -πέρα από τους γενικούς λόγους που ήδη αναφέρθηκαν- από την ανάγκη να μεταφερθούν δυνάμεις στο Αφγανιστάν και να αξιοποιηθεί η «επιτυχία» στις εκλογές του Νοεμβρίου, όπου θα ανανεωθεί το σύνολο των εδρών της Βουλής των αντιπροσώπων και το ένα τρίτο των εδρών της Γερουσίας.

Με εξαίρεση το Βιετνάμ, ουδέποτε στην ιστορία τους οι Αμερικανοί δεν είχαν εμπλακεί σε τόσο μακροχρόνιες πολεμικές επιχειρήσεις όσο αυτές των δύο πολέμων σε Αφγανιστάν (κοντεύει να κλείσει δεκαετία) και Ιράκ. Ούτε στον Εμφύλιο, ούτε στους δύο Παγκόσμιους Πολέμους. Από την έναρξη του πολέμου στο Αφγανιστάν το 2001 οι νεκροί στρατιώτες ξεπέρασαν τους 2.000 -οι 1.226 αμερικανοί- ενώ δεκάδες χιλιάδες είναι οι νεκροί αφγανοί, κυρίως άμαχοι, αφού για τα ξένα στρατεύματα η αξία της ζωής των αφγανών αμάχων είναι μηδαμινή και οι «παράπλευρες» απώλειες καθημερινό φαινόμενο. Το οικονομικό κόστος αγγίζει τις 300 δις δολάρια μέχρι σήμερα σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία.

Από την έναρξη της εισβολής στο Ιράκ στις 20 Μαρτίου 2003 -για την ανατροπή του Σαντάμ Χουσεΐν και την επιβολή με την βία της «δυτικής δημοκρατίας»- οι νεκροί στρατιώτες είναι επίσημως 4.419, και 106.017 οι νεκροί ιρακίνοι επισήμως (στην πράξη υπολογίζονται σε περίπου ένα εκατομμύριο). 34.000 στρατιώτες τραυματίστηκαν σοβαρά (οι περισσότεροι ακρωτηριάστηκαν), ενώ 4 εκατομμύρια Ιρακίνοι υποχρεώθηκαν σε μετανάστευση (εσωτερική και στην Ιορδανία και την Συρία όπου ζουν σε στρατόπεδα κάτω από άθλιες συνθήκες). Το κόστος υπολογίζεται σε 809 δις δολάρια επισήμως, που κατέληξαν στις τσέπες αμερικάνικων εταιριών και διεφθαρμένων ιρακινών αξιωματούχων, αλλά ανεπίσημα θεωρείται ότι ξεπέρασε τα 3 τρις δολάρια.

Παρά το τεράστιο κόστος, ο πόλεμος και στις δύο χώρες συνεχίζεται. Αντίθετα από τις ρητορείες του Ομπάμα ότι «στο Ιράκ η κατάσταση ελέγχεται» και ότι «στο Αφγανιστάν ο πόλεμος έχει αποτελέσματα», τα στοιχεία δείχνουν το ακριβώς αντίθετο.

Στο **Αφγανιστάν** ο φετινός Ιούνιος ήταν ο χειρότερος για τους εισβολείς καθώς 102 ξένοι στρατιώτες προστέθηκαν στις λίστες των νεκρών, ενώ οι επιθέσεις των αντικατοχικών ανταρτών (κυρίως Ταλιμπάν -Παστούν) κλιμακώνονται σε ένταση και σε γεωγραφική διασπορά.

Ομοίως στο **Ιράκ**, ο φετινός Ιούλιος ήταν για τους ιρακινούς αμάχους ο πλέον πολύνεκρος μήνας των τελευταίων δύο χρόνων (535 νεκροί από τους οποίους 396 άμαχοι, διπλάσιοι από τους νεκρούς του προηγούμενου μήνα). Στις 22/8, ταυτόχρονα με την αποχώρηση των αμερικάνικων στρατευμάτων είχαμε εντυπωσιακή επίθεση της σουνιτικής αντίστασης σε αστυνομικά τμήματα με 60 νεκρούς και 100 τραυματίες! Ο πόλεμος μαινεται λοιπόν και οι αμερικανοί πεζοναύτες μάλλον δεν θα πρέπει να απομακρύνονται πολύ από το Ιράκ².

Η πολιτική κατάσταση

Η κατάσταση στο εσωτερικό και των δύο χωρών φανερώνει την πλήρη αποτυχία των ιμπεριαλιστών, πολιτικά, ιδεολογικά και λιγότερο στρατιωτικά.

Στο **Αφγανιστάν** η βαθιά διεφθαρμένη κυβέρνηση στην Καμπούλ είναι σήμερα πιο αδύναμη απ' ό,τι πριν λίγα χρόνια, ενώ οι Ταλιμπάν όλο και δυναμώνουν. Οι αμερικανοί συνεργάζονται με βαρόνους του οπίου με αντάλλαγμα την συμπόρευσή τους με την κυβέρνηση Καρζάι, ενώ δωροδοκούν τους Ταλιμπάν για να τους επιτρέπουν την διέλευση εφοδίων (2.000 δολ. για κάθε φορτηγό). Πέρα από την εξαθλίωση του λαού, το πιο σημαντικό είναι ότι ο πόλεμος στο Αφγανιστάν αποσταθεροποίησε και τον γειτονικό σύμμαχο των ΗΠΑ στην περιοχή, το Πακιστάν. Οι μυστικές υπηρεσίες του Πακιστάν (SIS) βοηθούν οικονομικά και με εφόδια τους οπλαρχηγούς των Ταλιμπάν, ιδίως την ομάδα του πολέμαρχου Χακάνι, όπως ακριβώς έκαναν και την εποχή της ρωσικής κατοχής της χώρας, με τις ευλογίες τότε των ΗΠΑ. Αυτή η διαχρονική πολιτική στήριξης των Παστούν από το Πακιστάν οφείλεται σε γεωστρατηγικούς λόγους. Το Πακιστάν θεωρεί το νότιο Αφγανιστάν ενδοχώρα του και τους Παστούν στρατηγικό του εταίρο. Ουσιαστικά επιδιώκουν να βρεθεί ένας συμβιβασμός με τους Παστούν-Ταλιμπάν, να απομονωθούν οι φανατικοί τύπου Αλ Κάιντα, να αρχίσει η αποχώρηση των Νατοϊκών με «το κεφάλι ψηλά». Να δημιουργηθεί ένα ντε φάκτο κράτος (Παστουνιστάν) νοτίως της Καμπούλ, ελεγχόμενο από μετριόπαθεις Ταλιμπάν κάτω από την ηγεμονία του Πακιστάν!

Αυτό το πολύπλοκο σκηνικό όχι μόνο δεν επιτρέπει στις ΗΠΑ να κερδίσουν τον πόλεμο, αλλά λόγω και της απέχθειας των λαών προς τον «δυτικό πολιτισμό» που έφεραν στην χώρα τα νατοϊκά στρατεύματα (διφθορά, δολοφονίες, ταπείνωση, εξαθλίωση) γίνεται όλο και πιο πιθανή ακόμα και μια ήττα στο στρατιωτικό πεδίο, αφού στο πολιτικό και το ιδεολογικό έχουν ήδη νικήσει κατά κράτος!

Η κατάσταση στο **Ιράκ** είναι παρόμοια. Στα εφτάμισι χρόνια του ιρακινού πολέμου, πέρα από τους νεκρούς, τους τραυματίες, τους πρόσφυγες, η υποδομή του κράτους διαλύθηκε, «δωρητές» και αμφιλεγόμενες ΜΚΟ έπεσαν με τα μούτρα στο πλιάτσικο, οι περισσότεροι ιρακίνοι δεν έχουν πρόσβαση σε πόσιμο νερό, περισσότεροι από τους μισούς δεν εργάζονται και το ¼

του πληθυσμού επιβιώνει κάτω από τα όρια της φτώχειας. Με 100% ιδιωτικοποιημένη την υποδομή (έργα, ενέργεια, μεταφορές, επικοινωνία) στα χέρια αμερικάνικων εταιριών, το Ιράκ «ανήκει στις ΗΠΑ και οι κάτοικοί του είναι οικονομικοί σκλάβοι». Όχι μόνο το σημερινό Ιράκ, αλλά και το αρχαίο: Πάνω από 20.000 αρχαία αντικείμενα έχουν κλαπεί, αρχαιολογικοί χώροι όπως η Βαβυλωνία ανασκάφηκαν, συλήθηκαν και τσιμεντώθηκαν για να προσγειωνονται ελικόπτερα και να στηθούν βάσεις.

Αυτό το χάος ολοκληρώνεται με το πολιτικό βάλτωμα σε επίπεδο διακυβέρνησης. Έξι μήνες μετά την πολυδιαφημισμένη εκλογική αναμέτρηση, δεν υπάρχει ακόμα κυβέρνηση. Κούρδοι, Σουνίτες και Σίιτες εξακολουθούν να είναι διαιρεμένοι. Το Ιράν συνεχίζει να έχει σημαντική επιρροή στα πολιτικά πράγματα μέσω της πλειοψηφούσας σιιτικής κοινότητας στο Ιράκ. Το κOURDικό ζήτημα παραμένει ανοικτό με το Κιρκούκ και τα πετρέλαια του μήλο της έριδος και πιθανή αιτία πολέμου μεταξύ Σουνιτών και Κούρδων. Η εξέγερση και το αντάρτικο των Σουνιτών συνεχίζεται, οι θρησκευτικές διαχωριστικές γραμμές παραμένουν. Οι ΗΠΑ αποσύρουν στρατεύματα, αλλά κάθε άλλο παρά επιτυχημένος μπορεί να θεωρηθεί αυτός ο πόλεμος. Στο ιδεολογικό επίπεδο, η απόπειρά τους να επιβάλουν την «δυτική δημοκρατία» ηττήθηκε κατά κράτος. Πολιτικά και οικονομικά, αν και πέτυχαν κάποια πράγματα (έλεγχος των πετρελαίων και του πλούτου του Ιράκ, εκφοβισμός των γύρω καθεστώτων και χωρών), ωστόσο το σημερινό χάος ενίσχυσε πολιτικά κατά κύριο λόγο το Ιράν στην περιοχή, ενώ το κόστος εξακολουθεί να είναι μεγάλο σε σχέση με το πλιάτσικο. Στρατιωτικά, η προσπάθεια να ελεγχθεί η περιοχή, αν και έθεσε υπό τον έλεγχο των ΗΠΑ και του ΝΑΤΟ τμήμα της περιοχής (Ιράκ, Αφγανιστάν, δημοκρατίες της Κ. Ασίας³), ωστόσο απέτυχε να χτυπήσει το Ιράν, το βασικό αντίπαλο, αφού ασφαλώς ούτε για την Αλ Κάιντα πήγαιναν οι Αμερικανοί ούτε για τα μυστικά όπλα του Σαντάμ. Το περικυκλωμένο Ιράν σώθηκε λόγω του βαλτώματος των αμερικανών πεζοναυτών στο Ιράκ και το Αφγανιστάν. Τώρα προσπαθούν να απαγκιστρωθούν και από εκεί, αλλά χωρίς να ηττηθούν, πράγμα που δεν έχει επιτευχθεί ακόμα και είναι εξαιρετικά δύσκολο λόγω της αντίστασης του λαού και της ιδεολογικής και πολιτικής αδυναμίας των ιμπεριαλιστών.

Υποσημειώσεις

¹ Υποτίθεται ως εκπαιδευτές του ιρακινού στρατού, αλλά στην πραγματικότητα πρόκειται για ετομοπόλεμες δυνάμεις, βαριά οπλισμένες, με στόχο την διατήρηση της κυριαρχίας απέναντι στην ιρακινή αντίσταση.

² Αν και έχουν αφήσει στο πόδι τους αμερικανικές και διεθνείς εταιρείες ιδιωτικών στρατών για να καλύψουν το κενό, φυσικά με το αζημίωτο! Ήδη, δραστηριοποιούνται στο Ιράκ 7.000 μισθοφόροι και έπεται συνέχεια.

³ Αν και πρόσκαιρα, αφού οι Ρώσοι επανέρχονται.

